

กรอบความคิด

สำหรับผู้นำขบวนการ

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์
สายเวสเลียน

David B. McEwan

Rob A. Fringer, เรียบเรียง

พระคัมภีร์บอกเราว่าผู้เชื่อเป็น “ปุโรหิตหลวง” (1 เปโตร 2:9) สิ่งนี้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่พันธกิจและการเป็นผู้นำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่ไม่ใช่เป็นเพียงสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่เท่านั้นแต่ยังเป็นความรับผิดชอบอันหนักหน่วงด้วยเช่นกัน ชายและหญิงที่ปรารถนาจะรับใช้ในการเป็นผู้นำคริสตจักรในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งต้องผ่านการอบรมขั้นพื้นฐานเพื่อให้แน่ใจว่าเขาเข้าใจรากฐานแห่งความเชื่อของคริสตชนและเอกลักษณ์ของความเป็นนาซารีนของเรา สิ่งนี้รวมถึงการมีความรู้และการเห็นคุณค่าอย่างลึกซึ้งของพระคัมภีร์ ศาสตร์ หลักศาสนศาสตร์ งานรับใช้ พันธกิจ ประวัติศาสตร์ และความบริสุทธิ์ “กรอบความคิดสำหรับผู้นำฆราวาส” เป็นชุดบทเรียนที่ประกอบด้วยหนังสือเล่มซึ่งได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ทำหน้าที่ดังกล่าว นั่นคือ การเตรียมผู้นำฆราวาสเพื่อพันธกิจในคริสตจักรไม่ว่าจะเป็นในระดับคริสตจักรท้องถิ่น ในระดับองค์กรบริหาร หรือในระดับองค์กรบริหารสากลก็ตาม หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้จะมีผลกระทบสูงสุดเมื่อเราอ่าน ไคร่ครวญ ประยุกต์ใช้ และปรับให้เข้ากับบริบทด้วยการร่วมมือกับที่ปรึกษาผู้มีคุณสมบัติ

ยินดีต้อนรับเข้าสู่การเดินทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพ

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียน ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวคริสตจักรเวสเลียนเราวางศูนย์กลางแห่งความเข้าใจของเราในเรื่องความเชื่อคริสตชนไว้ในความสัมพันธ์แห่งความรักกับพระเจ้า เราให้ความสนใจกับหลักศาสนศาสตร์ภาคปฏิบัติที่พูดถึงชีวิตของเราในพระเจ้าและชีวิตของเรากับเพื่อนบ้านในการทรงสร้างอันดีงามของพระเจ้า หลักศาสนศาสตร์นี้มีแรงผลักดันเพราะเราไคร่ครวญถึงชีวิตแห่งความเชื่อของเราอย่างต่อเนื่องในขณะที่เรายังคงความสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระคริสต์ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หนังสือเล่มนี้ใช้หลักข้อเชื่อที่เห็นพ้องกันเป็นกรอบความคิดเพื่อสำรวจองค์ประกอบสำคัญแห่งคำประกาศที่เรากระทำร่วมกันในการเป็นสมาชิกของคริสตจักรนาซารีน

David B. McEwan, PhD ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์และอภิบาลศาสตร์ ผู้อำนวยการด้านงานวิจัยและหัวหน้าฝ่ายวิชาการแห่งวิทยาลัยศาสนศาสตร์นาซารีน (NTC) ในเมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย ท่านเป็นผู้รับใช้สถาปนาในคริสตจักรนาซารีนและในช่วงห้าปีที่ผ่านมามีหน้าที่เป็นคณบดีของคริสตจักรชาวเกาะแปซิฟิกในโลแกนนอกเหนือจากพันธกิจของท่านที่ NTC ท่านเคยเป็นคณบดีคริสตจักรนาซารีนในสกอตแลนด์ อังกฤษ และออสเตรเลียก่อนเข้ามารับใช้ในวิทยาลัยในปี 1997 หนังสือเล่มล่าสุดของท่านเรื่อง *The Life of God in the Soul* ได้รับการตีพิมพ์เมื่อเร็วๆ นี้โดยสำนักพิมพ์ Paternoster

**GLOBAL NAZARENE
PUBLICATONS**

ISBN 237-0000-66-532-4

2 370000 665324

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์ สายเวสเลียน

(Exploring A Wesleyan Theology)

Rob A. Fringer, เรียบเรียง

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์ สายเวสเลียน

David B. McEwan

Global Nazarene Publications

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียน

สงวนลิขสิทธิ์ 2017

เดวิด บี. แม็คคีย์แวน

ISBN 987-616-92130-8-6

จัดพิมพ์โดย : มูลนิธินาซารีนทอแสงธรรม

25 หมู่ 9 ตำบลสันมหาพล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

วรรณกรรมนาซารีน เรียบเรียง

สุวิทย์ อมรกุลสวัสดิ์ รูปเล่ม

ห้ามจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ซ้ำ หรือเก็บไว้ในระบบเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ หรือถ่ายทอดด้วยรูปแบบอื่นใดเช่น ด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เครื่องกล การถ่ายสำเนา การบันทึกหรือด้วยวิธีการหนึ่งใดเหล่านี้โดยมิได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์อย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเฉพาะกับการอ้างอิงโดยย่อในบทความที่มีการตีพิมพ์

ข้ออ้างอิงพระคัมภีร์ทั้งหมดที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ นำมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ไทยฉบับ 1971 จัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย สงวนลิขสิทธิ์ ใช้โดยได้รับอนุญาตจากสมาคมพระคริสตธรรมไทย

พิมพ์ครั้งที่ 1, เชียงใหม่ : ฮากิโออส พับลิชชิง

จำนวน 300 เล่ม

สารบัญ

แนะนำหนังสือชุด “กรอบความคิดสำหรับผู้นำมรณวาส”

บทที่ 1:	จอห์น เวสลีย์ในฐานะนักศาสนศาสตร์	7
บทที่ 2:	หลักคำสอนเรื่องพระเจ้า.....	13
บทที่ 3:	หลักคำสอนเรื่องพระคริสตธรรมคัมภีร์.....	19
บทที่ 4:	หลักคำสอนเรื่องความบาป.....	27
บทที่ 5:	หลักคำสอนเรื่องความรอด.....	39
บทที่ 6:	หลักคำสอนเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์.....	59
บทที่ 7:	หลักคำสอนเรื่องความแน่ใจในความรอด.....	67
บทที่ 8:	หลักคำสอนเรื่องสิ่งสุดท้าย.....	71
บทที่ 9:	หลักคำสอนเรื่องคริสตจักร.....	81
บทที่ 10:	สรุป.....	97
หมายเหตุ.....		103
อภิธานศัพท์.....		105

พระคัมภีร์บอกเราว่าผู้เชื่อเป็น “บุโรहितหลง” (1 เปโตร 2:9) สิ่งนี้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่พันธกิจและการเป็นผู้นำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่ไม่ใช่เป็นเพียงสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่เท่านั้นแต่ยังเป็นความรับผิดชอบอันหนักหน่วงด้วยเช่นกัน ชายและหญิงที่ปรารถนาจะรับใช้ในการเป็นผู้นำคริสตจักรในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งต้องผ่านการอบรมขั้นพื้นฐานเพื่อให้แน่ใจว่าเขาเข้าใจรากฐานแห่งความเชื่อของคริสตชนและเอกลักษณ์ของความเป็นนาซารีนของเรา สิ่งนี้รวมถึงการมีความรู้และการเห็นคุณค่าอย่างลึกซึ้งซึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักศาสนศาสตร์ งานรับใช้ พันธกิจ ประวัติศาสตร์ และความบริสุทธิ์ “การอบความคิดสำหรับผู้นำฆราวาส” เป็นชุดบทเรียนที่ประกอบด้วยหนังสือหกเล่มซึ่งได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ทำหน้าที่ดังกล่าว นั่นคือ การเตรียมผู้นำฆราวาสเพื่อพันธกิจในคริสตจักรไม่ว่าจะเป็นในระดับคริสตจักรท้องถิ่น ในระดับองค์กรการบริหาร หรือในระดับองค์กรบริหารสากลก็ตาม หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้จะมีผลกระทบสูงสุดเมื่อเราอ่าน ไคร่ครวญ ประยุกต์ใช้ และปรับให้เข้าบริบทด้วยการร่วมมือกับที่ปรึกษาผู้มีคุณสมบัติ

ยินดีต้อนรับเข้าสู่การเดินทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพ

มีส่วนในเรื่องราวของพระเจ้า

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียน

อธิบายหลักศาสนศาสตร์แห่งพันธกิจและการเป็นผู้นำ

เข้าสู่พันธกิจของพระเจ้า

สำแดงเอกลักษณ์ของนาซารีน

เปิดรับหลักคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์

บทที่ 1

จอห์น เวสเลย์ ในฐานะนักศาสนศาสตร์

คริสเตียนจำนวนมากมองว่าการเรียนศาสนศาสตร์เป็นภารกิจของผู้ที่อยู่ในสถาบันการศึกษาโดยมีความเชื่อมโยงเพียงเล็กน้อยกับความสัมพันธ์ส่วนตัวของเขากับพระคริสต์หรือกับชีวิตในคริสตจักรท้องถิ่นของตน สิ่งนี้ไม่เป็นความจริง การเป็นคริสเตียนคือการเป็นนักศาสนศาสตร์เพราะเพียงแต่การประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการแถลงการณ์ทางด้านศาสนศาสตร์ คำถามอยู่ที่ว่าหลักศาสนศาสตร์ของเรามีรากฐานอย่างถูกต้องในพระคัมภีร์และในมรดกแห่งการเป็นประชากรของพระเจ้าหรือไม่ หนังสือเล่มนี้มีเป้าหมายเพื่อช่วยเราวางรากฐานอันแข็งแกร่งให้กับชีวิตส่วนตัวและชีวิตในชุมชนของเรา ซึ่งเป็นรากฐานที่ยึดมั่นอยู่กับพระกิตติคุณของพระคริสต์และชุมชนคริสเตียนที่มีมาหลายศตวรรษ

คริสตจักรนาซารีนติดตามรากเหง้าของตนกลับไปทีคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่และคลังทางด้านศาสนศาสตร์ที่บรรจุอยู่ในหลักข้อเชื่อคริสตชนทั่วโลกของห้าศตวรรษแรก คริสตจักรนาซารีนแกะรอยมรดกของความเป็นโปรเตสแตนต์และอีแวนเจลิคอลของตนไปที่พันธกิจและงานเขียนของจอห์น เวสเลย์และชาร์ลส์ เวสเลย์น้องชายของท่านในระหว่างการฟื้นฟูแห่งศตวรรษที่ 18 ซึ่งนำไปสู่การก่อตั้งคริสตจักรเมธอดิสต์และคริสตจักรคณะต่าง ๆ ที่ไหลบ่าออกมาจากคริสตจักรนี้ เราแสดงตัวว่าเป็นสมาชิกของครอบครัวคริสตจักรเวสเลียนและกรอบความคิดทางด้านศาสนศาสตร์ของเราอยู่ในสายเวสเลียนอย่างลึกซึ้ง¹

ในคริสตจักรยุคแรก บทบาทของนักศาสนศาสตร์ไม่ใช่เพื่อพัฒนาระบบศาสนศาสตร์และปกป้องระบบนั้นในระดับวิชาการ ตรงกันข้าม นักศาสนศาสตร์มีหน้าที่ทะนุบำรุงและสร้างโลกทัศน์คริสเตียนที่แท้จริงเพื่อวางโครงสร้างพื้นฐานให้กับอุปนิสัยใจคอและวิถีปฏิบัติ การกิจเบื้องต้นไม่ใช่เพื่อเขียนศาสนศาสตร์ระบบหรือการปกป้องความเชื่อ แต่เพื่อจัดหาเครื่องมือให้กับการปฏิบัติและการอภิบาลเพื่อการเสริมสร้างชีวิตส่วนตัวและชีวิตชุมชน² จอห์น เวสเลย์ยืนหยัดอยู่ในธรรมเนียมปฏิบัตินี้ ท่านดึงเอาแหล่งข้อมูลทางศาสนศาสตร์มาจากคริสตจักรยุคแรก จากคริสตจักรอังกฤษของท่านเอง และจากกลุ่มเมธอดิสต์ที่กำลังก่อตัวขึ้น ความเข้าใจของท่านในเรื่องพระเจ้าและประชากรที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นสอดคล้องกันอย่างน่าประหลาดกับพันธกิจทั้งสิ้นของท่าน สิ่งนี้มีศูนย์กลางอยู่ในความรักและความสัมพันธ์แทนที่จะเป็นความเข้าใจทางสติปัญญาเรื่องความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์ และกระบวนการแห่งความรอด ซึ่งทำให้จิตใจและความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเป็นศูนย์กลางของการดำเนินการทางด้านศาสนศาสตร์ของท่านแทนที่จะเป็นระบบเหตุผลและแถลงการณ์ด้านหลักคำสอนที่ถูกต้อง เพราะเหตุนี้ การเป็นสมาชิกในคริสตจักรนาซารีนจึงกำหนดไว้ว่า “การยอมรับความเชื่อดังกล่าวอย่างเปิดเผยมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสบการณ์ของคริสเตียน”³ เราเชื่อ..

- ในพระเจ้าองค์เดียวคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ว่าพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่เกิดจากการดลใจอย่างสมบูรณ์และบรรจุความจริงทั้งสิ้นที่จำเป็นต่อความเชื่อและการดำเนินชีวิตคริสเตียนเอาไว้
- ว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับธรรมชาติที่ล้มลงในความบาปและด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงโน้มเอียงไปหาความชั่วอย่างต่อเนื่อง
- ว่าสุดท้ายผู้ที่ไม่สำนึกผิดจะพินาศอย่างสิ้นหวังและชั่ววันนิรันดร์
- ว่าการทรงไถ่ที่เกิดขึ้นผ่านทางพระเยซูคริสต์มีไว้สำหรับมวลมนุษยชาติทั้งสิ้น และผู้ใดก็ตามที่กลับใจและเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและถูกสร้างขึ้นใหม่และรอดจากการครอบงำของความบาป

- ว่าผู้เชื่อได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ภายหลังการถูกสร้างขึ้นใหม่ โดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
- ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานให้กับการบังเกิดใหม่และให้กับการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ของผู้เชื่อด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จกลับมา คนตายจะเป็นขึ้นขึ้นมา และการพิพากษาครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้น⁴

สิ่งนี้เน้นให้เห็นว่าหลักศาสนศาสตร์ของเรามีจุดศูนย์กลางรวมที่สำคัญและใช้ได้จริง หลักศาสนศาสตร์นี้ยึดติดอยู่ใน (และได้รับการสนับสนุนจาก) พันธกิจของคริสตจักรทั้งที่มีต่อสมาชิกของคริสตจักรและชุมชนทั่วไปในวงกว้าง เรามุ่งให้ความสำคัญไปที่ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า กับคนอื่น ๆ และกับการทรงสร้างทั้งหมด มิใช่เพียงแต่ความเข้าใจทางสติปัญญาในเรื่องหลักคำสอนเท่านั้น

ลักษณะของหลักศาสนศาสตร์

คริสตศาสนามีใช่เป็นเพียงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกละหลักศีลธรรม แต่มีคำสอนที่ต้องประกาศและได้รับการยอมรับ คำถามที่เราถามผู้สมัครรับศีลล้างบาปคือ “ท่านเชื่อหรือไม่ว่า...” และนั่นหมายความว่ามีความต่าง ๆ ที่ต้องได้รับการยืนยันถ้าเราจะเป็นผู้ติดตามที่เชื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ บางส่วนของสิ่งเหล่านี้ถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง--สิ่งที่เราเรียกว่าหลักความเชื่อ--และนำมาสรุปไว้ในหลักข้อเชื่อของคริสตจักร นั่นคือ หลักข้อเชื่อของอัครทูต (ต้นฉบับอยู่ในศตวรรษที่ 2) หลักข้อเชื่อไนซีน (คศ. 381) หลักข้อเชื่อซาลซีดอน (คศ. 451) และหลักข้อเชื่ออาธานาเซีย (คศ. 500) ในบรรดาหลักข้อเชื่อเหล่านี้ หลักข้อเชื่อของอัครทูต และหลักข้อเชื่อไนซีนเป็นหลักข้อเชื่อที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางที่สุด โดยหลักข้อเชื่อไนซีนได้รับการเห็นชอบอย่างแท้จริงจากธรรมเนียมคริสเตียนดั้งเดิม (หรือออร์ทอด็อกซ์) ทุกกลุ่มบทยกเว้นความเชื่อต่าง ๆ ถือกำเนิดขึ้น (และบ่อยครั้งเป็นการขยายตัว) จากหลักข้อเชื่อเหล่านี้ ซึ่งบทยกเว้นเหล่านั้นมักจะมีข้อจำกัดทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมากกว่าโดยมุงมีส่วนร่วมกับการคำถามอันเจาะจงแห่งยุคสมัยที่มีการยกวางบทยกเว้นเหล่านั้นขึ้นในครั้งแรกมากกว่า ยกตัวอย่าง บทยกเว้นความเชื่อแห่งอ็อกซเบิร์ก (คศ. 1530) สำหรับคริสตจักรลูเธอรันและบทยกเว้น

ความเชื่อแห่งเวสมินสเตอร์ (คศ. 1646) สำหรับคริสตจักรรีฟอร์มหลายกลุ่ม คริสตจักรอีแวนเจลิคอลจำนวนมาก (ซึ่งรวมถึงคริสตจักรนาซารีน) ต่างก็มี “หลักแห่งความเชื่อ” ซึ่งเกี่ยวข้องอย่างเจาะจงกับกลุ่มคริสตจักรของตนมากกว่า ในฐานะที่เป็นแองกลิกัน เวสเลย์ทำตามแนวทางสู่การศึกษาคริสตศาสนาที่ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ซึ่งไม่ส่งเสริมการสร้างบทเพลงและบทความอย่างเป็นทางการเป็นระบบเช่นนั้น ตรงกันข้ามเวสเลย์เน้นหนักความเป็นศูนย์กลางของชุมชนในการนมัสการด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ท่านเชื่อว่าจุดเน้นหลักต้องอยู่ที่ความรักและความสัมพันธ์ในแง่ของการอธิบายถึงลักษณะสำคัญของพระเจ้าและของมนุษย์ สิ่งนี้บ่งบอกว่าเราต้องเข้าใจถึงความรอดภายในกรอบของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักกับมนุษย์ผู้ที่พระองค์ทรงรักซึ่งมุ่งความสนใจไปที่ “จิตใจ” มากกว่ากรอบของธรรมเนียมปฏิบัติ ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์กับประชากรที่อยู่ในการปกครองของพระองค์ ซึ่งกรอบของธรรมเนียมปฏิบัติมุ่งความสนใจไปที่ความรู้ทางสติปัญญาในเรื่องเนื้อหาและการประยุกต์ใช้

ถ้า “ศาสนาที่แท้จริง” -- วลีที่เวสเลย์ใช้อยู่บ่อยครั้ง -- เป็นเรื่องของจิตใจและความสัมพันธ์ พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มีศูนย์กลางอยู่ที่การริเริ่มการพัฒนา และความบริบูรณ์ของชีวิตแห่งความเชื่อทั้งในประสบการณ์ส่วนตัวและประสบการณ์ของชุมชน บุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่สามารถรับรู้สิ่งนี้ได้ นอกจากประสบการณ์ส่วนตัวที่เราเรียกว่าการเป็นพยานของพระวิญญาณ การทำงานของพระวิญญาณจะส่งผลกระทบต่อทุกส่วนของบุคคลไม่ใช่แค่ต่อจิตใจของเขา พระวิญญาณอาจทำงานกับความเข้าใจมากขึ้นเป็นพิเศษเพื่อเปิดใจหรือเพื่อให้ความกระจ่างแก่จิตใจ พระวิญญาณอาจทำงานกับความตั้งใจและความรัก ด้วยการนำพาเราออกมาจากความชั่วและมีอิทธิพลให้เราทำความดี เวสเลย์รู้ถึงความจำเป็นของการมีเครื่องป้องกันหลากหลายในการดำเนินการทางด้านศาสนศาสตร์ แต่เครื่องป้องกันเหล่านี้ต้องไม่ปฏิเสธหรือยับยั้งการทำงานโดยตรงของพระวิญญาณในจิตใจ ณ จุดนี้เองที่แนวคิดของเวสเลย์ในเรื่อง “ช่องทางแห่งพระคุณ” เริ่มมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เหล่านี้คือแหล่งข้อมูลและวิธีปฏิบัติมากมายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสั่งสอนและชี้นำผู้คนในชีวิตฝ่ายวิญญาณของ

เขา สิ่งที่สำคัญเป็นพิเศษสำหรับเวสเลย์คือการอธิษฐานและการค้นคว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ (ซึ่งบ่งบอกถึงการอ่าน การฟัง และการใคร่ครวญพระคำ) ทั้งในการอธิษฐานและการค้นคว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ เวสเลย์เน้นว่าเราต้องใช้ทั้งเหตุผลและประสบการณ์ส่วนตัวของเรา รวมทั้งเหตุผลและประสบการณ์ของชุมชนคริสตจักร ถ้าเราจะดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์เพื่อพระคริสต์ ในทางปฏิบัติเวสเลย์ให้พระคริสตธรรมคัมภีร์มีความสำคัญเป็นอันดับแรก (เช่นเดียวกับผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์ทุกคนปฏิบัติ) ซึ่งตรงกันข้ามกับการเน้นให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกกับธรรมเนียมปฏิบัติของคริสตจักรโรมันคาทอลิกหรือของบรรดานักคิดในยุครุ่งเรืองปัญญาซึ่งให้ความสำคัญกับเหตุผลเป็นอันดับแรก ในแง่ของการเรียงลำดับ เวสเลย์กล่าวว่า “เราพิสูจน์หลักคำสอนที่เราเทศนาด้วยพระคริสตธรรมคัมภีร์และเหตุผล และถ้าจำเป็นด้วยสถานที่และโบราณวัตถุต่าง ๆ”⁵

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. คุณเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าตัวคุณเป็นนักศาสนศาสตร์ เพราะอะไรที่คิดว่า เป็น หรือไม่เป็น
2. อะไรคือตัวอย่างของนัยยะที่ใช้การได้จริงสำหรับคริสเตียนทุกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นนักศาสนศาสตร์
3. ถ้าเรามุ่งความสนใจไปที่ความเป็นศูนย์กลางของความสัมพันธ์แห่งความรักแทนที่จะเป็นความเชี่ยวชาญในเรื่องหลักคำสอน สิ่งนี้จะสร้างความแตกต่างให้กับความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรอย่างไร

บทที่ 2

หลักคำสอนเรื่องพระเจ้า

เราเชื่อใน

พระเจ้าองค์เดียวคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลักคำสอนเรื่องพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของกรอบความคิดทางด้านศาสนศาสตร์และการบิดเบือนคำสอนนี้จะมีผลลัพธ์อย่างลึกซึ้ง คำสอนนี้ครอบคลุมทั้งพระลักษณะของพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดรวมทั้งมนุษย์ด้วย คำสอนผิดส่วนใหญ่เกิดจากความเข้าใจที่ผิดๆ เกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องพระเจ้า ภายในคริสตศาสนาตั้งเดิม (orthodox) ทศนะต่างๆ จะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของเราในเรื่องเช่นวิธีการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมความรอดผ่านทางพระคริสต์ ศูนย์กลางของความเข้าใจทางด้านศาสนศาสตร์ของเวสเลย์คือคำอ้างสิทธิ์ว่าพระลักษณะที่สำคัญของพระเจ้าคือความรักและสิ่งนี้ถูกแสดงออกอย่างเกี่ยวข้องกันภายในความเป็นตรีเอกานุภาพของพระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื้อหาแห่งความรักนี้อธิบายได้ด้วยพระลักษณะและกิจการของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกเปิดเผยกับเราในความเป็นบุคคลและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ความรู้เรื่องพระเจ้าที่มาพร้อมกับความสัมพันธ์ส่วนตัวนี้เองที่ทำให้เรามีความรู้ที่แท้จริงเรื่องธรรมชาติและพระลักษณะของพระองค์ เรามีประสบการณ์กับพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักอันบริสุทธิ์และพระลักษณะทั้งสิ้นของพระองค์ต้อง

ได้รับการตีความว่าเป็นการแสดงออกถึงความเป็นจริงที่สำคัญนั้น ยกตัวอย่าง
ผู้นิยมแนวคิดแบบเวสเลียนอธิบายถึงความมีอำนาจสูงสุดของพระเจ้าว่าเป็นความมี
อำนาจสูงสุดของความรัก (ซึ่งช่วยให้ทุกคนสามารถตอบสนองในขณะที่ไม่ได้บังคับ
ให้มีการตอบสนองอย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ) แทนที่จะเป็นพลังอำนาจทั่วไป
จุดยืนของกลุ่มออกัสตินเนียน/ลูเธอรัน/รีฟอร์มมองว่าความรักเป็นการแสดงให้เห็น
ถึงพระประสงค์ของพระองค์ (และความรักที่มีต่อ “ผู้ถูกเลือกสรร”) ในขณะที่กลุ่ม
เวสเลียนมองว่าความรักเป็นการแสดงให้เห็นถึงพระลักษณะของพระองค์ (ความ
รักที่มีต่อ “ทุกคน”) พร้อมกับการหยิบบั้นความรอดให้กับทุกคน (แม้ไม่ใช่ทุก
คนจะยอมรับ) เราจะเจาะลึกเรื่องนี้เพิ่มเติมเมื่อเราสำรวจความเข้าใจของเราเรื่อง
ความรอด

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่ใช่คุณสมบัติทางด้านศีลธรรมเป็นเบื้องต้น (มัน
ไม่ใช่ความดีที่สมบูรณ์แบบ) แต่ความบริสุทธิ์นี้แสดงถึงความแตกต่างอย่างสมบูรณ์
ของพระองค์ซึ่งแยกแยะพระเจ้าผู้สร้างออกจากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ สิ่งนี้
ทำให้มันเป็นความแตกต่างเชิงคุณภาพ ไม่ใช่ความแตกต่างเชิงปริมาณและหลัก
เสียงการมองว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้ประโยชน์กับเราหรือเพื่อผลประโยชน์
ของเราเท่านั้น มันห้ามเราผู้เป็นมนุษย์จากการตีความพระลักษณะและธรรมชาติ
ของพระเจ้าในการดำรงอยู่เรื่อยมาอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ ด้วยการจัดลำดับชั้น
หรือแบ่งแยกออกเป็นประเภทต่างๆ สิ่งนี้เป็นการยืนยันว่าพระเจ้าทรงรักเราเพราะ
พระองค์อยากที่จะรัก ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ต้องการเรา ความรักของพระองค์เป็น
ความรักที่บริสุทธิ์ ปราศจากอคติเพื่อความอยู่ดีกินดีของเราและความรักนี้ไม่ได้ผูก
ติดอยู่กับการเชื่อฟังของเราหรือคุณค่าของตัวเราแต่อย่างใดเลย สิ่งนี้ยังช่วยป้องกัน
การตีความหมายของความบาปอย่างผิดๆ ว่าเป็นเพียงการกระทำผิดเพียงเล็กน้อย
และด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียลักษณะเฉพาะของความบาปในแง่ศาสนาไป

คำสอนตามหลักพระคัมภีร์

พระคัมภีร์เดิมกล่าวถึงพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรง
กระทำการในประวัติศาสตร์ของมนุษย์และทรงแสวงหาความสัมพันธ์กับทุกคน
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์เช่นกันและเพราะเหตุนี้พระองค์ผู้เดียวที่สมควรต่อ

การนมัสการ การที่พระองค์ทรงเรียกเราเข้าสู่ความสัมพันธ์พิเศษกำหนดให้เราต้องเป็นวิสุทธิชน ชนชาติอิสราเอลเป็นผู้ที่เชื่อแบบเอกเทวนิยม (Monotheism) [ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าอยู่เพียงองค์เดียว] แทนที่จะเป็นผู้เชื่อแบบพหุเทวนิยม (Henotheism) [การเชื่อว่าพระเจ้าหรือเทพเจ้าอยู่หลายองค์ ในขณะที่เลือกนมัสการเพียงองค์เดียว] คริสตจักรยอมรับว่าพระคัมภีร์เดิมเป็นการเปิดเผยพระองค์เองอย่างแท้จริงของพระเจ้า แต่คริสตจักรต้องก้าวไปไกลกว่าพระคัมภีร์เดิมเนื่องจากการเปิดเผยที่ตนได้รับในพระเยซูคริสต์ การเปิดเผยและประสบการณ์ใหม่เกี่ยวกับพระเจ้านี้เองที่ผลักดันให้คริสตจักรในยุคแรกต้องพัฒนาแนวคิดแบบตรีเอกานุภาพ (Trinitarian) ของพระเจ้า คริสตจักรลองทั้งความเชื่อแบบ “เอกภาพนิยม” (Unitarian) ที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวโดยไม่มีแบ่งพระภาค และความเชื่อแบบ “ทวิเอกานุภาพ” (Binitarian) ที่เชื่อในความเป็นสองพระภาคของพระเจ้าองค์เดียว แต่ทั้งสองทัศนะก็ไม่ได้รับการยอมรับเนื่องจากมุมมองเหล่านี้ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมอย่างครบถ้วนกับพยานของพระคัมภีร์ใหม่หรือประสบการณ์ของคริสตจักรเกี่ยวกับพระเจ้า แนนอนหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพไม่ได้สอนไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้มีสอนไว้อย่างเป็นนัย พระคัมภีร์เดิมเป็นเอกเทวนิยม (monotheism) [อพยพ 20:2-4; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5] และความเชื่อแบบเดียวกันนี้ก็พบอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ (มัทธิว 23:37; ยากอบ 2:19; 1 ทิโมธี 2:5-6; 1 โครินธ์ 8:4,6) นอกจากนี้เรายังมีหลักฐานด้านพระคัมภีร์อย่างชัดเจนเช่นกันเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระบิดา (1 โครินธ์ 8:4,6; 1 ทิโมธี 2:5-6; มัทธิว 6:26,30,31-32; 19:23-26; 27:46; มาระโก 12:17,24-27) ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูถูกเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์หลายตอน เช่น ฟิลิปปี 2:5-11 (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “สภาพ” ในข้อ 6 แสดงถึงธรรมชาติที่แท้จริงของพระองค์) และฮีบรูบทที่ 1 มีข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการรู้ว่าพระองค์คือผู้ใดของพระเยซูในพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เช่น มาระโก 2:8-10; มัทธิว 12:28; 19:14; 25:31; 24:30; 26:63-65; ยอห์น 19:28; 20:28 ความเป็นพระเจ้าของพระวิญญาณปรากฎให้เห็นในมัทธิว 28:19 ยอห์น 3:8; 16:8-11; กิจการ 5:3-4; 1 โครินธ์ 3:16-17; 6:19-20; 1 โครินธ์ 12:4-11; 2 โครินธ์ 13:14 และ 1 เปโตร 1:2 มีข้ออ้างอิงอีกสองสามแห่งใน

พระคัมภีร์ใหม่ที่ดูเหมือนชี้ให้เห็นถึงความเข้าใจเรื่องตรีเอกานุภาพ เช่น มัทธิว 28:19-20; 2 โครินธ์ 13:14 และ 1 เซสโลนิกา 1:2-5 แต่มีพระคัมภีร์หลายตอนที่เป็นการอ้างอิงถึงความเป็น “ตรีสัมพันธ์” (Triadic)

ในทางประวัติศาสตร์ สิ่งที่มีมายาวนานก่อนหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพ คือประสบการณ์ของคริสตจักรในเรื่องตรีเอกานุภาพ ในโรม 8:15 และกาลาเทีย 4:6 คริสตจักรยืนยันถึงการเป็นพยานของพระวิญญาณและสิทธิพิเศษของการเป็นบุตรของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์โดยเน้นถึงโครงสร้างแห่งตรีเอกานุภาพของประสบการณ์ของคริสเตียน ความเชื่อของเราเกิดมาจากการไตร่ตรองอย่างยั่งยืน และจริงจังในเรื่องแบบแผนแห่งกิจการของพระเจ้าที่เปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์และที่สืบสานกันต่อมาในประสบการณ์ของคริสเตียน คริสตจักรใช้เวลาหลายศตวรรษเพื่อหาข้อยุติให้กับหลักศาสนศาสตร์เรื่องตรีเอกานุภาพซึ่งสามารถเป็นที่ยอมรับได้ในคริสตจักรแถบตะวันออกเหล่าบิดาจารย์แห่งคอปโปโดเซีย (นักศาสนศาสตร์สามคนที่เขียนไว้ในศตวรรษที่สี่) อธิบายพระเจ้าองค์ตรีเอกาว่าเป็น “พระเจ้าผู้ดำรงอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว” ทั้งสามพระภาคไม่สามารถอยู่แยกกันหรือกระทำการแยกกัน เราไม่สามารถแยกพระวิญญาณออกจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นผู้กลางแห่งการทรงสร้างแต่เพียงผู้เดียว และคุณก็ไม่สามารถแยกทั้งสองพระภาคออกจากพระบิดาได้ ดังนั้นจึงมีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เพียงองค์เดียว สิ่งนี้ไม่ใช่ความเป็นหนึ่งในเชิงคณิตศาสตร์ แต่เป็นความเป็นหนึ่งที่ประกอบด้วยความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันที่ไม่อาจแยกกันได้ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ จากนั้นไปคำว่า “พระเจ้า” ต้องเป็นที่เข้าใจในความหมายที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าคือสิ่งที่พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณทรงให้และทรงรับจากกันและกันในการดำรงอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวแบบแยกกันไม่ได้อันเป็นผลลัพธ์แห่งความรักของทั้งสามพระภาค ไม่มีความเป็นพระเจ้าที่อยู่นอกเหนือพลังของสามพระภาคนี้ในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ออกัสติน (ศตวรรษที่ 5) มีแนวโน้มที่จะมุ่งความสนใจไปที่ความเป็นเอกภาพของพระเจ้า (พระเจ้า “องค์เดียว”) และแนวคิดนี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อคริสตศาสตร์ในแถบตะวันตกและเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดเรื่องปัจเจกบุคคลต่อพระพักตร์พระเจ้า อย่างไรก็ตาม ออกัสตินคือผู้ที่เน้นหนักเรื่องความรักในวิถีชีวิตของพระเจ้าและด้วย

เหตุนี้ในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ สิ่งนี้ทำให้แนวคิดเปรียบเทียบเชิงสังคมของบิดาจารย์ชาวคัมภีร์ไบเบิลเรื่องตรีเอกานุภาพครบถ้วนสมบูรณ์อย่างลงตัว และหันเหความสนใจกลับไปยังความสัมพันธ์แห่งความรักซึ่งเป็นหัวใจของความเป็นบุคคล

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. เพราะเหตุใดความเข้าใจของเราในเรื่องธรรมชาติของพระเจ้าจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการวางรูปแบบส่วนที่เหลือของหลักศาสนศาสตร์ของเรา
- 2.ให้อ่านพระคัมภีร์บางตอนที่ระบุไว้ในบทนี้เกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ คุณเรียนรู้อะไรบ้างจากพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เหล่านั้น
3. หลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพเป็นหัวใจสำคัญของความเชื่อของเราหรือไม่ หรือว่าหลักคำสอนเรื่องนี้เป็นสิ่งที่เราสามารถเพิกเฉยได้ หลักคำสอนนี้สร้างความแตกต่างอย่างไรให้กับชีวิตส่วนตัวและชีวิตในชุมชนของเรา

บทที่ 3

หลักคำสอนเรื่อง พระคริสตธรรมคัมภีร์

เราเชื่อว่า

พระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่เกิดจากการดลใจอย่างสมบูรณ์ และบรรจุกวามจริงทั้งสิ้นที่จำเป็นต่อความเชื่อและการดำเนินชีวิตคริสเตียนเอาไว้

จุดแข็งที่เป็นเอกลักษณ์ของวิธีการทางด้านศาสนศาสตร์ของเวสเลย์คือการยอมรับ การอธิบาย และการประยุกต์ใช้แหล่งข้อมูลของธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันต่อๆมา และประสบการณ์เพื่อให้เป็นส่วนประกอบสำคัญในการอ่าน การทำความเข้าใจ และประยุกต์ใช้ (ด้วยการใช้เหตุผลของมนุษย์) แหล่งข้อมูลทางความเชื่อเบื้องต้นของพระคัมภีร์ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์เป็นรากฐาน และปัจจัยอย่างอื่นที่จะช่วยคริสตจักรให้สามารถจัดระบบ ทำความกระจ่าง และประยุกต์ใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ในการไต่ตรองและการปฏิบัติทางด้านศาสนศาสตร์ ปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เพิ่มความจริงทางด้านพระคัมภีร์ แต่มีหน้าที่ยืนยันและทำความเข้าใจกับความจริงนั้น พระคัมภีร์กำหนดให้มีการอธิบายเพิ่มเติมจากสิ่งที่มีอยู่ในถ้อยคำของพระคัมภีร์เพียงลำพัง ดังนั้นเราต้องใช้บรรทัดฐานของการตีความหมายที่จัดเตรียมไว้โดยธรรมเนียมประเพณี ด้วยความช่วยเหลือผ่านทางเหตุผล และได้รับการยืนยันด้วยความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ (ส่วนตัวและชุมชน) พระคัมภีร์คือสิ่งค้ำกันเราจากคำอ้อนวอนขอรั้งที่ไม่รับผิดชอบ

ต่อประสบการณ์ที่ร้อนรน ที่ลึกลับหรือประสบการณ์อื่นๆ ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกส่วนตัว (Subjective Experiences) เวสเลย์เชื่อว่าความจริงเป็นเรื่องที่สามารถทดลอง พิสูจน์ได้ ความเชื่อของคริสเตียนต้องเป็นสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้ในประสบการณ์ส่วนตัวและชุมชน เราเริ่มต้นด้วยความเข้าใจที่มีมาก่อนของเรา และสิ่งที่นำมาเสนอเพื่อนำมาบูรณาการเข้ากับความรู้ในปัจจุบันของเราหรือการเปลี่ยนแปลงความรู้นั้น จากนั้นประสบการณ์จะตั้งคำถามกับสิ่งนี้และเราต้องตัดสินใจว่าเราจะคงสิ่งใดเอาไว้ นำสิ่งใดมาไขใหม่ หรือปฏิเสธสิ่งใด เวสเลย์มุ่งชี้ให้เห็นเรื่องนี้ด้วยพระคัมภีร์ตามที่ถูกทำให้รู้แจ้งโดยเหตุผล ประสบการณ์ และธรรมเนียมประเพณีภายใต้พระราชกิจแห่งการทำให้กระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคริสตธรรมคัมภีร์

สำหรับผู้ที่เป็นเวสเลียน สิทธิอำนาจขั้นต้นคือพระคริสต์เอง (พระวาหะผู้มีชีวิต) และสิ่งอื่นใดจะมีสิทธิอำนาจได้ก็ขึ้นกับระดับที่สิ่งนั้นเป็นพยานถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเหมาะสมเท่านั้น ปัจจัยสำคัญตรงนั้อยู่ที่ว่าการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์เป็นส่วนใหญ่และสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับคำถามเรื่องคุณลักษณะของความจริง ความหมาย ความสำคัญ และการประยุกต์ใช้ประวัติศาสตร์ให้ประจักษ์พยานกับเราและรายงานของประจักษ์พยานที่มีต่อพระเยซูคริสต์ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบันทึกเบื้องต้นและเป็นการศึกษาประวัติศาสตร์เรื่องความรอดอย่างซื่อสัตย์ พระคัมภีร์เป็นเอกสารดั้งเดิมเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ และความหมายของเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเป็นรากฐานของคริสตจักร พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่สามารถอ่านและศึกษาได้และมีความจริงที่มาพร้อมกับพระคัมภีร์ซึ่งไม่สามารถเพิกเฉยได้และพระคัมภีร์ยังอนุญาตให้มีการตีความหมายของเนื้อหาอย่างซื่อสัตย์ ยกตัวอย่าง พระบัญญัติสิบประการไม่ใช่คำแนะนำลึบซ้อ! ข้อแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับผู้พูดและเนื้อหาที่บันทึกไว้อยู่ตรงที่ว่า ในการสนทนาคุณสามารถถามผู้พูดอีกคนหนึ่งเพื่อขอความกระจ่างได้ แต่เนื้อหาที่บันทึกไว้ไม่สามารถตอบคำถามกลับมาหรือปกป้องตนเองได้ เราต้องการความเป็นจริงส่วนตัวที่มีชีวิตเพื่อรักษาความเป็นอิสระของเนื้อหาเอาไว้และสำหรับเราพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้พิทักษ์เนื้อหาของพระคัมภีร์ด้านสุดท้ายต่อผู้ตีความ

เนื้อหาของพระคัมภีร์ทั้งในคริสตจักรหรือในที่อื่นใด พระวิญญาณทรงทำการผ่านชุมชน (ความเป็นสากลของคริสตจักรในทุกยุคทุกสมัยและทุกที่ทุกแห่ง) เมื่อเทียบกับสมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรหรือองค์กร สิ่งนี้เป็นความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างการเปิดเผยครั้งสุดท้ายและครบถ้วนของพระเจ้าในพระคริสต์กับพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ให้ความมั่นใจแก่เราที่จะเชื่อว่าพระคัมภีร์คือแหล่งข้อมูลที่เป็นรากฐานเพื่อกำหนดความเชื่อและการประพฤติของคริสเตียนอย่างเฉพาะเจาะจง พระคริสตธรรมคัมภีร์มีความชัดเจนในทุกประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับความรอดของเราและการให้ความสำคัญกับเรื่องราวแห่งความรอดนี้เองที่เป็นปாயซ์ทางสำคัญให้กับการตีความและการประยุกต์ใช้เนื้อหาของเรา

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์สำหรับเราไม่ได้ถูกกำหนดโดยผู้มีอำนาจของคริสตจักรหรือจากสิ่งที่เนื้อหาของพระคัมภีร์อ้างสิทธิ์ ไม่เช่นนั้นหนังสือมอรมอนก็มีสิทธิอำนาจพอๆ กับพระคัมภีร์ แต่สิ่งนี้ถูกกำหนดโดยการเป็นพยานภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จุดยืนนี้ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่โดยมาร์ติน ลูเธอร์และจอห์น คาลวินรวมทั้งจอห์น เวสเลย์ การตัดสินใจของบรรดาผู้เขียนดั้งเดิมผ่านการดำเนินงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับพระราชกิจแห่งการทำให้กระจ่างของพระวิญญาณองค์เดียวกันผู้ทรงเปิดความคิดและจิตใจของเราให้มองเห็นและรับเอาความจริงที่ถูกกล่าวออกมา การเป็นพยานภายในของพระวิญญาณและการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคริสเตียนในปัจจุบัน (การเป็นพยานภายนอกของพระวิญญาณ) คือหลักฐานที่หนักแน่นที่สุดสำหรับความจริงแห่งการเปิดเผยของพระคัมภีร์ สำหรับผู้เป็นเวสเลียน สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์วางอยู่บนพื้นฐานของความพอเพียงของพระคัมภีร์ต่อการนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตกับพระเจ้า เป็นไปได้ที่จะมีประสบการณ์อย่างแท้จริงกับพระเจ้าโดยไม่มี ความเข้าใจอย่างเต็มที่ในความหมายทางด้านศาสนศาสตร์ของความเชื่อและสิ่งนี้เปิดโอกาสสำหรับการเจริญเติบโตในประสบการณ์ส่วนตัวเมื่อความรู้ของเราเพิ่มพูนขึ้นผ่านการศึกษาและการไตร่ตรองพระคัมภีร์ ในที่สุดท่าทีของเราที่มีต่อพระเจ้าจะกำหนดท่าทีของเราที่มีต่อพระคำของพระองค์ สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องของความสามารถของเรา แต่เป็นเรื่องของความไม่เต็มใจของเราที่จะเข้าใจ (“ผมไม่เข้าใจเพราะว่าผมจะไม่เข้าใจ”)

ธรรมเนียมประเพณี

ธรรมเนียมคือการเชื่อมต่อที่พยายามทำให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราได้รับจากคนรุ่นก่อนๆ ในคริสตจักรจะถูกส่งต่ออย่างเต็มไปด้วยความศรัทธาไปยังคนอื่นๆ ทั้งสองมิติล้วนมีความสำคัญเมื่อเราล้ำสู่กับการเข้ามาสู่ความรู้ที่ถูกต้องของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ (ความจริง) การตีความเหตุการณ์เหล่านั้น (ความหมาย) ความสำคัญและการประยุกต์ใช้ในยุคของเราเอง เวสเลย์ไม่ได้ให้ความสนใจกับธรรมเนียมคริสเตียนโดยรวม จุดสนใจของท่านอยู่ที่คริสตจักรในยุคแรก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสามศตวรรษแรก) และมาตรฐานของคริสตจักรเองกลึกัน ท่านให้ความสนใจกับผู้คนและพยานของคนเหล่านั้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าปีศาจจารย์ในคริสตจักรแถบตะวันออก) มากกว่าหลักข้อเชื่อ ท่านมองเห็นคนเหล่านั้นในฐานะผู้ซึ่งชีวิตของเขาควรได้รับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ในฐานะผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์ ท่านเชื่อว่าธรรมเนียมไม่มีวันอยู่เหนือพระคัมภีร์ แต่ธรรมเนียมสามารถช่วยเราในการอธิบายด้านที่คลุมเครือและให้การประยุกต์ใช้ที่เจาะจงเกี่ยวกับหลักการทั่วไปของพระคัมภีร์ได้ เวสเลย์ใช้ธรรมเนียมเพื่อปล้ำล้างการปฏิบัติหรือความเชื่อต่างๆ ที่ท่านเห็นว่าอันตรายและปกป้องการปฏิบัติหรือความเชื่อที่ท่านเห็นว่ามีประโยชน์ ในธรรมเนียมท่านยังได้ค้นพบแบบแผนสำหรับการปฏิบัติ ความเชื่อ และคุณธรรมที่ควรได้รับการรื้อฟื้น สิ่งนี้ช่วยท่านในการสาธิตให้เห็นว่าคำสอนและการปฏิบัติแบบเมธอดิสต์ของท่านกลมกลืนกับพระคัมภีร์อย่างไร แม้สิ่งนั้นไม่ได้ถูกกำหนดไว้โดยพระคัมภีร์ก็ตาม คริสตจักรต้องตีความความเชื่อในแง่ของปัจจุบันอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นสิ่งนี้ก็จะกลายเป็นความเชื่อที่ตายแล้วซึ่งเป็นที่สนใจเฉพาะต่อนักประวัติศาสตร์เท่านั้น ตอนนี้เรามี (สองพันปีของ) การตีความ “แบบสมัยใหม่” ที่ใช้ประโยชน์ได้ และสิ่งนี้จะดำเนินต่อไปจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา “ธรรมเนียม” ของคณะนิกายทั้งหมดของเราต้องได้รับการประเมินโดย “ธรรมเนียม” ของคริสตจักรในยุคแรกเพื่อลดอันตราย (ให้เหลือน้อยที่สุด) ของ “การสร้างความคิดดีลึทธิ” กับการแสดงออกของความเชื่อแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะลงไป

ประสบการณ์

โดยคำนิยาม การเปิดเผยหรือการสำแดง (Revelation) คือการสื่อสาร และเพื่อให้การสื่อสารเกิดขึ้นจะต้องมีทั้ง “การส่งสาร” และ “การรับสาร” เราจะกำหนด “ความสำคัญ” ของสารได้ก็ต่อเมื่อมี “การรับสาร” เท่านั้น เหตุการณ์ทั้งหมด (ไม่ว่าการกระทำหรือคำพูด) เป็นสิ่งที่บุคคลมีประสบการณ์และสิ่งนี้ทำให้ประสบการณ์เป็น “สื่อกลาง” ของการเปิดเผยมากกว่าจะเป็น “แหล่ง” ของการเปิดเผย ประสบการณ์ถ่ายทอดความจริง แต่ประสบการณ์ไม่ได้สร้างความจริง เวสเลย์เป็นคนแรกที่ได้รวมเอาประสบการณ์เข้าไว้ในโลกทัศน์ด้านศาสนศาสตร์อย่างชัดเจน (คริสตจักรแองกลิกันเคยใช้พระคัมภีร์ เหตุผล และธรรมเนียมในการดำเนินการด้านศาสนศาสตร์) ในฐานะผู้มีประสบการณ์เชิงประจักษ์ (สิ่งที่ได้มาจากการสังเกต-ผู้แปล) เวสเลย์ได้ใช้ทั้งความรู้ที่อยู่บนพื้นฐานของความจริง (Objective Knowledge) ซึ่งได้รับมาจากการสังเกต และความรู้ที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกส่วนตัว (Subjective Knowledge) ซึ่งได้รับมาจากการประสบการณ์ภายใน ปัจจัยสำคัญของประสบการณ์เช่นนี้ต้องเป็นการเป็นพยานภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ ประสบการณ์จึงเป็น “แหล่งยืนยัน” ที่ถูกใช้เพื่อตรวจสอบคำอ้างสิทธิ์ด้าน

ศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ เป็นการตรวจสอบทางด้านประสบการณ์ภายในชีวิต (การเปลี่ยนแปลงส่วนตัวและภายในชุมชน) ว่าเราได้อ่าน ตีความ และประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้อง สำหรับผู้ที่เป็นเวสเลียน เนื้อหา (สาระสำคัญ) ของหลักคำสอนเกิดมาจากพระคัมภีร์ แต่การประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ (พฤติกรรมแวดล้อม) เกิดขึ้นจากประสบการณ์ มันเป็นสิ่งสำคัญที่ควรตั้งข้อสังเกตก็คือประสบการณ์ภายในชุมชน (ลักษณะด้านสาธารณะของประสบการณ์) ได้เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ใช่ประสบการณ์ส่วนตัว การทำงานของพระวิญญาณในชีวิตส่วนตัวและภายในชุมชนต้องได้รับการตรวจสอบและได้รับการชี้แนะด้วยพระคำอยู่เสมอ เนื่องจากพระเจ้าไม่มีวันขัดแย้งในพระองค์เอง สิ่งที่พระองค์ตรัส (พระคัมภีร์) และสิ่งที่พระองค์ทำ (พระวิญญาณ) จะเห็นพ้องต้องกันอยู่เสมอ นี่เป็นบททดสอบว่า “ประสบการณ์” นั้นเป็นประสบการณ์ที่คริสเตียนที่แท้จริงหรือไม่ เวสเลย์ได้ยืนยันว่างานของพระวิญญาณและบันทึกของพระคัมภีร์ได้เป็นบรรทัดฐาน

สำหรับประสบการณ์ส่วนตัวและประสบการณ์ภายในชุมชน และสิ่งนี้ได้ป้องกันคริสเตียนจากอันตรายของการติดหล่มอยู่กับประสบการณ์อันลึกลับที่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกส่วนตัวเพียงอย่างเดียว การเผชิญหน้าที่แท้จริงกับพระวิญญาณทำให้เกิดผลตามหลักของพระคัมภีร์ที่สามารถรับการตรวจสอบในชีวิตได้ด้วยการร้องขอจากผู้สังเกตการณ์เพื่อการทดสอบพระคัมภีร์และเหตุผล

การเรียกร้องหลักของเวสเลย์ต่อประสบการณ์ส่วนตัวและประสบการณ์ภายในชุมชนไม่ใช่เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์หรือทดสอบคำอ้างสิทธิ์ของหลักคำสอน แต่เพื่อความแน่ใจที่ส่งเสริมเราสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน (เพื่อให้เราสามารถ “รัก” เราต้อง “มีประสบการณ์” กับความรักก่อน) “ประสบการณ์” นี้ไม่ใช่ความรู้สึกส่วนตัวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่เป็นการวิเคราะห์ความจริงของชีวิตคริสเตียนและคำพยานของเขาอย่างตรงไปตรงมาหลักคำสอนคริสเตียนและการวินิจฉัยด้านหลักคำสอนต้องพิสูจน์ว่าเป็นจริงในชีวิตส่วนตัวและชีวิตภายในชุมชนเมื่อเวลาผ่านไป (ยิ่งนานยิ่งดี) สำหรับเวสเลย์สติปัญญาเป็นสิ่งที่ได้มาผ่านชีวิตภายในชุมชน ไม่ใช่ผ่านความรู้สึกฝ่ายวิญญาณอย่างกะทันหัน การรวบรวมและการแบ่งปันพยานส่วนตัวและพยานชุมชนเป็นภารกิจหลักของศาสนศาสตร์และสิ่งนี้ได้ให้หลักฐานสาธารณะของความจริงเกี่ยวกับคำสอนหลักของคริสเตียน ผู้ที่เป็นเวสเลียนเชื่อว่าพระเจ้าที่เราพบผ่านทางพระคัมภีร์ ธรรมเนียม และประสบการณ์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่เปิดเผยพระองค์เองเมื่อมีการใช้แหล่งต่าง ๆ เหล่านี้แต่ละแหล่งอย่างถูกต้องและมีเหตุผล ประสบการณ์นี้มาจากการดำเนินชีวิตคือสิ่งที่จะอธิบายคำอ้างสิทธิ์ซึ่งพบอยู่ในพระคัมภีร์หรือในธรรมเนียม สิ่งนี้จะทดสอบการตีความที่น่าจะเป็นของพระคัมภีร์หรือธรรมเนียมและช่วยเราในการเทียบเคียงความสัมพันธ์ของคำอ้างสิทธิ์ที่ต่างกันอย่างชัดเจนภายในแหล่งเหล่านี้ ประสบการณ์คริสเตียนจะแนะนำและทดสอบการประยุกต์ใช้เนื้อหาพระคัมภีร์ตามบริบทและช่วยเราสะสางปัญหาด้านหลักคำสอนและด้านการปฏิบัติที่ไม่มีการพูดถึงอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์หรือในธรรมเนียม นี่เป็นการใช้สติปัญญาของผู้ภิบาลที่ได้รับการฝึกฝนอบรมด้วยการทดสอบภาคปฏิบัติในการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกันของชุมชนคริสเตียนและได้รับการเสริมสร้างด้วยการปรึกษาหารืออย่างกว้างขวางกับประสบการณ์ของคนอื่น ๆ ดังนั้นพระคัมภีร์

จึงสอนสิ่งที่ควรคาดหวังและประสบการณ์สอนว่ามันถูกทำให้สำเร็จแล้วในชีวิตของ
ผู้คน อย่างไรก็ตาม ในจุดที่พระคัมภีร์และประสบการณ์เกิดความแตกต่างกัน พระ
คัมภีร์เป็นสิ่งที่เชื่อถือได้และประสบการณ์เป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้ ประสบการณ์คือวิธ
ิการที่เรานำเอาสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์มาใช้ประโยชน์ ประสบการณ์ไม่ใช่สิทธิ
อำนาจในตัวของมันเอง

เหตุผล

เหตุผลคือสื่อกลางที่เป็นบูรณาการระหว่างพระคัมภีร์ ธรรมเนียมประเพณี
และประสบการณ์และเป็นช่องทางอันสร้างสรรค์ของการสะสางประเด็นต่าง ๆ ที่
ไม่มีการสั่งหรือห้ามไว้โดยพระคัมภีร์ เหตุผลเป็นบรรทัดฐานที่ถูกนำมาใช้มากที่สุด
สำหรับเวสเลย์รອງลงมาจากพระคัมภีร์ เมื่อท่านมักนำพระคัมภีร์และเหตุผลมา
ใช้ร่วมกันแทนที่จะเป็นพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว เหตุผลช่วยเราในการตีความ
การเข้าใจ และการตอบสนองต่อคำอ้างสิทธิ์เรื่องการสำแดง แต่เหตุผลไม่ใช่
แหล่งข้อมูลอิสระสำหรับศาสนศาสตร์และไม่สามารถแสดงถึงความจริงของคริสต
ศาสนา พระคัมภีร์เป็นแหล่งข้อมูลแรกและเกณฑ์มาตรฐานแรกเสมอสำหรับความ
รู้ทางศาสนา แต่เหตุผลมีความสำคัญต่อการเข้าใจและการสื่อสารความรู้นั้นไปสู่
คนอื่น เหตุผลมีสิทธิอำนาจที่ต่างไปจากอีกสามแหล่ง กล่าวคือ แต่ละแหล่งเป็น
ที่มาที่เราได้รับข้อมูล ในขณะที่เหตุผลจะ “ดำเนินการ” กับข้อมูลจากแหล่งเหล่านี
นั้น เหตุผลควรถูกใช้เสมอในการสนทนากับคนอื่น (ทั้งกับคนที่มีชีวิตอยู่และกับ
ผู้คนที่ไม่ตอนนี้เสียชีวิตไปแล้วซึ่งได้ฝากบันทึกไว้ให้เรา) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นบทบาท
ที่สำคัญของ “การประชุมร่วมกันของคริสเตียน” สำหรับคริสตจักรและสำหรับ
คริสเตียนแต่ละคน เหตุผลทำให้สามารถค้นพบความบังเอิญในการอ่านพระคัมภีร์
ด้วยการยึดถือตามตัวอักษรอย่างแท้จริง หรือจุดที่พระคัมภีร์ดูเหมือนจะขัดแย้งใน
ตัวเอง เหตุผลมีความสำคัญพอๆ กันกับการเชื่อมต่อช่องว่างระหว่างกฎเกณฑ์
ทั่วไปหรือหลักการในพระคัมภีร์กับสถานการณ์ร่วมสมัย ในทั้งหมดของสิ่งนี้ เรา
ต้องการการกระทำกิจของพระวิญญาณเพื่อให้ความกระจ่างและทำเหตุผลให้
ถูกต้อง

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. คุณจะตอบคริสเตียนคนหนึ่งที่เกี่ยวข้อง/อ้างว่า “สิ่งเดียวที่เราต้องการอ่านคือพระคัมภีร์” อย่างไร
2. จงอธิบายถึงบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขั้นตอนของการดลใจพระคัมภีร์และในขั้นตอนของการอ่านพระคัมภีร์ของเรา
3. เกิดอะไรขึ้นกับคริสตจักรเมื่อเราเพิกเฉยต่อประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เราควรเป็นห่วงต่อการปฏิเสธรธรรมนิยมและการให้คุณค่าประสบการณ์มากเกินไปอย่างไร
4. ความรู้สึกเป็นตัวชี้นำที่ปลอดภัยสำหรับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราใช่หรือไม่ มักเกิดอะไรขึ้นถ้าเราดำเนินชีวิตตามความรู้สึกของเราเพียงอย่างเดียว
5. ถ้าเหตุผลเป็นสิ่งสำคัญ เราจะช่วยผู้คนให้คิดดีและคิดฉลาดได้อย่างไร

บทที่ 4

หลักคำสอนเรื่องความบาป

เราเชื่อว่า

มนุษย์เกิดมาพร้อมกับธรรมชาติที่ล้มลงในความบาป
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงโน้มเอียงไปหาความชั่วอย่างต่อเนื่อง

จุดเริ่มต้นสำหรับผู้คนที่เป็นเวสเลียนไม่ใช่อยู่ที่เกิดอะไรขึ้นกับสรรพสิ่งที่
ทรงสร้างของพระเจ้าแต่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างมีสภาพเป็นอย่างไรในตอนเริ่มต้น—แต่
เดิมพระเจ้าทรงสร้างโลกแบบไหนขึ้นมา ในแง่ของมนุษยชาติ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับ
อ้างสิทธิ์ที่ว่าเราถูกสร้างขึ้น “ตามพระฉายาของพระเจ้า” มีเพียงสามตอนในพระ
คัมภีร์เดิมเท่านั้นที่ให้คำสอนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับ “พระฉายาของพระเจ้า” (ปฐม
กาล 1:26-28; 5:1-5; 9:1-7) ในขณะที่หัวข้อนี้มีให้เห็นอย่างแพร่หลายมากกว่า
ในพระคัมภีร์ใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของพระฉายาที่ได้รับความเสียหาย
จากความบาปและได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ผ่านทางพระราชกิจแห่งการทรงไถ่ของ
พระคริสต์ (1 โครินธ์ 11:7; ยากอบ 3:9; โรม 8:29; 2 โครินธ์ 3:18; เอเฟซัส
4:23-24; โคลโลสี 3:10) เรื่องนี้ยังก่อให้เกิดคำถามเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของ
พระเยซูคริสต์และความสัมพันธ์ของเรื่องนี้กับความเป็นมนุษย์ของเราด้วยเช่นกัน
(ดูตัวอย่างในยอห์น 13:15; โรม 15:5; 2 โครินธ์ 10:1; ฟิลิปปี 2:5; โคลโลสี
3:13) ซึ่งเราจะกลับไปดูในภายหลัง จากนั้น มีการแนะนำความเป็นจริงของมนุษย์

ในปัจจุบันไว้ในปฐมกาลบทที่ 3 --ความบาปครั้งแรกและผลของความบาปนั้น สิ่งนี้ก่อให้เกิดประเด็นเรื่องมนุษยชาติตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยเอาไว้กับมนุษยชาติ ตามที่เป็นอยู่ในเวลานี้

ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับมวลมนุษยชาติ

เรื่องราวของพระคัมภีร์เริ่มต้นกับการแย้มให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพระลักษณะด้านความสัมพันธ์ของพระเจ้า นั่นคือ “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา” (ปฐมกาล 1:26) ซึ่งเป็นถ้อยคำพาดพิงที่ถูกลำมาขยายความอย่างกว้างขวางในหลักศาสนศาสตร์เรื่องตรีเอกานุภาพในพระคัมภีร์ใหม่ ในหลักศาสนศาสตร์เรื่องตรีเอกานุภาพมีการอธิบายถึงพระภาคต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กับอีกพระภาคหนึ่งที่แตกต่างกัน สิ่งที่โดดเด่นก็คือพระคัมภีร์ที่พูดถึง “พระฉายาของพระเจ้า” ในปฐมกาล ในแต่ละกรณีจะอ้างถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับอาดัมในแง่ของมนุษยชาติ ซึ่งในแต่ละกรณีเป็นการอ้างถึงความหลากหลายของการทรงสร้างของพระองค์ในการสร้างชายและหญิง (ปฐมกาล 1:27; 5:2; 9:6-7) ความรักที่มีอยู่ระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องถูกสะท้อนออกมาในความรักที่ปรากฏอยู่ในความสัมพันธ์ของมนุษย์ สิ่งนี้เป็น “บุคคลที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า” ไม่ใช่ “บุคคลที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพวกเขาเอง” เราอยู่ในพระฉายาของพระเจ้า ไม่ใช่พระฉายาของพระเจ้าอยู่ในเรา สิ่งนี้ไม่ใช่กรรมสิทธิ์ตามธรรมชาติ แต่เป็นกรรมสิทธิ์ฝ่ายวิญญาณ สิ่งนี้ไม่ใช่ “ส่วนขยายของพระเจ้าอยู่ในเรา” หรือ “ประกายของพระเจ้า” อยู่ในเรา แต่เป็นความสัมพันธ์ภายในที่ทำให้เรายืนหยัดอยู่ เราค้นพบการเป็นอยู่ที่แท้จริงของเราในความสัมพันธ์แห่งความรัก ด้วยเหตุนี้จากจุดยืนของผู้ที่เป็นเวสเลียน เราไม่สามารถให้คำจำกัดความคำว่า “บุคคล” ในแง่ของปัจเจกบุคคลที่แยกองค์ประกอบเป็นส่วนย่อย (Reductionist, individualism) แนวคิดปัจเจกบุคคลนิยมเกิดมาจากความเชื่อในความเป็นกลางของพระเจ้า--พระเจ้าผู้สร้างกฎศีลธรรมและกฎธรรมชาติ ผู้ที่สร้างปัจเจกบุคคลขึ้นมาพร้อมกับสิทธิที่จะมีชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุขด้วยกัน จากนั้นศาสนาจึงเป็นวิถีทางไปสู่การทำให้มนุษย์สำนึกในความเป็นตัวตน

จุดสำคัญของเรื่องราวการทรงสร้างคือความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมนุษย์ที่เป็นสิ่งทรงสร้างและความสัมพันธ์นี้ได้รับการบัญญัติไว้ด้วยความรัก⁶ ไม่ใช่การอ้างอิงอย่างโดดเดี่ยว แต่สิ่งนี้ตั้งอยู่ในใจกลางแห่งกรอบความคิดทางด้านศาสนศาสตร์โดยรวมของเวสเลย์:

เพื่อเป้าหมายนี้ที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้น เพื่อให้รักพระเจ้าและเพื่อเป้าหมายนี้เพียงอย่างเดียว เพื่อให้รักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเขาด้วยสิ้นสุดใจ สิ้นสุดจิต สิ้นสุดความคิด และสิ้นสุดกำลังของเขา แต่ความรักคือพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า ความรักคือความเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระองค์ ด้วยความรัก มนุษย์ไม่ได้เพียงแต่ถูกสร้างให้เป็นเหมือนพระเจ้า แต่ในบางแง่เขาเป็นหนึ่งในพระเจ้า เขา “อยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าอยู่ในเขา” และ “คนที่รวมเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้าคือวิญญาณหนึ่งเดียว”⁷

สำหรับเวสเลย์ ความรักคือแก่นสารแห่งพระชนม์ชีพของพระเจ้าตรีเอกา และคุณสมบัติเดียวกันนี้เองที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ทั้งในแง่ของความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนบ้าน จุดสำคัญในเรื่องที่ว่าความรักคือธรรมชาติที่สำคัญที่สุดของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องพิเศษต่อเวสเลย์และเมื่อเร็ว ๆ นี้หนังสือจำนวนมากก็เน้นหนักถึงมรดกอันล้ำค่าของความรักในหลักศาสนศาสตร์ของคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานของออกัสตินและ โทมัส อะไควนัส

เสรีภาพของมนุษย์

พระฉายาของพระเจ้าที่ถูกสร้างไว้ในความรักจำเป็นต้องมีความจริงเรื่องเสรีภาพของมนุษย์ มนุษย์ที่ถูกสร้างให้สามารถตัดสินใจด้วยตัวเองแม้เขาอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่นๆ อีกมากมายก็ตาม เราไม่ได้มีเสรีภาพอย่างสมบูรณ์เช่นนั้น เสรีภาพไม่ใช่ความสามารถ สมรรถภาพ และคุณลักษณะที่มีอยู่ในนั้น แต่เป็น “ความสัมพันธ์” ที่สำคัญออกมาในการดำเนินชีวิต โครงสร้างของเรื่องราวในปฐมกาลแสดงให้เห็นอย่างถนัดถี้ว่าไม่มีความจำเป็นสำหรับความบาปและความบาปไม่ได้ฝังติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด เราไม่สามารถเป็นอิสระเพื่อพระเจ้าได้ เว้นแต่เราจะสามารถเป็นอิสระจากพระเจ้าได้ เวสเลย์เชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างเราอย่างเสรีในความรักและเพื่อความรัก ดังนั้นเราจึงสามารถกลับไปสู่ความรักที่เราได้รับอย่าง

อิสระซึ่งต้องอาศัยความสามารถที่จะใช้การเลือกอย่างแท้จริง ความรักที่ถูกบีบบังคับโดยการออกแบบแต่ดั้งเดิมหรือโดยการกดดันจากอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าจะไม่ใช่ความรักได้เลย สิ่งนี้จะทำให้เรลดระดับไปเป็นหุ่นยนต์หรือหุ่นเชิด เราได้รับเสรีภาพ (อิสรภาพ) ที่จะรักษาหรือเปลี่ยนแปลงมรดกชิ้นแรกนี้โดยไม่มีกรบีบบังคับจากพระเจ้าหรือจากผู้อื่นผู้ใด เวสเลย์ยืนยันรานว่าปราศจากอำนาจในการเลือกสิ่งที่ดีและปฏิเสธสิ่งที่ไม่ดี ความสัมพันธ์แห่งความรักอันแท้จริงก็ไม่มีวันเกิดขึ้นได้

ถ้าปราศจากสิ่งนี้ ความตั้งใจและความเข้าใจคงไร้ประโยชน์ทั้งหมด แน่แน่นอน ถ้าปราศจากเสรีภาพ มนุษย์ก็อยู่ห่างไกลจากการเป็น “ผู้ทำการอิสระ” อย่างมากจนทำให้เขาไม่สามารถเป็น “ผู้ทำการ” ได้เลย คนที่ไม่มีอิสระทุกคนคือผู้ที่ถูกกระทำเท่านั้น เขาไม่ใช่ผู้กระทำการในระดับใดเลย... คนที่ไม่มีอิสระไม่ใช่ผู้ทำการ แต่เขาเป็นผู้ป่วย [ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกสั่งให้ทำตาม]⁸

อำนาจที่แท้จริงในการเลือกคือสิ่งที่ทำให้เราสามารถรับผิดชอบต่อทางเลือกเหล่านั้น “ไม่มีคุณธรรม เว้นแต่ในสิ่งที่ผู้มีปัญญา รู้ รัก และเลือกสิ่งที่ดี หรือไม่มีความชั่วร้ายเว้นแต่ในสิ่งที่ผู้หนึ่ง รู้ รัก และเลือกสิ่งที่ชั่ว”⁹ พระเจ้าได้ทรงมอบเสรีภาพในการเลือกสิ่งที่ดีหรือชั่วให้กับเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงมีความรับผิดชอบต่อการเลือกและผลลัพธ์ของทางเลือกเหล่านั้น นั่นหมายความว่ามนุษย์ต้องพบกับการทดสอบที่ชัดเจนบางรูปแบบซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ให้ทางเลือกสำรองเอาไว้ ไม่เช่นนั้นก็ไม่ใช่เสรีภาพที่แท้จริง (ซึ่งเป็นอำนาจของการเลือกสิ่งที่ตรงกันข้าม)¹⁰ เวสเลย์เชื่อว่ามนุษย์ดั้งเดิมคงจะไม่ได้เลือกความชั่วถ้ารู้ว่าสิ่งนั้นเป็นความชั่ว “แต่ไม่เป็นที่สงสัยว่าเขาอาจจะผิดว่าความชั่วคือความดี เขามีข้อผิดพลาด”¹¹ มนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างให้เป็นผู้รอบรู้ในสิ่งสารพัด (นั่นคงทำให้เราเป็นพระเจ้า) ดังนั้นความไม่รู้จักไม่ใช่ความชั่วในตัวของมันเอง แม้สิ่งนั้นอาจนำไปสู่ความชั่วถ้ามีการเลือกในสิ่งที่ผิด ในการไตร่ตรองปฐมกาล 2:17 และคำสั่งห้ามกินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีและรู้ชั่ว เวสเลย์มองเห็นการที่พระเจ้าทรงทำการทดสอบอย่างชัดเจนในเรื่องคุณภาพของความสัมพันธ์ซึ่งไม่มีอะไรคลุมเครือ นั่นคือ “จงไว้ใจเราอย่ากินผลไม้ และมีชีวิตอยู่” หรือ “อย่าไว้ใจเราจงกินผลไม้และตาย” การดำรงอยู่อย่างสมบูรณ์แบบนี้สิ้นสุดลงเมื่ออาดัมและเอวาล้มลงสู่การทดลองให้สงสัยในความรักและความดี

ของพระเจ้า หยุดไ้ววางใจพระองค์ และกินผลไม้ไม่ต้องห้าม ประเด็นสำคัญตรงนี้ไม่ใช่ขอบเขตแห่งความรู้ของมนุษย์ แต่เป็นความลึกแห่งความไ้ววางใจของมนุษย์ เพราะขาดศัพท์บัญญัติ (ความสามารถในการรอบรู้สิ่งสารพัด) มนุษย์จึงต้องไ้ววางใจพระเจ้าสำหรับด้านต่าง ๆ ของชีวิตที่เขาไม่เข้าใจและเชื่อฟังบนพื้นฐานของความไ้ววางใจเพียงอย่างเดียว หรือปฏิเสธที่จะไ้ววางใจและพยายามค้นหาคำตอบเพื่อตัวพวกเขาเอง ในฐานะสิ่งทรงสร้างที่จำกัด เราจะไม่มีวันเท่าเทียมกับพระผู้สร้าง แต่การทดลองจะอยู่ในจุดของความเป็นไปได้ในเรื่องความรู้และการกระทำโดยจะเป็นมากกว่าที่เราเป็นอยู่ในตอนนี้ตามเงื่อนไขของเราเองแทนที่จะเป็นเงื่อนไขของพระเจ้า ถ้าเราสงสัยความรักและความดีของพระเจ้า เราอาจถูกชักจูงให้เชื่อว่าทางเลือกที่ดีที่สุดของเราคือการจัดการกับปัญหาด้วยตัวเราเองและข้ามเส้นแบ่งที่พระผู้สร้างขีดเอาไว้เพื่อความอยู่ดีกินดีและความปลอดภัยของเรา โดยเชื่อว่าจริง ๆ แล้วเส้นแบ่งนั้นคือการจำกัดเสรีภาพของเรา แทนที่จะเป็นการรับรองเสรีภาพของเรา

มนุษย์และความบาป:

หลักคำสอนเรื่องความบาปดั้งเดิมภายในเวสเลย์

มนุษยชาติล้มลงจากสถานะที่ถูกสร้างขึ้นแต่ดั้งเดิมของเขาผ่านความไม่เชื่อด้วยการไม่ไ้ววางใจในพระเจ้า ในความดีและความรักของพระองค์ เนื่องจากเราถูกสร้างให้เป็นสิ่งทรงสร้างที่ต้องพึ่งพิงและทุกสิ่งที่เรามีมาจากพระเจ้า โดยการเลือกของเราเองเราได้หนีไปจากพระเจ้า สูญเสียการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป และกลายเป็นคนที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เห็นแก่ตัว และเอาแต่ใจตัวเอง ถูกตัดขาดจากพระวิญญาณ เราจึงกลายเป็นคน “สามานย์” (ความบาปครั้งแรกคือสาเหตุ และความสามานย์คือผล) สิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อด้านของชีวิตเราเพราะความเหินห่างของเราจากพระเจ้า แม้เวสเลย์จะเอ่ยถึงความบาปดั้งเดิมในงานเขียนของท่าน แต่คำศัพท์ที่ท่านนิยมใช้คือ “ความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ” และเป็นที่เขาใจได้ดีที่สุดในแง่ของการสูญเสียความสัมพันธ์แห่งความรักที่มีต่อพระเจ้า ต่อเพื่อนบ้าน และต่อสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง สิ่งนี้เกิดจากความเสื่อมแห่งธรรมชาติของเราเนื่องจากการสูญเสียการทรงสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณและเป็นความเสื่อมที่นำไปสู่การทำลายความสัมพันธ์ของเราเว้นแต่เราจะตอบสนองในเชิงบวก

ต่อการทำงานของพระคุณล่องหน้าที่มีมาถึงมนุษย์ทุกคน (Prevenient grace) ของพระเจ้า (ดูคำอธิบายเพิ่มเติมของเรื่องนี้ในภายหลัง) เนื่องจากความบาปของอาดัม ความตาย (ฝ่ายวิญญาณ ในทางโลก และชั่วนิรันดร์) จึงมาเหนือเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นของมนุษย์ ความผิดจึงมาพร้อมกับความเสื่อมทรามแห่งจิตใจของเราและความโน้มเอียงที่เต็มไปด้วยบาปของเรา แต่กระนั้นความผิดส่วนตัวที่เกิดจากความบาปที่แท้จริงของเราเท่านั้นที่นำไปสู่ความตายนิรันดร์ โดยทั่วไปนักศาสนศาสตร์สายเวสเลียนเห็นความแตกต่างที่เป็นกุญแจสำคัญระหว่างการควรถูกตำหนิส่วนตัวกับความรับผิดชอบต่อโทษ ในขณะที่ความบาปส่วนตัวที่มีอยู่ในเวลานี้มีทั้งสองอย่าง แต่ความบาปดั้งเดิมแบกเฉพาะความรับผิดชอบต่อโทษเนื่องจากความบาปดั้งเดิมไม่ใช้การเลือกที่เรารู้ตัวและด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถนำไปสู่การกระทำผิดได้ เวสเลย์ (บนพื้นฐานของบันทึกของท่านเรื่องโรมบทที่ 5) กล่าวว่าเนื่องจากเราไม่ได้รับผิดชอบต่อความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ (Inbeing sin) เราจึงไม่ถูกลงโทษด้วยความตายนิรันดร์สำหรับความบาปนี้เพียงอย่างเดียว (เนื่องจากพระคุณล่องหน้าที่มีมาถึงมนุษย์ทุกคน)¹² หลักคำสอนเรื่องความบาปดั้งเดิมคือวิธีการของหลักศาสนศาสตร์ในการยืนยันความเป็นสากลของความบาป

สิ่งนี้ยืนยันว่าเราต้องทำบาปหรือยืนยันว่าเราทุกคนทำบาปใช่หรือไม่ แนวคิดย้อนแย้ง (paradox) ของคริสเตียนยืนยันว่าความบาปเป็นทั้งสิ่งที่ไม่อาจเลี่ยงได้และเลือกได้ด้วยตนเอง และแนวคิดย้อนแย้งนี้ไม่สามารถหาข้อยุติได้โดยไม่สูญเสียหลักศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องไป บางคนหาข้อยุติให้กับแนวคิดย้อนแย้งนี้โดยปฏิเสธความบาปดั้งเดิม (เราทุกคนล้วนเป็น “อาดัม” ของเราเอง) ในขณะที่ผู้นิยมแนวคิดของคาลวินแบบสุดโต่งหาข้อยุติให้กับแนวคิดย้อนแย้งนี้ด้วยการทำให้ความบาปดั้งเดิมเป็นสิ่งที่ไม่อาจเลี่ยงได้จนนำไปสู่การตัด “การเลือกได้ด้วยตนเอง” ออกไป ผู้นิยมแนวคิดของเวสเลย์ยืนยันว่าความบาปไม่ใช่ส่วนประกอบสำคัญแห่งธรรมชาติของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้น กระนั้น ในทางปฏิบัติ เราทุกคนล้วนทำบาป (โรม 3:23) ในเชิงศาสนศาสตร์ สิ่งนี้เน้นย้ำถึงความจริงขั้นพื้นฐานสองประการ ประการแรก ในเวลานี้มนุษย์ทุกคนเป็น “คนบาป” ต่อพระพักตร์พระเจ้า สำหรับเวสเลย์ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงหมายถึงขอบเขตของความเสื่อมทราม

เพราะสิ่งนี้ส่งผลต่อชีวิตของเราทุกด้านและด้วยเหตุนี้ทุกสิ่งที่เราทำ พูด หรือคิดจึงได้รับผลกระทบทั้งหมด ความบาปที่มีอยู่ในเวลานี้มักเป็นการแสดงออกของความบาปดั้งเดิมเสมอ ประการที่สอง สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงความเป็นปึกแผ่นในความบาปกล่าวคือ มวลมนุษยชาติทั้งสิ้นได้รับความเสียหายเท่าเทียมกัน

จุดสนใจของเวสเลย์อยู่ที่คำตอบต่อคำถาม (ความรอด) มากกว่าแหล่งและที่มาของคำถาม ท่านเชื่อว่าความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ (Inbeing sin) อยู่ห่างไกลจากการเลือกอย่างมีสติของเรา ความบาปนี้เป็นส่วนหนึ่งของโลกก่อนที่เราเกิดและในบางด้าน ความบาปนี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอาดัม ตรงนี้เราต้องสังเกตว่าความเข้าใจของเวสเลย์เกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องความรอดและพระคุณล่องหนามีมาถึงมนุษย์ทุกคนนำท่านให้ยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนอาจรู้ฟื้นสิ่งที่สูญเสียไปในอาดัมขึ้นมาใหม่ ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่สามารถกล่าวโทษพระเจ้าว่าไร้ความยุติธรรมในการลงโทษเราสำหรับความบาปของอาดัม ในอีกด้านหนึ่ง ลัทธิคาลวินใช้หลักคำสอนเรื่องพระลิขิตและการถูกเลือกสรรเพื่อเหตุทวนความยุติธรรมของพระเจ้า กล่าวคือ ความยุติธรรมที่ลงโทษเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นของมนุษย์และความเมตตาแห่งการถูกเลือกสรรที่สงวนมนุษย์บางคนเอาไว้ แต่มนุษย์ที่เหลืออยู่ทั้งหมดไม่สามารถบ่นได้เนื่องจากเขาเพียงได้รับในสิ่งที่เขาสมควรได้รับเท่านั้น เวสเลย์เชื่อว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะช่วยทุกคนให้รอด พระคุณล่องหนามีไว้ให้กับมนุษย์ทุกคนเพื่อว่าความรอดจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างแท้จริงกับมนุษย์ทุกคน และพระคุณนี้คือแหล่งของความดีทั้งมวลในมนุษย์ (กิจกรรมของจิตสำนึก) ไม่มีใครที่ทำบาปเพราะเขาไม่มีพระคุณ แต่ทุกคนทำบาปเพราะเขาไม่ได้ใช้พระคุณที่เขามีอยู่ บางคนไม่ได้รับความรอดเพราะเขาเลือกที่จะไม่รับความรอดดังนั้นความยุติธรรมของพระเจ้าจึงดำรงอยู่

ความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่องความบาป

ในความคิดของเวสเลย์ ความบาปไม่ใช่แนวคิดที่เป็นนามธรรมและไม่ได้ดำรงอยู่อย่างเป็นเอกเทศจากเรา ความบาปไม่ใช่ “สิ่งของ” หรือคุณสมบัติที่ติดมากับความเป็นมนุษย์ของเรา แต่เป็นสภาพทางศีลธรรมของความเป็นบุคคลของเรา ความดีและความชั่วเป็นคำศัพท์ส่วนบุคคลและดังนั้นเราจึงพูดถึง “มนุษย์ผู้เป็นคนบาป” อย่างถูกต้อง ในพระคัมภีร์ ความบาปเป็นที่เข้าใจได้ดีที่สุดในรูปของการ

ละเมิดความสัมพันธ์ตามพันธสัญญา พระคัมภีร์ตอนสำคัญคือปฐมกาลบทที่ 1-11 (ที่ซึ่งคำศัพท์มาตรฐานสำหรับความบาปมีน้อยมาก) และโรมบทที่ 1-3 ในโรม 3:23 ซึ่งให้เห็นอย่างชัดเจนว่า “การพลาดเป้า” เป็นเหมือนกับ “การทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” และในพระคัมภีร์ใหม่ “พระสิริ” มักจะมีความหมายเดียวกันกับ “พระฉายา” (ดู 1 โครินธ์ 11:7; 2 โครินธ์ 3:18)

เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจกับสิ่งที่ถูกถ่ายทอดมาถึงเราในเรื่องราวการทรงสร้างในปฐมกาล เป็นการง่ายที่จะเห็นว่ามนุษย์ครบสมบูรณ์และเห็นว่าพระเจ้าสถิตอยู่ภายนอก โดยการทรงสถิตของพระวิญญาณอยู่ภายในเป็นสิ่งที่ต้องการเฉพาะหลังจากการล้มลงในความบาป อย่างไรก็ตาม ปฐมกาล 2:7-พร้อมกับการอ้างอิงถึง “ลมปราณ” (พระวิญญาณ) ของพระเจ้าตลอดจนความสมดุลของพระคัมภีร์เตือนเราให้รู้ว่าการเป็นมนุษย์ที่ครบหมายถึงการมีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในเรา สิ่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงความสัมพันธ์ภายนอกแต่เป็นความสัมพันธ์ภายในตั้งแต่เริ่มต้นทีเดียวและบุคคลต้องพึ่งพิงพันธกิจของพระวิญญาณอย่างเต็มที่ในฐานะส่วนที่เป็นหัวใจสำคัญของ “ความเป็นสิ่งทรงสร้าง”

ความบาปคือการแสดงออกจาก “ตัวตน” แทนที่จะออกจากพระวิญญาณ ความบาปคือการหันหลังไปจากการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและการปฏิเสธที่จะสานต่อการมีส่วนร่วมในความไพบูลย์แห่งความรักของพระเจ้า ความบาปเป็นเรื่องของการแบ่งแยกออกเป็นประเภทๆ ทางศาสนาและมีความหมายเฉพาะในแง่ของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า และในบริบทอื่นใดที่บิดเบือนความจริง (ความยุติธรรมและความผิด จริยธรรมและความดี/ความชั่ว จิตวิทยาและปกติ/ผิดปกติ ล้วนเป็นสิ่งที่มีความหมายเพิ่มขึ้น แต่ไม่มีอะไรในสิ่งเหล่านี้ที่เป็น “ความบาป”) ความบาปมีองค์ประกอบทางจริยธรรม แต่สิ่งนี้ไม่ใช่แก่นสารของความบาป

ความเข้าใจของเราในเรื่องธรรมชาติของความบาปจะควบคุมความเข้าใจของเราในเรื่องความบริสุทธิ์:

- ถ้าความบาปคือการละเมิดธรรมบัญญัติ (พฤติกรรม)... ความบริสุทธิ์ก็คือพฤติกรรมที่ไร้ตำหนิ

- ถ้าความบาปคือชุดหนึ่งของการกระทำ... ความบริสุทธิ์ก็คือแบบแผนหนึ่งของการยกโทษ
- ถ้าความบาปคือการปฏิบัติอย่างมีเหตุผล... ความบริสุทธิ์ก็คือความเชื่อที่ถูกต้อง

ถ้าความบาปคือการหันไปจากพระเจ้า ความรักที่ถูกบิดเบือน การละเมิดความสัมพันธ์ตามพันธสัญญา ดังนั้นความบริสุทธิ์ก็คือการหันเข้าหาพระเจ้าของบุคคลและความสัมพันธ์ที่ได้รับการรื้อฟื้นอย่างแท้จริง กรอบความคิดหลัก 4 ประการสำหรับความเข้าใจธรรมชาติที่สำคัญของความบาปที่มีให้เห็นอยู่ทั่วไป:

1. **ความบาปคือความไม่เชื่อ** เบื้องต้นสิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องของสติปัญญาหรือ “ความสงสัย” ปกติของมนุษย์ แต่สิ่งนี้เป็นการขาดความไว้วางใจและความเชื่อในพระเจ้าอย่างจงใจ (โรม 14:23) การปฏิเสธความดีและความรักของพระเจ้าและความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

2. **ความบาปคือการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและความเย่อหยิ่ง** เป็นการทำให้ตัวเองใหญ่เกินไปอยู่ภายใต้ความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า นี่เป็นความเข้าใจผิดและเป็นหัวใจของการไหว้รูปเคารพ (ดูโรม 1:18 เป็นต้นไปและการปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า)

3. **ความบาปคือการไม่เชื่อฟัง** สำหรับเวสเลย์ “สิ่งที่เรียกอย่างถูกต้องว่าความบาป” คือ “การล่วงละเมิดธรรมเนียมบัญญัติที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป”¹³ สิ่งนี้อยู่บนพื้นฐานของ 1 ยอห์น 3:4 “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมเนียมบัญญัติ” --- ทำที่ ความคิดที่ประกาศว่าเราเป็นอิสระจากข้อบังคับที่ขอบด้วยกฎหมายซึ่งนำไปสู่ความวุ่นวายสับสนอลหม่านและการกบฏ การกบฏภายในนี้คือสิ่งที่คำนิยามของเวสเลย์ชี้ ไม่ใช่ “การกระทำ” เหล่านั้น แต่เป็นแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำเหล่านั้น

4. **ความบาปคือการหลงในเรื่องราวของโลก** การแสวงหาความพึงพอใจ/ความอึดใจของเราเอง (การเอาตนเป็นศูนย์กลาง) การรักตนเอง

นับเป็นสิ่งสำคัญที่เห็นว่าความบาปมีมิติทางสังคมด้วยเช่นกัน แนวคิดของพระคัมภีร์ที่ปรากฏให้เห็นในอาดัมและพระคริสต์อยู่ในรูปของ “บุคคลที่เป็นหมู่คณะ” (โรม 5:12-21) เราทุกคนเป็นทั้งปัจเจกบุคคลและสมาชิกของสังคม เรา

ถูกกำหนดโดยความเป็นจริงของสังคมและทำหน้าที่ภายในบริบทของสังคม (ในทางการเมือง วิชาชีพ ศีลธรรม สติปัญญา การศึกษา ครอบครัว ภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ วัฒนธรรม) เวลาในโลกของเราที่ล้มลงในความบาปอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานโดยตรงหรือโดยอ้อม และความชั่วมีสถานะแยกไปจากและไม่ได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของมนุษย์ซึ่งพระคัมภีร์ระบุในรูปของ “โลก” ในขณะที่ “โลก” ในพระคัมภีร์อาจหมายถึงแผ่นดินโลก มนุษยชาติทั้งหมด หรือประชากรมนุษย์ในปัจจุบัน แต่โลกก็สามารถหมายถึงพลังฝ่ายวิญญาณที่ต่อสู้กับพระเจ้าอย่างเต็มที่เช่นกัน นี่เป็นระบบอันรุ่มรวยของพลังฝ่ายวิญญาณที่เป็นศูนย์รวมของความชั่วและทำความเสื่อมให้กับทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของระบบนี้ เราจมปลักอยู่ในระบบนี้แค่ด้วยการมีชีวิตอยู่ด้วยความโน้มเอียงในความเป็นมนุษย์ของเราที่จะสร้างรูปเคารพ บ่อยครั้งเป็นการยากที่เราจะมองเห็นความบาปทางสังคมเพราะเรามักจะไม่คำนึงถึงผลลัพธ์ของการมีส่วนร่วมเป็นการส่วนตัวในสิ่งต่าง ๆ ที่ซึ่งเราไม่มีทางเลือกอย่างจริงจังความเป็นสมาชิกในกลุ่มอาจมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของเราในเรื่องความจริงและเราอาจมองไม่เห็นความเห็นแก่ตัวของกลุ่มเนื่องจากความเห็นแก่ตัวของเราเอง ความเกินพอดีของเราอาจไม่เด่นชัดมากนักสำหรับเราเนื่องจากกลุ่มที่เราเป็นสมาชิกอยู่และยิ่งเราอยู่ห่างไกลจากความชั่วที่แท้จริงมากเท่าใด ความชั่วนั้นก็ยิ่งดูเป็นความจริงน้อยลงมากเท่านั้น เราสามารถมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องด้วยการมีส่วนร่วมในด้านการเงิน (ภาษี ค่าธรรมเนียม หุ้่น และการจัดซื้อ) การอนุมัติโดยตรง (การออกเสียง) หรือการเห็นชอบโดยปริยาย (ไม่เห็นแย้งหรือไม่แสดงการต่อต้าน)

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. อะไรคือผลลัพธ์ของความเข้าใจเรื่องความเชื่อคริสตชนที่เน้นความเป็นปัจเจกบุคคลอย่างเกินควร
2. คุณจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของความรักกับเสรีภาพอย่างไร สิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อผลที่จะเกิดขึ้นในส่วนตัวและส่วนรวม (ชุมชน) จากการเลือกของเรา

3. คุณจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างความบาปครั้งแรกที่บันทึกไว้ในปฐมกาลบทที่ 3 กับวิธีการที่เราดำเนินชีวิตก่อนที่เราจะมีความเชื่อในพระคริสต์อย่างไร
4. คำว่า “ความบาป” ถูกใช้ไม่บ่อยนักกับคนที่อยู่ภายนอกคริสตจักร คุณจะอธิบายความเป็นจริงของความบาปกับคนที่ไม่เป็นคริสเตียนอย่างไร
5. อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างความบาปส่วนตัวของผมกับสถานะในปัจจุบันของโลกโดยรวม

บทที่ 5

หลักคำสอนเรื่องความรอด

เราเชื่อว่า

การทนทุกข์ทรมานและการวายพระชนม์ (การทรงไถ่) ของพระเยซูคริสต์มีไว้
สำหรับมนุษยชาติทั้งมวล
และผู้ใดก็ตามที่กลับใจและเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
จะได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและถูกสร้างขึ้นใหม่และรอดจากการ
ครอบงำของบาป

ยังไม่มีแถลงการณ์หลักข้อเชื่อที่มีความเป็นเอกภาพในเรื่องความหมาย
พื้นฐานของการทรงไถ่ หลักข้อเชื่อดั้งเดิมทั้งหมดประกาศว่าพระเยซูคือพระผู้ช่วย
ให้รอด แต่ไม่มีหลักข้อเชื่อใดระบุว่าอะไรที่ต้องเชื่อเกี่ยวกับวิธีการที่พระองค์ทรงช่วย
ให้รอดและในประเด็นนี้ความแตกต่างกันมีมากกว่าความเหมือนกันในท่ามกลางนัก
ศาสนศาสตร์คนสำคัญๆ ความเข้าใจพื้นฐานปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์แม้พระคัมภีร์
จะให้ภาพลักษณ์และภาพเปรียบเทียบที่หลากหลายกับเรากก็ตาม ในพระคัมภีร์ใหม่
เราได้รับการบอกเล่าว่าชีวิต ความตาย และการเป็นขึ้นมาของพระคริสต์เป็นพื้น
ฐานเดียวสำหรับความรอดของมนุษย์โดยทางพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า
นี่เป็นการจัดเตรียมอย่างมีวัตถุประสงค์สำหรับการคืนดีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
ผ่านทางบุคคลและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ซึ่งทำให้ทุกคนที่เชื่อและไว้วางใจ

ในพระองค์ได้รับการยกโทษและการเปลี่ยนแปลง ภาษาที่เกี่ยวกับการเสียสละ การเป็นตัวแทน และการคืนดีมีอยู่อย่างแพร่หลาย

ภาพลักษณ์แห่งพระราชกิจของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่

พระคัมภีร์ใหม่ใช้ภาพพจน์ (Figures of Speech) หลายอย่างสำหรับการทรงไถ่และจากภาพพจน์เหล่านี้เราพยายามที่จะ “สร้าง” หลักศาสนศาสตร์ระบบไม่ว่าภาษาที่ใช้จะเป็นอะไรก็ตาม สิ่งนั้นก็เชื่อมโยงกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนอย่างชัดเจนในฐานะ “ผู้รับใช้ที่ทนทุกข์” (ดูอิสยาห์ 40-55) และบทบาทสำคัญของการสอนในการรับประทานอาหารค่ำมีสุดท้าย: มัทธิว 26:28 แนวคิดเรื่องการอภัยและปัสกา “ชัยชนะ” ของพระเจ้า (โคโลสี 2:15; เอเฟซัส 4:8) “ฤทธานุภาพ” ของผู้รับใช้ในความอ่อนแอ (1 โครินธ์ 1:20-31; อิสยาห์ 42:6; 49:8) ภาษาที่เกี่ยวกับการถวายเครื่องบูชาถูกใช้ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่เพื่อสถาปนาความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา (ปฐมกาล 15; อพยพ 24) และเพื่อรักษาความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา (1 โครินธ์ 5:5; 15:23) พันธสัญญาเน้นไปที่บุคคล ไม่ใช่สิ่งของ (เหมือนสัญญา) การละเมิดพันธสัญญาไม่เด่นชัดเสมอไปเพราะสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความใกล้ชิดส่วนตัว ไม่ใช่แค่จุดหนึ่งในสัญญาในด้านหลักคำสอน รูปแบบทั้งหมดของการทรงไถ่ที่เราได้จากพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้และตอนที่คล้ายคลึงกันต่างก็มีจุดแข็งและจุดอ่อน จากกรอบความคิดแบบเวสเลียนเราต้องวัดแต่ละรูปแบบกับภาพลักษณ์ของพระเจ้าตามหลักพระคัมภีร์ในรูปของ “ความรักที่บริสุทธิ์” ความบริสุทธิ์ป้องกันเราไม่ให้มองข้ามหรือลบล้างสิ่งที่จะจัดการกับคำถามเรื่องความบาปอย่างเด็ดขาดและความรักป้องกันเราจากการยื่นกรานอยู่กับความพึงพอใจกับความยุติธรรมที่เป็นนามธรรมก่อนที่จะพระเจ้าทรงเติมพระทัยที่จะยกโทษคนบาปหรือทรงโปรดให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม หลักคำสอนของเราเรื่องความบาปหมายความว่าหลักคำสอนนี้ต้องมีมิติระหว่างบุคคลต่อการคืนดี การทรงไถ่ไม่สามารถเป็นเพียงการจัดการกับความบาปแต่ไม่จัดการกับคนบาป รูปแบบเรื่องการทรงไถ่ของเราไม่สามารถวางอยู่บนพื้นฐานของ “ความบาปมาก=การลงโทษมากที่ต้องชดใช้” พระเจ้าไม่ได้ทรงเก็บบันทึกลงโทษปริมาณเอาไว้ด้วยการเรียกร้องให้มีการจ่ายราคาที่สุดอดคล้องกันก่อนที่จะมีการยกโทษให้ได้

นี่เป็นข้อจำกัดที่ล่อแหลมของการเข้าใจความบาปในแง่เนื้อหาสาระแทนที่จะเป็นในแง่ความสัมพันธ์ ไอเรเนส (ปีตาจารย์แห่งคริสตจักรยุคแรก) เตือนเราว่าจุดสำคัญของความรอดอยู่ที่การทำให้ ดังเดิม (การคืนดี) ที่จะต้องทำให้บรรลุถึง มากกว่าการจ่ายราคาที่ต้องถูกชดใช้

เวสเลย์ยืนกรานอยู่กับความจริงแห่งการทรงไถ่ แต่ไม่ได้ยืนยันคำอธิบายหนึ่งใดเลย ท่านเชื่อว่าประโยชน์ต่างๆ ที่ได้รับก็คือการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และการทำให้กลับสมบูรณดั่งเดิมของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดในการทรงโปรดกระทำทำให้เรามีศักดิ์ศรี นี่เป็นเรื่องราวที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการมองในแง่ดีเรื่องพระคุณและแหล่งแห่งพระคุณล่วงหน้าที่เราไม่สมควรได้รับของเวสเลย์ สิ่งนี้ต้องแสดงภาพให้เห็นอย่างชัดแจ้ง ถึงพระราชกิจของพระเจ้าทั้งที่อยู่ในเราและเพื่อเรา เนื่องจากเวสเลย์ไม่มีสูตรที่เฉพาะเจาะจงเราจึงเห็นว่าท่านเลือกใช้สูตรอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทฤษฎีการชดเชย (ทางกฎหมาย) บางรูปแบบ (กล่าวคือ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นการชดเชยให้กับความรักของพระเจ้าและความยุติธรรมของพระเจ้าในบางด้าน) ทักษะภาคปฏิบัติและความชื่นชอบที่มีต่อภาษาของพระคัมภีร์ของเวสเลย์ปรากฏให้เห็นในการอ้างอิงฟิลิปปี 2:8; 2 โครินธ์ 5:14, 19, 21; 1 ยอห์น 2:1 ของท่านอยู่บ่อยครั้ง ท่านยืนยันว่าการเสียสละของพระคริสต์ครบถ้วนและสมบูรณ์โดยไม่ต้องมีการกระทำเพิ่มเติมหรือไม่จำเป็นต้องมีการทำซ้ำ (ยอห์น 19:30) การทรงไถ่คือเครื่องบูชา (การเสียสละ) ซึ่งรวมถึงการจ่ายราคาที่มีคุณค่ายิ่งนักคือ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ทั้งการยกโทษและการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมไม่ได้เกิดขึ้นอย่างถูกๆ หรืออย่างง่ายๆ สิ่งนี้เป็นการ “ชดเชย” ให้กับความบาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย (1 ยอห์น 2:2) โรม 3:25-26 แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงถือว่าความบาปเป็นสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดในวินาทีเดียวกันกับที่พระองค์ทรงยกโทษบาปนั้น นี่เป็นความผิดซึ่งคนไม่ยำเกรงพระเจ้าควรได้รับการงดเว้นการถูกลงโทษของเขา ถ้าเช่นนั้นความบาปจะได้รับการยกโทษอย่างชอบธรรมได้อย่างไร คำตอบอยู่ที่ไม้กางเขนซึ่งเป็นจุดที่ความรักและความยุติธรรมของพระเจ้ามาพบกันซึ่งเป็นการแสดงความรักที่สูงที่สุดและการลงโทษความบาปที่สูงที่สุด ที่นี้พระเจ้าทรงชอบธรรม (ทรงปรากฏว่าเป็นผู้ชอบธรรม) และ

ในเวลาเดียวกันพระองค์ทรงทำให้คนบาปที่อธรรมเป็นผู้ชอบธรรม

เข้าสู่รูปแบบของเวสเลียน

ส่วนนี้อยู่บนพื้นฐานของงานเขียนล้ำสุดของโรมัส โนเบิลนักศาสนศาสตร์นาซารีน ซึ่งดึงมาจากงานเขียนของเวสเลย์เรื่องรูปแบบของการทรงไถ่ที่หลีกเลี่ยงปัญหาหลายอย่างที่เกิดขึ้นกับรูปแบบอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นตัวแทนทางอาญา (ความเชื่อที่ว่าพระคริสต์ทรงรับโทษทัณฑ์เพื่อความบาปของเราซึ่งช่วยให้คนบาปที่มีความผิดได้รับการประกาศให้เป็นผู้ไร้ความผิดโดยชอบธรรม)¹⁴ กุญแจสำคัญอยู่ที่เวสเลย์ใช้ตำแหน่งทั้งสามของพระคริสต์ในฐานะ**ผู้เผยพระวจนะ** **ปุโรหิต** และ**กษัตริย์** (กาลวินใช้ตำแหน่งทั้งสามนี้ด้วยเช่นกัน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันเล็กน้อย) เมื่อตีความในเชิงศาสนศาสตร์เรื่องความรอด ผู้เผยพระวจนะตอบสนองความต้องการของเราในเรื่องความรู้เรื่องพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ ปุโรหิตช่วยให้มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า และกษัตริย์ช่วยทำให้มีอิสรภาพจากการตกเป็นทาสบาปของเรา

1. พระราชกิจการเผยพระวจนะของพระคริสต์

ผู้เผยพระวจนะประกาศว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” ในฐานะตัวแทนแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ ในพระเยซูคริสต์เราเป็นผู้เปิดเผยความจริงของพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบทั้งในความเป็นบุคคลและในคำสอนของพระองค์ ในขณะที่บรรดาผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมได้กล่าวถ้อยคำของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะองค์นี้คือพระวาตะของพระเจ้า บัดนี้พระวาตะเข้ามาสู่ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ด้วยการเป็นมนุษย์ ในการทำเช่นนั้นพระคริสต์จึงกลายเป็นผู้ไถ่ถอนญาติพี่น้องของเรา ซึ่งเป็นญาติผู้มีทรัพยากรที่จะไถ่ถอนคนที่ตกเป็นทาส ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าคือศูนย์รวมของธรรมชาติที่แท้จริงของพระเจ้าและแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้เราดำเนินชีวิตในฐานะผู้คนที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์อย่างไร การกบฏของเราหมายความว่าเราไม่สามารถดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงสร้างให้เราดำเนินได้ พระเยซูเสด็จมาในฐานะมนุษย์อย่างครบถ้วนแต่ทรงเพียงพร้อมไปด้วยทรัพยากรแห่งธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างครบถ้วนเพื่อว่าหนี้ของเราจะได้รับการชดใช้อย่างครบถ้วน เราไม่เพียงแต่รอดโดย

พระเยซู แต่เรารอดในพระเยซูด้วยเช่นกัน โดยธรรมชาติเราไม่สามารถรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ แต่พระเยซูในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์ (ปราศจากบาป) ทรงรักษาธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ ถ้าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ ฤทธิ์อำนาจแห่งทรัพยากรทั้งสิ้นของพระองค์ก็เป็นทรัพยากรของเราด้วยเช่นกัน บัดนี้สิ่งที่ธรรมบัญญัติกำหนดไว้เราสามารถทำได้ “ในพระคริสต์”

2. พระราชกิจการเป็นปุโรหิตของพระคริสต์

พระราชกิจการเป็นปุโรหิตของพระคริสต์มักถูกมองว่าเป็นเพียงการถวายเครื่องบูชาและการทูลอ้อนวอนเพื่อประชากร อย่างไรก็ตาม พระราชกิจนี้มีศูนย์กลางอยู่ที่แนวคิดของการเป็น “ผู้สร้างสะพาน” ซึ่งเชื่อมโยงทั้งกับพระเจ้าและมนุษย์ ธรรมบัญญัติกำหนดให้มีการถวายเครื่องบูชาได้บาปเพื่อเตือนเราให้ระลึกถึงความ เป็นจริง อย่างมีจุดมุ่งหมายของความบาปว่าความบาปไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่อยู่ในความคิดของเรา ธรรมเนียมตะวันตก (ละติน) พัฒนารูปแบบตามกฎหมายนี้ เพื่อยืนยันถึงความเป็นจริงอย่างมีจุดมุ่งหมายของหน้าที่เราติดค้างอยู่กับพระเจ้า เนื่องจากบาปของเรา รูปแบบนี้ได้รับการพัฒนามากขึ้นโดยกาลวินและนักศาสนศาสตร์สายรีฟอร์มคนอื่น ๆ เพื่อให้เป็นรูปแบบของการเป็นตัวแทนทางอาญาที่ว่า พระคริสต์ทรงชดใช้โทษทัณฑ์แห่งความบาปของเรา ผู้ที่เป็นเวสเลียนถือว่าหมวด ที่เกี่ยวข้องกับ “การลงโทษ” เป็นสิ่งที่น่าสงสัยอยู่เสมอในแง่พระคัมภีร์ แต่รูปแบบตามกฎหมายเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์และเป็นสิ่งจำเป็นเพราะรูปแบบนี้เน้นถึงวัตถุประสงค์แห่งพระราชกิจของพระคริสต์และรูปแบบนี้เน้นถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ปุโรหิตในพระคัมภีร์เดิมถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าเช่นกันเพื่อให้เป็นตัวแทนของประชาชนและเครื่องบูชาเหล่านี้บอกถึงการทรงไถ่ที่แท้จริงของพระคริสต์ที่กำลังจะมาถึง การทำลายร่างกายของสัตว์แสดงให้เห็นถึงการทำลายความบาป สิ่งที่เคยถูกคาดหวังไว้จากความตายของสัตว์บัดนี้เกิดขึ้นในพระคริสต์ แต่ที่นี้ปุโรหิตไม่ใช่เพียงแค่ถวายเครื่องบูชาเท่านั้น แต่พระองค์คือเครื่องบูชา พระองค์ถวายตัวเองคือพระกายของพระองค์เอง (ฮีบรู 9:12, 10:5,10) มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างความเป็นปุโรหิต ความเป็นเครื่องถวายบูชา และความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในทางใดทางหนึ่งพระคริสต์ “ทรงรับแบกบาปของเรา

ไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้” อย่างแท้จริง (1 เปโตร 2:24) พระคริสต์ทรงจัดการกับปัญหาของเราในเรื่องการเห็นห่างจากพระเจ้าในความลึกที่เป็นมูลรากของความบาปและความผิด เหมือนที่เราเห็นข้างต้นว่าความบาปไม่ใช่สิ่งที่อยู่ภายนอกมนุษย์และความเป็นมนุษย์ (เหมือน “สิ่งของ” ที่อยู่ข้างในซึ่งสามารถถูกกำจัดทิ้งได้) ความเป็นมนุษย์ทั้งสิ้นของเราคือส่วนที่ได้รับผลกระทบและบาปไม่สามารถถูกจัดการได้เว้นแต่ความเป็นมนุษย์เก่าจะตายไป พระคริสต์ทรงรับเอาความเป็นมนุษย์ของเรา ทรงรับแบกบาปของเราไว้ที่พระกายของพระองค์เอง ตัวเก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายนั้นแล้วจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ (โรม 6:5-11)

จุดสำคัญอยู่ที่ว่าพระคริสต์ทรงมีส่วนร่วมกับการรับสภาพเป็นมนุษย์ การบังเกิดมา การทดลอง และความตายของพระองค์ **การมีส่วนร่วม**นี้ทำให้สามารถเป็น**ตัวแทน**ทั้งเป็นตัวแทนของพระเจ้าต่อเราและตัวแทนของเราต่อพระเจ้า (ภาพของอาดัมคนที่หนึ่ง อาดัมคนที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรม 5:12-19) นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “การเป็นตัวแทน” พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของเรา ทรงแทนที่เรา พระองค์ทรงทำสิ่งนี้ “ในนามของเรา” หรือ “เพื่อเรา” (ซึ่งสอดคล้องกับการใช้ของเปาโล) มากกว่าที่จะเป็นการทำ “แทนเรา” (ตามจุดยืนของรีฟอร์ม) พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้สอนถึงการเป็นตัวแทนแบบเบ็ดเสร็จและแน่นอน แต่พระคัมภีร์ใหม่มุ่งสร้างประเด็นว่าทุกสิ่งที่เราสูญเสียไปในอาดัมได้รับการฟื้นคืนสภาพอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็น**บุโรหิตที่สมบูรณ์และเครื่องบูชาที่สมบูรณ์** ในระบบการถวายเครื่องบูชาในพระคัมภีร์เดิมการมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทนมีความเด่นชัด “การวางมือ” ในเลวีนิติบทที่ 1-7 คือการมีส่วนร่วมและการเป็นตัวแทนไม่ใช่เป็นการถ่ายโอนความผิด (ดูในอิสยาห์ 52:13-53:12 เช่นกัน) นอกจากนี้ ในฐานะบุโรหิตของเรา พระคริสต์ทรงอยู่เพื่อทูลอ้อนวอนเพื่อเราบนพื้นฐานของพระราชกิจที่สำเร็จแล้วบนกางเขน เราทุกคนต้องการพระราชกิจนี้เพื่อ

ลบล้างการละเลยที่ไม่ได้ตั้งใจ ความบกพร่อง ความผิดพลาด และตำหนิต่าง ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นมนุษย์ของเราจนกระทั่งวันแห่งการเป็นขึ้นมา (ตำหนิต่าง ๆ คือการละเมิดที่ไม่รู้ตัว ดู 1 ยอห์น 2:1-2) บัดนี้เราต้องมีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์ และยอมรับเอาพระราชกิจแห่งการเป็นตัวแทนของพระองค์ที่กระทำในนามของเรา โดยความเชื่อส่วนตัวซึ่งช่วยให้พระราชกิจแห่งการลบล้างของพระองค์มีผลสำหรับเรา (บัพติศมาคือ “การมีส่วนร่วม” ในความตายและการเป็นขึ้นมาของพระองค์)

3. พระราชกิจการเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ (ความเป็นพระเจ้า)

พระราชกิจของพระคริสต์ผู้เป็นกษัตริย์ถูกบอกเป็นलगไว้ล่วงหน้าในชีวิตของกษัตริย์ดาวิด ผ่านทางเชื้อสายของท่านจะมีผู้หนึ่งบังเกิดมาซึ่งท่านผู้นี้จะทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของประชากรของพระเจ้าพ่ายแพ้ ในคริสตจักรยุคแรกแนวเรื่องนี้ถูกนำเสนอผ่านรูปแบบ “พระคริสต์คือผู้พิชิต” (Christus Victor) ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนพระคริสต์จะทำให้ศัตรูพ่ายแพ้และนำการปลดปล่อยให้พ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า โดยทางพระคริสต์พลังอำนาจของความชั่วถูกทำให้พ่ายแพ้และการปกครองของพระเจ้าที่สัญญาไว้ในอนาคตได้เริ่มต้นขึ้นในปัจจุบัน และทำให้เกิดชัยชนะเหนือความบาป ความตาย และนรก เราดำเนินชีวิตอยู่กับแรงดิ่ง “สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น” (“already—not yet”) นั่นคือ พระคริสต์ได้รับชัยชนะแล้ว แต่ชัยชนะนั้นยังไม่สำเร็จบริบูรณ์ สิ่งนี้รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

หนทางแห่งความรอด

โดยทั่วไป คริสต์ศาสนาในแถบตะวันตกมีการพัฒนาหลักคำสอนเรื่องความรอดขึ้นเป็นจุดยืนที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งได้แก่ แนวคิดแบบอ็อกสติเนียนและแบบพาลเลเจียน ในแนวคิดแบบอ็อกสติเนียน มนุษย์ถูกสร้างให้บริสุทธิ์ มนุษย์ล้มลงในความบาปโดยความหยิ่งผยอง บัดนี้มนุษย์ตกเป็นทาสของความบาปและไม่สามารถเลือกพระเจ้าได้ เราต้องการการแพร่ชานซึมซาบของพระคุณเพื่อปลดปล่อยความตั้งใจจากพันธนาการที่เต็มไปด้วยบาป พระคุณนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจขัดขืนได้และถูกมอบให้เฉพาะกับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้โดยตรงเท่านั้น (ผู้ถูกเลือกสรร) ดังนั้น ความรอดจึงเป็นการทำงานของพระเจ้าทั้งหมดแต่ผู้เดียว (Monergistic)

ในแนวคิดแบบพาลาเจียน มนุษย์ถูกสร้างให้บริสุทธิ์ แต่การล้มลงในความบาปไม่ได้ส่งผลให้เกิดความเสื่อมของเผ่าพันธุ์ทั้งหมด อำนาจที่จะเลือกพระเจ้ายังคงอยู่ในเรื่องนี้เราได้รับความช่วยเหลือจากพระคุณ แต่พระคุณไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นที่สุด ดังนั้น ความรอดจึงเป็นทั้งการทำงานของพระเจ้าและของมนุษย์ (Synergistic) ในแนวคิดแบบเวสเลียน มนุษย์ถูกสร้างให้บริสุทธิ์และการล้มลงในความบาปส่งผลให้เกิดความเสื่อมในมนุษย์โดยความตั้งใจของเขาตกเป็นทาสและไม่สามารถเลือกพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มนุษย์ทุกคนเป็นผู้ที่ได้รับพระคุณล่วงหน้าผ่านทางพระคริสต์และสิ่งนี้จะ “ต่อต้าน” ความเสื่อมซึ่งช่วยให้เรามีเสรีภาพในการเลือก ฉะนั้นเราอาจขัดขืนหรือเราอาจร่วมมือกับความเสื่อมเพื่อจะปฏิเสธหรือต้อนรับพระคริสต์ เราไม่สามารถเลือกพระเจ้าด้วยตัวของเราเอง แต่โดยทางพระคุณเราต้องรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าสำหรับการเลือกของเรา (แรงดึงของความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ—พระคุณล่วงหน้า) ดังนั้นแนวคิดแบบเวสเลียนจึงหลีกเลี่ยงทั้งแนวคิดแบบออคัสตินีเยนและแนวคิดแบบพาลาเจียน แม้แนวคิดแบบเวสเลียนอาจคืนกลับไปสู่แนวคิดหนึ่งแนวคิดใดก็ได้ถ้าความแตกต่างกันเล็กน้อยหมดไป ว่ากันตามจริงแล้ว สำหรับเวสเลย์ ไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ใน “สภาวะธรรมชาติ” เท่านั้น เพราะทุกคนได้รับพระคุณล่วงหน้า ความบาปเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะเราไม่มีพระคุณแต่เป็นเพราะเราไม่ได้ใช้พระคุณที่มีอยู่ สำหรับเวสเลย์ ความรอดคือพระคุณทั้งหมด ความรอดมีไว้สำหรับทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนจะรอด ในความเข้าใจของท่าน ความรอดเริ่มต้นกับพระคุณที่คุ้มครองป้องกัน (Preventing grace) นี่เป็นการทำงานของพระวิญญาณซึ่งเริ่มกับการปลดปล่อยของเราพร้อมกับความเข้าใจของเราเป็นครั้งแรกในเรื่องพระประสงค์ของพระเจ้าและการละเมิดพระประสงค์นั้นของเรา มีความโน้มเอียงไปสู่ชีวิตอยู่ข้างซึ่งเป็นบางระดับของความรอด สิ่งนี้ถูกส่งต่อไปด้วยพระคุณที่ทำให้รู้ว่าเรากระทำผิด (Convincing grace) [การกลับใจ] สิ่งนี้ทำให้เกิดความรู้สึกตนเองมากขึ้นและนำไปสู่การปลดปล่อยที่เพิ่มมากขึ้น จากนั้นเราก็มีประสบการณ์กับความรอดของคริสเตียนอย่างถูกต้อง โดยพระคุณเราได้รับความรอดโดยความเชื่อและสิ่งนี้ประกอบด้วยการรับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์⁵

หลักคำสอนเรื่องพระคุณที่ให้เปล่า

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างความบาปกับพระคุณเป็นกุญแจสำคัญต่อหลักคำสอนของเวสเลย์ในเรื่องความรอด ในขณะที่การมองโลกในแง่ร้ายของหลักคำสอนเรื่องความบาปดั้งเดิมถูกทำให้หายไปด้วยการมองโลกในแง่ดีของหลักคำสอนเรื่องพระคุณ ความรอดเป็นการทำงานของพระเจ้าทั้งหมด เราไม่ได้มีส่วนช่วยเหลือใดในความรอดนั้นเพราะความรอดเป็นเรื่องของพระคุณเพียงอย่างเดียว (Sola gratia) และความรอดมาถึงมวลมนุษยชาติด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ พระคุณทำให้คำพิพากษาแห่งความตายสำหรับอาดัมถูกล้างด้วยการสัญญาการเป็นขึ้นมาใหม่กับเขาและลูกหลานของเขา พระคุณยกเลิกความผิดของความบาปดั้งเดิมและพระคุณมีไปถึงสมาชิกทุกคนแห่งมวลมนุษยชาติ พระคุณนี้ “ให้เปล่าในทุกเรื่อง” (free in all) และ “ให้เปล่ากับทุกคน” (free for all)

- “ให้เปล่ากับทุกคน”—คำตอบของเวสเลย์ที่มีต่อลัทธิคาลวิน
- “ให้เปล่าในทุกเรื่อง”—คำยืนยันของเวสเลย์ที่ว่า “ความดี” ทั้งหมดที่เราทำเป็นเพราะพระคุณ ไม่เคยมี “คุณงามความดี” ใดเลย “อยู่ในเรา”

ทุกคนได้รับของประทานแห่งพระคุณนี้เป็นของประทานเริ่มต้น ของประทานแห่งพระคุณเป็นสิ่งที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เราไม่สามารถเลือกที่จะไม่รับเอาสิ่งนี้ ถึงแม้ว่าเราจะต่อสู้กับสิ่งนี้ ยับยั้งสิ่งนี้ หรือติดตามสิ่งนี้ไปถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์ พระคุณจะรื้อฟื้นขนาดแห่งเสรีภาพที่ขาดหายไปในการตกเป็นทาสของความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติและพระคุณนี้ทำหน้าที่สูงสุดของตนเมื่อพระคุณนี้นำเรามาถึงพระคริสต์เพื่อการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม เวสเลย์เชื่อว่าพระเจ้าทรงทำการ ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถทำงาน ประการที่สอง พระเจ้าทรงทำการ ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องทำงาน เราไม่ได้ทำบาปเพราะเราไม่มีพระคุณ แต่เราทำบาปเพราะเราไม่ได้ใช้พระคุณที่เรามีอยู่ เนื่องจากพระเจ้าทรงทำการในเราก่อนบัดนี้เราจึงสามารถตอบสนองต่อการหยิบบิ้นเรื่องความรอดและการตอบสนองในแง่บวกจะช่วยให้เราสามารถได้รับพระคุณมากขึ้น ถ้าเราปฏิเสธพระคุณที่หยิบบิ้นให้กับเรา เราก็จะสูญเสียพระคุณที่เราได้รับมาแล้วไป เวสเลย์อ้างอิงคำพูดของออกัสตินที่ว่า “พระองค์ผู้ทรงสร้างเราให้ปราศจากตัวเราเองจะไม่ช่วยเราให้รอดโดยปราศจาก

ตัวเราเอง”¹⁶ การประทานพระคุณอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเสมอ เรื่องของ “อะไร” และ “เมื่อไหร่” ไม่ใช่สิ่งที่เราจะสั่งได้และความแน่ใจน่ายตายเกี่ยวกับความเรียบง่ายของเส้นทางไปสู่ความรอดเป็นสิ่งแปลกหน้าสำหรับเวสเลียน

การทรงเลือกไว้แล้วและการเลือกสรร

การทรงเลือกไว้แล้ว/การเลือกสรรคือจุดของการเห็นแย้งหลักที่เรามีกับพี่น้องชายหญิงในกลุ่มรีฟอร์มและงานเขียนสำคัญของเวสเลียนในเรื่องนี้ได้แก่ Predestination Calmly Considered (พิจารณาเรื่องการทรงเลือกไว้แล้วอย่างใจเย็น) กับ Thoughts upon Necessity (แ่งคิดเรื่องความจำเป็น)¹⁷ ในความคิดของกลุ่มรีฟอร์ม (คาลวิน) มนุษย์ทุกคนไม่ได้ถูกสร้างมาให้มีจุดหมายปลายทางเดียวกัน บางคนได้รับการทรงจัดตั้งไว้แล้วสู่ชีวิตนิรันดร์ (ผู้ถูกเลือกสรร) และบางคนถูกกำหนดให้เข้าสู่ความพินาศนิรันดร์ (ผู้ถูกแช่งสาป) ทางเลือกของผู้ถูกเลือกสรรและผู้ถูกแช่งสาปเป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียวและบุคคลไม่สามารถทำอะไรได้เพื่อให้ได้รับหรือปฏิเสธทางเลือกนั้น การที่ผู้คนจะอยู่ในกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดถือเป็นการตัดสินใจขาดของพระเจ้าและพระองค์ทรงมีอำนาจสูงสุด กล่าวคือ พระองค์ทรงมีเสรีภาพที่จะกระทำการใดก็ตามที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้ (ยกตัวอย่าง เช่น คำอุปมาเรื่องคนทำงานในสวนองุ่น มัทธิว 20:13-15; ช่างปั้นกับดินเหนียว โรม 9:20-21) บ่อยครั้งมักมีการสรุปคำสอนเรื่องนี้ด้วยอักษรย่อว่า T.U.L.I.P.--Total Depravity (การเสื่อมอย่างสิ้นเชิง) Unconditional Salvation (ความรอดอย่างไม่มีเงื่อนไข) Limited Atonement (การทรงไถ่อย่างจำกัด) Irresistible Grace (พระคุณที่ไม่อาจขัดขืน) Perseverance of the Saints (ความทรหดอดทนของธรรมิกชน)

เวสเลียนยืนยันอย่างหนักแน่นว่า:

- มีพระคัมภีร์หลายข้อที่ประกาศถึงความเต็มพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ทุกคนรอด (ยอห์น 3:16; โรม 5:18; 10:12; 2 โครินธ์ 5:15; 1 ทิโมธี 2:3, 4; 4:10; 2 เปโตร 3:9; 1 ยอห์น 4:14; วิวรรณ์ 22:17)
- มีพระคัมภีร์หลายข้อที่ประกาศว่าพระคริสต์เสด็จมาช่วยมนุษย์ทุกคนให้รอด ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน และพระองค์ทรงไถ่ทุกคน แม้กระทั่งผู้คนที่พินาศในที่สุด (1 โครินธ์ 8:11; 1 ทิโมธี 2:6; ฮีบรู 2:9;

1 ยอห์น 2:1-2)

- มีพระคัมภีร์หลายข้อที่ประกาศถึงความยุติธรรมของพระเจ้า (เอเสเคียล 18:2-31)

เวสเลย์ปฏิเสธข้อโต้แย้งที่ว่าเนื่องจากทุกคนทำบาปและสมควรรับการลงโทษ พระเจ้าอาจแช่งสาปบรรดาผู้ที่ไม่ได้ทรงเลือกให้รับความรอดอย่างเที่ยงธรรม ทศนะเรื่องความยุติธรรมของพระเจ้านี้แยกตัวออกไปจากพระลักษณะอื่นๆ ของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความเมตตาของพระเจ้า โรมบทที่ 9 ไม่ได้สอนเรื่องการทรงเลือกไว้แล้วแบบกาลวิน แต่แสดงให้เห็นถึงพระประสงค์ที่ตรัสไว้ของพระเจ้าในการช่วยทุกคนที่เชื่อให้รอดและการลงโทษทุกคนที่ไม่เชื่อ การมีอำนาจสูงสุดของพระเจ้าต้องไม่ถูกแยกออกไปจากพระลักษณะอื่นๆ ของพระองค์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักของพระองค์) ถ้าผู้ถูกแช่งสาปไม่มีพลังอำนาจช่วยเหลือจากพระเจ้า พระเจ้าก็ไม่สามารถลงโทษคนเหล่านั้นอย่างเป็นทางการที่เขาไม่ได้ทำในสิ่งที่เขาไม่เคยมีพลังอำนาจที่จะทำได้ ถ้าพระคุณเป็นสิ่งที่ไม่อาจขัดขืนได้หรือไม่ได้ประทานให้ คนทั้งสองกลุ่มก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากทำในสิ่งที่เขาทำอยู่ ดังนั้นเขาไม่ต้องรับผิดชอบ ในความเห็นของเวสเลย์ คำสอนนี้ขัดแย้งกับความจริงใจของพระเจ้าในการหยิบบรรดาผู้รอดของพระองค์ให้กับ “ผู้ใดก็ตาม” และบ่อนทำลายการประกาศพระกิตติคุณเหนือสิ่งอื่นใด คำสอนนี้ขัดแย้งกับเรื่องราวแห่งความรักและความดีของพระเจ้าในพระคัมภีร์เพราะในการหยิบบรรดาผู้รอดให้กับทุกคนนี้เองที่สง่าราศีของพระองค์จะเป็นที่ปรากฏให้เห็นอย่างแท้จริง ในหลักศาสนศาสตร์ของเวสเลย์ การถูกเลือกสรรเป็นการแต่งตั้งคนบางคนให้ทำงานบางอย่างในโลก นี่เป็นการเลือกสรรสำหรับการรับใช้และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครก็ตามกับความรอด

การกลับใจและความเชื่อ

เวสเลย์เห็นพ้องกับผู้ที่เปรี๊นรีฟอร์มในเรื่องการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่เห็นต่างจากคนเหล่านั้นในการยืนยันเรื่องความจำเป็นของการกลับใจ (และการประพฤติที่คู่ควรต่อการกลับใจเมื่อมีโอกาส) ก่อนการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม ในความคิดแบบรีฟอร์มถือว่าความรอดเป็นสิ่งที่ปราศจากคุณสมบัติ

(Monergistic-- การทำงานของพระเจ้าทั้งหมดแต่ผู้เดียว) เนื่องจากการแพร่ชาน ซึมซาบของพระคุณนี้เข้าไป เราเชื่อและจากนั้นก็เริ่มกลับใจ การกลับใจเป็นการ หันเข้าหาพระเจ้าตลอดชีวิตและสิ่งนี้เป็นด้านของมนุษย์ในเรื่องขั้นตอนของการได้ รับการชำระให้บริสุทธิ์ (ซึ่งเป็นการทำงานของพระเจ้า) นี่หมายความว่าไม่มีการ ทำดีใดๆ สามารถทำก่อนการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ เวสเลย์เห็นพ้องว่าการ ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นการทำงานของพระเจ้าทั้งหมด แต่เนื่องจากพระคุณ ล่วงหน้า การกลับใจและผล (ของการกลับใจ) มาพบกัน เพราะการกลับใจอาจมา ก่อนการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมถ้ามีโอกาส (มาระโก 1:15; มัทธิว 3:8) ใน การกลับใจ พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงใช้ธรรมบัญญัติเป็นช่องทางในการปลุกดวง วิญญูณ “ที่ตายไปในการล่วงละเมิดและการบาป” ด้วยการทำให้เห็นถึงความผิด ของการเห็นห่างจากพระเจ้าและการกบฏ ความเสียใจอย่างย่ำเกรงพระเจ้าที่เกิด จากธรรมบัญญัติผสมกับพระกิตติคุณ “ทำให้เกิดการกลับใจ” ซึ่งเป็นการทำให้เห็น บาปที่ทำให้เกิดความปรารถนาและความตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะปรับปรุงแก้ไข ผ่าน ทางพระคุณ “ผล” คือการยกโทษให้คนอื่น การหยุดทำชั่ว การทำความดี และโดย ทั่วไป การเชื่อพระเจ้าตามขนาดแห่งพระคุณที่ได้รับ เนื่องจากสิ่งที่พระวิญญูณใช้ โดยทั่วไปคือธรรมบัญญัติ เวสเลย์จึงเรียกสิ่งนี้ว่าการกลับใจ “ตามกฎหมาย” สิ่งนี้ กลายเป็นการกลับใจ “แบบผู้ประกาศ” (อีแวนเจลิคอล) เมื่อคนบาปที่ถูกตัดสินว่า มีความผิดเริ่มหันไปจากความบาปเพื่อหันไปหาพระเจ้าด้วยตนเอง สิ่งนี้ทำให้เวส เลย์ปฏิบัติเสขจุดยืนของพวกรีฟอร์มที่ว่าการประพฤติที่กระทำให้ขึ้นก่อนการทรงโปรด ให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า เนื่องจากการประพฤติเหล่านั้น เกิดขึ้นโดยพระคุณล่วงหน้า สิ่งเหล่านั้นจึงเป็นการทำดี ขณะที่การกลับใจและผล (ของการกลับใจ) ไม่สามารถถูกละเลยอย่างจงใจได้ ความเชื่อเพียงอย่างเดียวที่ ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ การกลับใจและผล (ของการกลับใจ) เป็นสิ่งที่จำเป็น แบบต่างๆ เท่านั้นต่อความเชื่อ แต่ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นโดยตรงและทันทีต่อการ ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม¹⁸—ตัวอย่างคือโจรที่อยู่บนกางเขน จนกว่าจะเข้าสู่สง่า ราศี คริสเตียนทุกคนจะ “ประพฤติเพื่อชีวิตและประพฤติจากชีวิต”

เวสเลย์ปฏิเสธแนวคิดที่ว่าเราต้องไม่ทำอะไรก่อนที่เราจะมีความเชื่อในพระคริสต์ แต่กระนั้น การประพุดติของเราที่เกิดจากพระคุณก็ไม่ได้มีส่วนทำให้เราคู่ควรต่อความรอดหรือเป็นการซื้อหาความรอดให้กับเราตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ความเชื่อที่ช่วยให้รอด

สำหรับเวสเลย์ ความเชื่อหมายถึงความไว้วางใจอย่างแน่วแน่และความเชื่อมั่นในพระคริสต์ซึ่งมาพร้อมกับสำนักแห่งการยกโทษ ความพร้อมของเราสำหรับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมไม่ได้ถูกวัดโดยการกลับใจของเราแต่วัดโดยความพร้อมของเราที่จะอนุญาตให้การทำงานของพระคริสต์เกิดขึ้นภายในเรา สิ่งนี้ต้องอาศัยการรับรู้ว่ารอดโดยความเชื่อเท่านั้น นี่เป็นของประทานของพระเจ้าเพียงผู้เดียว ที่ไม่ได้มอบให้กับผู้คนที่คู่ควร แต่มอบให้กับคนที่ไม่คู่ควรซึ่งคำวิงวอนเดียวของคนเหล่านี้คือ “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดเมตตาต่อข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาป” ความเชื่อคือความไว้วางใจส่วนตัวอย่างเป็นเบื้องต้นซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ส่วนตัว (ความไว้วางใจอย่างแน่วแน่และความเชื่อมั่นในพระเจ้าในพระคริสต์และการพึ่งพิงอย่างเต็มที่ในคุณงามความดีแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์) และไม่ใช่เป็นเพียงแค่การยอมรับทางด้านสติปัญญาต่อข้อมูล

การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ

มาจนถึงจุดนี้ เรามีการทำงานของพระวิญญาณในขั้นเตรียมการ ซึ่งได้แก่พระคุณแห่งการคุ้มครองป้องกัน พระคุณแห่งการทำให้เห็นบาป การกลับใจ “แบบผู้ประกาศ” (อีแวนเจลิคอล) และความเชื่อที่ช่วยให้รอด “ความรอดของคริสเตียนที่ถูกต้อง” ประกอบด้วยการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เวสเลย์ต้องการทำให้เกิดความชัดเจนว่าเราได้รับการยกโทษ (ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว) เพื่อให้มีส่วนร่วม (การรับเป็นบุตร) เวสเลย์แตกต่างจากลัทธิคาลวินเพียงนิดเดียว (แบบ “เส้นยาแดงผ่าแปด”) ในการต่อต้านหลักคำสอนของโรมันคาทอลิกที่ว่า การทำดีเป็นคุณงามความดี สำหรับเวสเลย์ (เช่นเดียวกับลูเธอร์) ความหวังของเราไม่ได้อยู่ที่ความชอบธรรมที่อยู่ภายในของเรา แต่เป็น “ความชอบธรรมจากภายนอก” ซึ่งมาถึงเราโดยทางพระคริสต์ เวสเลย์มีความเห็นต่าง

จากการเน้นหนักของลูเธอร์ในเรื่องการยกโทษ (และในความเข้าใจที่เปราะบางของลูเธอร์ในเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์) เวสเลย์ยืนกรานอย่างหนักแน่นมากขึ้นในเรื่องภารกิจแห่งการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ที่เริ่มต้นขึ้นในวินาทีที่เราได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและเป็นสิ่งที่เขาเชื่อว่าในวินาทีต่อมาหัวใจก็ได้รับการล้างให้สะอาดจากความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ (Inbeing sin) และถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก

การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมคือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราผ่านทางพระคริสต์ สิ่งนี้เป็นกรอบของการอ้างอิงที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการดำรงอยู่ของคริสเตียน เรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยเป็นที่ยอมรับในพระคริสต์ (เอเฟซัส 1:6) ด้วยการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมนี้ทำให้เรารอดจากการลงโทษของความบาปและได้รับการรื้อฟื้นให้เป็นทีโปรดปรานของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นเพราะการลบล้างพระอาชญาของพระคริสต์ (โรม 3:21-31) การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เราเชื่อวางใจในพระคริสต์ การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมในปัจจุบันที่เราชื่นชมเป็นของเราเมื่อเราอนุญาตให้ความเชื่อของเราสำแดงออกในความรักและเมื่อเราดำเนินอยู่ในความสว่างของพระเจ้า การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมครั้งสุดท้ายคือความหวังแห่งการตัดสินใจให้พ้นโทษในอนาคตของเราในวันแห่งการพิพากษา ในเบื้องต้น เราต้องมองดูการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมในฐานะที่เป็น “ความรักแห่งการยกโทษ” ของพระเจ้าที่ไหลออกมาจากการเสียสละของพระคริสต์ พระเจ้าทรงโปรดให้คนธรรมดาเป็นผู้ชอบธรรมบนพื้นฐานแห่งการทำงานของพระคริสต์ ถึงกระนั้น เราก็ไม่สามารถดำเนินอยู่ในความบาปต่อไปเหมือนกับว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษให้เราอยู่เสมออย่างต่อเนื่อง ความหมายเชิงบวกของการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมคือ “การเป็นที่ยอมรับให้เข้าสู่ความโปรดปรานของพระเจ้า” พระเจ้าไม่ได้ทรงกล่าวโทษเราเนื่องจากความบาปอีกต่อไปเพราะการทำงานของพระคริสต์ การยกโทษและการยอมรับอาจแตกต่างกันในแง่ศาสนศาสตร์ แต่ไม่มีวันแยกออกจากกันได้ในแง่ประสบการณ์ ในช่วงเวลาของการยกโทษเราได้รับการรื้อฟื้นขึ้นสู่สถานะอันสง่างามของการเป็นบุตรของพระเจ้า คำศัพท์สองคำที่สัมพันธ์กันสำหรับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมคือคำว่ากรคืนดี

และการรับเป็นบุตร เมื่อดูจากมุมมองของการรื้อฟื้นสามัคคีธรรมที่แตกสลายไปขึ้นมาใหม่ เราสามารถเรียกการเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าว่าเป็นการคืนดี ความเป็นปฏิปักษ์กันถูกเปลี่ยนเป็นความเป็นมิตรและการสามัคคีธรรมโดยการทำงานของพระคริสต์ เนื่องจากการทำงานของพระคริสต์ ความเป็นปฏิปักษ์ในส่วนของพระเจ้าหมดสิ้นไปอย่างสมบูรณ์และอุปสรรคเดียวที่หลงเหลืออยู่คือความเป็นปฏิปักษ์ของเราเท่านั้น (ดูโรม 5:9-11) ถ้าดูจากมุมมองของการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ที่แท้จริงของเราต่อพระเจ้าพระบิดาขึ้นมาใหม่ การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมหมายถึงการรับเป็นบุตร ซึ่งสิ่งนี้ผูกพันอย่างใกล้ชิดกับพยานของพระวิญญาณ¹⁹

เวสเลย์เห็นด้วยว่าในแง่ประสบการณ์ บุคคลไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมกับการบังเกิดใหม่ เป็นที่แน่นอนว่าใครก็ตามที่ได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วก็บังเกิดจากพระเจ้าเช่นกันและใครก็ตามที่บังเกิดจากพระเจาก็ได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วยเช่นกัน แม้ว่าในแง่ศาสนศาสตร์ทั้งสองสิ่งนี้จะแตกต่างกัน:

- การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงแบบอนุโลม ส่วนการบังเกิดใหม่บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง
- ในการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมพระเจ้าทรงกระทำบางสิ่งเพื่อเรา ส่วนในการบังเกิดใหม่พระองค์ทรงกระทำบางสิ่งในเรา
- การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ภายนอกของเราต่อพระเจ้าเพื่อเราจะเปลี่ยนจากการเป็นศัตรูไปสู่การเป็นบุตร ส่วนการบังเกิดใหม่ ภายในของเราจะถูกเปลี่ยนแปลงเพื่อเราจะเปลี่ยนจากการเป็นคนบาปไปสู่การเป็นธรรมิกชน
- การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมรื้อฟื้นเราให้เข้าสู่ความโปรดปรานของพระเจ้า ส่วนการบังเกิดใหม่เป็นการรื้อฟื้นพระฉายาของพระเจ้าขึ้นมาใหม่
- การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมลบล้างความผิดของเรา ส่วนการบังเกิดใหม่ลบล้างอำนาจของความบาป²⁰

จริงๆ แล้วการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมไม่ได้ทำให้เราถูกต้องและชอบธรรม สิ่งนี้เพียงแค่ประกาศให้เราเป็นผู้ที่ถูกต้องและชอบธรรม การได้รับการชำระ

ให้บริสุทธิ์คือสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์คือผลที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันของการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและอีกครั้งหนึ่งสิ่งนี้ไม่สามารถแยกความแตกต่างในแง่ประสบการณ์ การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมคือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราโดยทางพระบุตรของพระองค์ การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์คือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ ในวินาทีที่เราบังเกิดใหม่มีการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องและการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงเกิดขึ้น จากนั้นเราได้รับการสร้างใหม่ภายในด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จากวินาทีของการบังเกิดใหม่ การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แบบค่อยเป็นค่อยไปก็บังเกิดขึ้นเมื่อเราได้รับความช่วยเหลือจากพระวิญญาณเพื่อหยุดทำบาปและดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้ามากขึ้นและมากขึ้น ในความสัมพันธ์นี้เราอาจมุ่งหาการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ด้วยความกระตือรือร้นซึ่งได้แก่ “ความรักที่ปฏิเสธความบาป ความรักที่เต็มเต็มจิตใจ การรับเอาความสามารถทั้งหมดของจิตวิญญาณ”²¹

การถูกสร้างใหม่ (การบังเกิดใหม่)

ความจำเป็นของการบังเกิดใหม่เป็นผลมาจากความจริงที่ว่าเพราะการล้มลงในความบาปเราจึงตายฝ่ายวิญญาณและธรรมชาติทั้งสิ้นของเราเสื่อมลง เพราะเรา “บังเกิดในความบาป” เราจึงต้อง “บังเกิดใหม่” (การเกิดใหม่) หลักคำสอนเรื่องการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมกับการเกิดใหม่เป็น “รากฐานสำคัญ” ต่อคริสตศาสนา การทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมเชื่อมโยงกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเรา (การยกโทษบาปของเรา) และการเกิดใหม่เชื่อมโยงกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในเรา (การสร้างธรรมชาติที่ล้มลงของเราขึ้นมาใหม่ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์)

- การบังเกิดใหม่คือสิ่งที่เกิดขึ้นทันทีทันใด ส่วนการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์คือสิ่งที่ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไปทีละเล็กทีละน้อย
- การบังเกิดใหม่คือประตูสู่การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ในวินาทีที่เราบังเกิดใหม่ การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ภายในและภายนอกของเราเริ่มต้นขึ้น

- ในการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระเจ้าทรงใส่ความชอบธรรมให้เรา ส่วนในการบังเกิดใหม่พระเจ้าทรงให้ความชอบธรรมแก่เรา

สำหรับเวสเลย์สิ่งนี้หมายความว่า “แม้แต่ทารกในพระคริสต์ก็สมบูรณ์แบบจนถึงตอนนั้นในเรื่องของการไม่ทำบาป”²² เมื่อมีการอธิบายสิ่งนี้ว่าเป็นการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติโดยสมัครใจอย่างแท้จริง เพื่อจะทำบาปภายนอก เราต้องก้าวไปจากพระองค์เพื่อทำบาปโดยไม่สนใจต่อการตรวจสอบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตราบใดที่ผู้เชื่อยังอยู่ในพระองค์เขาจะไม่ทำบาป (Actual sin) แต่ด้วยการไม่สนใจต่อการตรวจสอบของพระวิญญาณ ผู้เชื่ออาจทำบาป ในผู้คนที่ได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว ทุกคนจะมีกฎที่ขัดแย้งกันอยู่สองข้อ นั่นคือ กฎแห่งธรรมชาติและกฎแห่งพระองค์ (“เนื้อหนัง” และ “พระวิญญาณ” ในภาษาของเปาโล) ในขณะที่โดยพระองค์ผู้เชื่อบรรเทาบาปที่ตัวเอง (หรือบาปภายนอก) เขาเรียนรู้เรื่องบาปที่คงอยู่ภายในเป็นอย่างดี (จนกระทั่งเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์) การครอบงำของความบาปจะถูกทำลายลง แต่กระนั้นบาปก็ยังอยู่ในรูปของความเสื่อมของความรักที่อยู่ภายใน ความรู้สึกผิดเรื่องความบาปเป็นเรื่องหนึ่ง อำนาจของความบาปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง และการเป็นอยู่ของบาปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยจากสองอย่างแรกในทันที แต่ไม่ใช่อย่างที่สามเวสเลย์ยืนยันกรานว่าพระคริสต์ไม่สามารถครอบครองในจุดที่บาปครอบงำ พระองค์จะไม่สถิตอยู่ในจุดที่บาปได้รับอนุญาตเช่นกัน แต่พระองค์ทรงเป็นอยู่และสถิตอยู่ในจิตใจของผู้เชื่อทุกคนที่กำลังต่อสู้กับความบาปทุกอย่าง ความบาปในที่นี้คือ “ความบาปภายใน” ซึ่งได้แก่ อารมณ์ ความชอบที่เต็มไปด้วยบาป หรือความรักที่เต็มไปด้วยบาปในประเภทใดหรือในระดับใด

แม้เราจะมีพยานของพระวิญญาณที่ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง แต่เรารู้ว่าความตั้งใจของเราไม่ได้ยอมจำนนให้กับพระประสงค์ของพระเจ้าทั้งหมด ในการพูดถึง “การกลับใจของผู้เชื่อ” เวสเลย์หมายความว่าทำให้เห็นความบาปที่มีอยู่ในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณ สิ่งนี้ถูกเรียกว่าเป็นความโน้มเอียงไปสู่ความดีอัน การไหว้รูปเคารพ ความไม่เชื่อ สิ่งนี้เป็นวิญญาณแห่งการบิดเบือนชีวิตของตัวเอง สิ่งนี้เป็นความเบี่ยงเบนไปสู่การทำบาปพร้อมกับความลำเอียงเข้าข้าง

ตนเองและห่างออกจากพระเจ้า²³ แม้เราจะรับรู้ถึงความบาปที่มีอยู่ภายใน แต่เราต้องไม่ละทิ้งความเชื่อมั่นของเราในพระเจ้าหรือจมปลักอยู่กับการรับรู้เรื่องความบาปนั้น แต่เราต้องพยายามที่จะเปิดชีวิตของเราให้กับพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยวิธีนี้เราค้นพบว่าพระคุณที่เพิ่มเข้ามาจะชำระจิตใจและทำให้เราสมบูรณ์แบบในความรักมากขึ้น ความบาปยุติลงด้วยของประทานแห่งความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นกับพระคริสต์ สิ่งนี้เป็นทั้งความล่อแหลม (Crisis) และการพัฒนาต่อเนื่อง (Process) เมื่อเราเปิดชีวิตของเราให้กับความสว่างของการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์และดำเนินชีวิตอย่างต่อเนื่องด้วยความเชื่อในความสว่างนั้น เวสเลย์เชื่ออย่างลึกซึ้งว่าไม่มีวิธีที่ง่ายเพื่อรักษาความบาปที่มีอยู่โดยธรรมชาติ ไม่เป็นการเพียงพอที่จะ “ประกาศพระกิตติคุณและประยุกต์ใช้พระสัญญา” เพราะการแก้ปัญหาที่ง่ายเกินไปคือการทำให้สิ่งต่างๆ เลวร้ายยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น แม้การประกาศพระกิตติคุณเป็นสิ่งสำคัญที่สุดและขาดเสียมิได้ แต่สิ่งนี้ต้องมาพร้อมกับการสร้างสาวก สิ่งนี้เน้นย้ำถึงบทบาทสำคัญของ “ช่องทางแห่งพระคุณ” และการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดของการอภิบาลเพื่อคัดค้านเหตุและประยุกต์ใช้วิธีการรักษา เวสเลย์เชื่อว่าต้นเหตุปกติของ “สภาวะของการอยู่ในถิ่นทุรกันดาร” ที่ปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปในหมู่คริสเตียนคือการมองข้ามช่องทางแห่งพระคุณและการเฝ้าระวังจะถูกละเลยได้ในกรณีมีส่วนร่วมในช่องทางแห่งพระคุณเหล่านั้น (ดูบทที่ 9 เรื่อง “คริสตจักร”) ดังนั้น การกลับใจของผู้เชื่อคือการทำให้เห็นบาปที่ยังคงอยู่ในจิตใจของเรา (ความบาปยังอยู่แต่ไม่ได้ครอบงำ) นี่เป็นการทำให้เห็นบาปที่ยังคงติดอยู่ในคำพูดและการกระทำของเรา และเราพบว่าสิ่งนี้เป็นจริงในยามที่เราคาดหวังมันน้อยที่สุด -- ซึ่งเป็นรอยต่างของความหยิ่งยโสหรือความดีอัน ของความไม่เชื่อหรือการไหว้รูปเคารพ นี่เป็นการทำให้เห็นถึงการปราศจากความช่วยเหลือเพราะการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์เป็นเรื่องของพระคุณตั้งแต่ต้นจนจบ ถ้าเราไม่ยอมรับความบาปที่ยังคงเหลืออยู่และกลับใจจากความบาปดังกล่าว เราก็ปิดกั้นตัวเราเองจากการ “ถูกทำให้สมบูรณ์แบบในความรัก”

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. คุณจะอธิบายคำว่า “การลบล้างพระอาชญา” กับคริสเตียนใหม่อย่างไร
2. ผู้คนที่เป็นเวสเลียนเห็นด้วยกับแนวคิดแบบอภัสติเนียนในลักษณะใดในเรื่องความรอดและเราเห็นต่างในจุดใด
3. พระคุณช่วยเราให้ตอบสนอง “อย่างเสรี” ต่อการหยิบยื่นเรื่องความรอดของพระเจ้าอย่างไรโดยปราศจากการบีบบังคับ
4. อะไรคือข้อแตกต่างระหว่างความเข้าใจแบบรีฟอร์มและแบบเวสเลียนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกลับใจกับความเชื่อ สิ่งนี้สร้างความแตกต่างในทางปฏิบัติอย่างไรต่อการเป็นพยานของเรา
5. คุณพอจะอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมกับการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ได้บ้างหรือไม่
6. คริสเตียนใหม่สามารถดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะเหนือความบาปโดยพระคุณของพระเจ้าได้หรือไม่

บทที่ 6

หลักคำสอนเรื่อง การได้รับ การชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

เราเชื่อว่า

ผู้เชื่อจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ภายหลังการถูกสร้างขึ้นใหม่
โดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า

การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์คือจุดเน้นทางด้านหลักคำสอนที่สำคัญในกลุ่มเมธอดิสต์โดยทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักรนาซารีน หลักคำสอนนี้เป็นเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งของการดำรงอยู่ของคณะของเรา เรื่องนี้ยังเป็นสิ่งที่เข้าใจผิดมากที่สุดในเรื่องหลักคำสอนของเรา ด้วยเหตุนี้จึงมีการพัฒนาที่ครบถ้วนมากขึ้นในหนังสือ Embracing a Doctrine of Holiness (การเปิดรับหลักคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์) ซึ่งเป็นเล่มหนึ่งในหนังสือชุด “กรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส” ต่อไปนี้เป็นบทสรุปของหลักคำสอนสำคัญเรื่องนี้

ศูนย์กลางแห่งความเข้าใจทางด้านศาสนศาสตร์ของเวสเลย์คือการอ้างสิทธิ์ว่าธรรมชาติที่สำคัญของพระเจ้าคือความรักและสิ่งนี้แสดงออกในแง่ความสัมพันธ์ภายในความเป็นพระเจ้าตรีเอกภาคและกับสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น นั่นหมายความว่าเราถูกสร้างให้เป็น “บุคคลภายในชุมชน” และจำเป็นต้องมีความมั่นคงไม่โลเลและความเป็นหนึ่งเดียวกันของชีวิตที่สำแดงออกเพื่อพระเจ้าในทุกๆ ความสัมพันธ์ “ความครบถ้วนสมบูรณ์” ของชีวิต ความหวังเฝ้ายอมของพระคัมภีร์

ในเรื่องความบริสุทธิ์ปรากฏให้เห็น ณ จุดนี้ ไม่ใช่คุณสมบัติหรือมาตรฐานที่เป็นนามธรรมบางอย่าง แต่เป็นการอ้างอิงถึงคุณสมบัติแห่งความรักของพระเจ้าที่ตกแต่งเราในการทรงสร้างและถูกแบ่งปันให้กับเราเพื่อให้เป็นส่วนประกอบที่แท้จริงแห่งธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของเรา การรักเหมือนที่พระเจ้าทรงรักคือความบริสุทธิ์ เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ เพราะว่าความรักของพระเจ้าและความเห็นแก่ตัวเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิง การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการถูกสร้างด้วยความผูกพันนั้นและนี่คือจุดที่หลักจริยธรรม หลักศีลธรรม การเชื่อฟัง และหน้าที่เข้ากันได้พอดี เพราะสิ่งเหล่านี้ไหลออกมาจากความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง

ธรรมชาติของการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

“พระมหากษัตริย์” คือจงรักพระเจ้าและจงรักเพื่อนบ้านด้วยสิ้นสุดชีวิตของเรา การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ในเบื้องต้นไม่ใช่การแยกตัวออกจากสิ่งที่เปื้อนบาปแต่คือการมีส่วนร่วมในแง่บวกกับพระเจ้าและกับเพื่อนบ้านจากจิตใจแห่งความรักอันบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ ความรักจึงเป็นหัวใจแห่งความเข้าใจของเวสเลียนในเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์:

ความรักคือข้อสรุปของการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ของคริสเตียน มัน เป็นความบริสุทธิ์ชนิดหนึ่งที่ถูกพบเห็นในหลากหลายระดับในผู้เชื่อที่ถูกแยกแยะความแตกต่างไว้โดยอัครทูตยอห์นในลักษณะของ “ลูกเล็ก ๆ คนหนุ่ม ๆ และบิดา” ความแตกต่างระหว่างคนในกลุ่มนี้อยู่ที่ระดับแห่งความรัก”²⁴

กรอบความคิดทางด้านศาสนศาสตร์ยืนยันว่าเป้าหมายแห่งความรอดในพระคริสต์คือ “การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเจ้าและการรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง” พระคัมภีร์ประกาศว่า ‘ความรักคือการทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จ’ “ความรักทำให้จุดประสงค์ของธรรมบัญญัติทั้งหลายที่บรรจุอยู่ในพระดำรัสของพระเจ้าสำเร็จ”²⁵ เวสเลียนเรียกความไพบูรณ์ของความรักนี้ว่า “ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียน” และคำนี้ได้รับการอธิบายในแง่ของสภาพความเป็นมนุษย์ของเราในปัจจุบัน ไม่ใช่สภาพของเราก่อนการล้มลงในความบาปหรือหลังจากการเป็นขึ้นมา ความสัมพันธ์แห่งความรักในบริบทนี้เป็นเรื่องของการ

เปลี่ยนแปลงโดยเนื้อแท้ คุณไม่สามารถเป็นเหมือนเดิมถ้าคุณอยู่ในความสัมพันธ์แห่งความรักอย่างแท้จริงกับอีกคนหนึ่งเพราะคุณปรารถนาที่จะทำให้เขาพอใจผ่านการพูดคุยกันและความสนใจในสิ่งต่างๆ ร่วมกัน การรักอีกคนหนึ่งด้วยความซื่อตรงหมายความว่า คุณไม่สามารถทำ พูด หรือคิดสิ่งใดที่จะทำให้ลายหรือลดทอนอีกคนหนึ่งลง และยังอ้างว่าคุณรักเขาอยู่อย่างแท้จริงได้ เวสเลย์ยืนยันว่าการปฏิเสฐหลักคำสอนนี้ส่วนมากสืบเนื่องมาจากความเข้าใจผิดในเรื่องธรรมชาติของหลักคำสอน โดยพิจารณาหลักคำสอนนี้ว่าเทียบเท่ากับ “ความสมบูรณ์แบบที่ปราศจากความบาป”

เราพร้อมที่จะยอมรับ (และประกาศอย่างต่อเนื่อง) ว่าไม่มีความสมบูรณ์แบบเช่นนั้นในชีวิตนี้ในขณะที่แสดงนัยว่าไม่ว่าสิ่งที่พระเจ้าให้เราจากการทำความดีและการทำตามพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเจ้า หรือการเป็นอิสระจากความไม่รู้ ความผิดพลาด การทดลองรวมทั้งความบกพร่องอ่อนแอจำนวนมาก ก็ถูกเชื่อมโยงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้กับเนื้อและเลือด²⁶

ด้วยการอธิบายถึงการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ในแง่ของการรักพระเจ้าและเพื่อนบ้านในร่างกายและสภาวะปัจจุบันนี้ เวสเลย์มั่นใจว่าบุคคลที่ “มีประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นคนที่สมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ”²⁷ การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์เป็นประสบการณ์แรกเริ่มของความไพบูลย์แห่งการรักพระเจ้า และรักเพื่อนบ้านและความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนห้อมล้อมช่วงเวลาแรกเริ่มและความต่อเนื่องอย่างลึกซึ้งของความสัมพันธ์นั้นเอาไว้ เวสเลย์ได้กำชับผู้คนของท่านว่า “อย่าให้ความรักมาเยี่ยมท่านในฐานะผู้มาเยือนชั่วคราว แต่ขอให้เป็นการมณที่ครอบงำวิญญาณจิตของท่านอยู่ตลอดเวลา”²⁸

สิ่งท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อความเข้าใจของเวสเลย์เรื่องความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนมาจากธรรมเนียมด้านศาสนศาสตร์ของกลุ่มรีฟอร์มที่ไมยอมรับว่ามนุษย์สามารถทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์ในทุกด้าน นี่เป็นประเด็นที่สร้างปัญหาให้กับหลายคนภายในกลุ่มเมธอดิสต์เองและเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะแยกความแตกต่างระหว่างความบาป (ที่เวสเลย์เชื่อว่าคริสเตียนกระทำผิดควรตำหนิ) และความบกพร่อง (ที่ท่านเชื่อว่าคริสเตียนไม่ได้กระทำผิด) เวสเลย์เห็นด้วยกับผู้คนที่วิจารณ์ท่านที่ว่าอัครทูตสร้างให้สามารถทำตามข้อกำหนดทั้งสิ้น

ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เนื่องจากเขาไม่มีข้อบกพร่องในร่างกาย ความเชื่อ หรือความรักของเขา เวสเลย์โต้แย้งว่าเนื่องจากมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปไม่สามารถทำตามข้อกำหนดทุกข้อของพันธสัญญาแรกได้ บัดนี้พระเจ้าจึงทรงตั้งพันธสัญญาแห่งพระคุณขึ้นและข้อกำหนดของธรรมบัญญัติทุกข้อได้รับการทำตามอย่างครบถ้วนในพระคริสต์ เพื่อว่าบุคคลที่เชื่อในพระองค์จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ การอาศัยอยู่ในร่างกายที่เสื่อมนี้หมายความว่า “ความผิดพลาด” จะเกิดขึ้น ไม่ใช่จากข้อบกพร่องของความรัก แต่เกิดจากข้อบกพร่องของความรู้ ตราบใจที่ไม่มี “การเกิดขึ้นพร้อมกันของความตั้งใจ” ตรานั้นก็ไม่มีบาป เวสเลย์แน่ใจในทางบวกว่าความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่มีศูนย์กลางอยู่ในความรักจะไม่สามารถแตกสลายได้ถ้าคริสเตียนยอมรับความผิดพลาดและผลลัพธ์ที่ตามมา ทันทีที่เขารู้ตัวดีถึงสิ่งนั้นและมุ่งรับประโยชน์จากการลบล้างความผิดอย่างต่อเนื่องในทันที

การมีประสบการณ์กับการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

จุดแข็งของหลักคำสอนของเวสเลย์อยู่ในการตระหนักว่าการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เป็นของประทานซึ่งเป็นภารกิจที่พระเจ้าทรงกระทำให้เกิดขึ้นและต้องยอมรับเอาด้วยความเชื่อ มีการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไปเกิดขึ้นก่อนและหลัง “ช่วงเวลา” นี้ แต่มีพระสัญญาแห่งของประทานโดยฉับพลันของจิตใจที่เต็มเต็มด้วยความรักของพระเจ้า เวสเลย์ยอมรับว่าพระเจ้าสามารถกระทำการตามที่พระองค์ทรงเลือกและพระองค์อาจนำผู้คนให้เข้าสู่ประสบการณ์นี้อย่างรวดเร็วและปราศจากการทำงานแบบค่อยเป็นค่อยไปเลยก็ย่อมได้ นี่เป็นความคาดหวังแห่งความสำเร็จของพระสัญญาของพระคริสต์ในชีวิตของเราที่สำคัญอย่างยิ่ง ความเชื่อที่นำไปสู่การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์คือความมั่นใจที่ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาพระองค์ทรงสามารถที่จะกระทำและพระองค์ทรงสามารถและทรงเต็มใจที่จะทำในเวลาใด เหมือนที่เราได้รับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อ เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างหมดจดด้วยความเชื่อเช่นกัน สิ่งนี้ทำให้ความเชื่อเป็นเงื่อนไข (และเป็นเพียงเงื่อนไขเดียวเท่านั้น) ของการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับกับการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม คริสเตียนจำเป็นต้องมาถึงจุดของการเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถช่วยเขาให้รอดพ้นจากความบาปทั้งหมดที่

หลงเหลืออยู่ในจิตใจของเขา สิ่งนี้อยู่บนพื้นฐานของพระสัญญาของพระองค์ อย่างเช่นในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6; เอเสเคียล 36:25, 27, 29; สดุดี 130:8; ลูกา 1:68-69, 72-75; และ 2 โครินธ์ 7:1 เวสเลย์กล่าวว่าถ้าบุคคลใดไม่ได้คาดหวังการเปลี่ยนแปลงในทันทีทันใด (ในพริบตา) เขาคงหมดโอกาสที่จะมีประสบการณ์กับความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนก่อนการเสียชีวิต

การรักษาชีวิตแห่งความรักอันบริสุทธิ์

เวสเลย์เชื่อว่าประสบการณ์แห่งความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนนี้อาจสูญเสียไปได้เหมือนที่ยืนยันไว้โดยคำพยาน ข้อสังเกต และคริสตธรรมคัมภีร์ (ดูฮีบรู 10:29; 1 ยอห์น 2:15; 1 เธสะโลนิกา 5:16; เอเฟซัส 4:30 เป็นพิเศษ) ท่านกล่าวว่าคริสเตียนต้องก้าวไปข้างหน้าหรือไม่เช่นนั้นก็จะถอยหลังกลับในความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า เราไม่สามารถยืนนิ่งอยู่กับที่ได้ การเติบโตฝ่ายวิญญาณอาจเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเห็นได้ชัดหรือไม่เช่นนั้นก็จะอาจจะเป็นเหมือนการเจริญเติบโตอย่างช้าๆ และแลเห็นไม่ได้ชัดของตนไม้ สิ่งนี้ยังทำให้ทั้งหมดมีความสำคัญมากขึ้นที่จะรู้ว่าความสามารถของเราในการคิด การประเมิน และการวินิจฉัยอาจได้รับอันตรายจากการดำรงอยู่ฝ่ายร่างกายของเราในปัจจุบัน คำพูด การกระทำ และความรักที่ผิดพลาดของเราล้วนหลั่งไหลออกมาจากการวินิจฉัยที่ผิดพลาดของเราทั้งสิ้น เวสเลย์เรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “ความอ่อนแอ” และสิ่งเหล่านี้ต้องถูกแยกแยะออกจากความบาปอย่างชัดเจน เพราะสำหรับความบาปพวกเราล้วนมีความผิดและอยู่ภายใต้การลงโทษอย่างชัดเจน แต่สำหรับความอ่อนแอเราไม่มีความผิดและดังนั้นเราจึงไม่ได้อยู่ภายใต้การลงโทษ “การกำหนดสถานะของความสมบูรณ์แบบไว้สูงเกินไปคือวิธีการที่ดีที่สุดที่จะขับไล่มันออกไปจากโลก”²⁹ และการบ่งบอกว่าความสมบูรณ์แบบในความรักกำหนดให้มีเสรีภาพจากความผิดพลาดหรือความอ่อนแอของมนุษย์อย่างสิ้นเชิงคือการกำหนดสถานะไว้สูงเกินไป

การแยกแยะความแตกต่างระหว่างความบาปกับความอ่อนแอเป็นปัญหาใหญ่ด้านการอภิบาลและความแตกต่างทางด้านศาสนศาสตร์แบบคงที่มักพิสูจน์ว่าไม่เพียงพอในประสบการณ์ชีวิตจริง ความช่วยเหลือเดียวที่ไว้วางใจได้ปรากฏอยู่ในพันธกิจของพระวิญญาณทั้งในส่วนตัวและในชุมชนเพื่อแยกแยะเจตนาที่แท้จริงของ

เรา ยิ่งเราเข้าไปใกล้กับพระคริสต์มากขึ้นเท่าใดเราก็จะรับรู้ถึงความจริงของ “ความอ่อนแอ” เหล่านี้มากยิ่งขึ้นเท่านั้นและเรายังมีความปรารถนาที่จะกำจัดความอ่อนแอเหล่านี้ทิ้งไปมากขึ้นเท่านั้น เราต้องการการทำงานของพระคริสต์อยู่เสมอในฐานะมหาบุโรहितผู้ซื่อสัตย์ของเราเพราะเราอยู่ในอันตรายของการแยกประเภทสิ่งที่เป็นความบาปให้อยู่ในรูปของความผิดพลาดอย่างไร้เดียงสาและหาข้อแก้ตัวให้กับสิ่งเหล่านั้นหรือลดขนาดและหาข้อแก้ตัวให้กับความล้มเหลวโดยไม่ได้พยายามหาการปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านั้น ตรงนี้เราเห็นความสำคัญของการสร้างความเข้าใจตนเองที่ลึกซึ้งมากขึ้นเพื่อไม่ให้เราพยายามซ่อนตัวเราเองจากตัวเราเองโดยปฏิเสธที่จะยอมรับความบกพร่องของเราหรือไม่ยอมเปิดเผยจุดอ่อนของเรา (โดยพูดว่า “ผมก็เป็นคนแบบนั้นแหละ”) บัดนี้พระวิญญาณสามารถสำแดงให้เราเห็นความจริงโดยที่เราไม่จำเป็นต้องต่อสู้กับพระองค์ มีแรงดึงที่ชัดเจนระหว่าง “สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น” (“already—not yet”) ในความเข้าใจของเวสเลย์ เรื่องการทำงานของพระคริสต์ เรามีประสบการณ์กับการปลดปล่อยจากอำนาจของความบาปแล้ว แต่สิ่งนี้ยังไม่ใช่การปลดปล่อยครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นจุดที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกสร้างขึ้นใหม่

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. เพราะเหตุใดหลักคำสอนเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์จึงกลายเป็นแหล่งของความเห็นแย้งกันระหว่างคริสตจักรเวสเลียนกับคริสตจักรรีฟอร์ม?
2. คุณจะอธิบายความเข้าใจของเราเรื่องความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนกับเพื่อนของคุณที่อยู่ในกลุ่มรีฟอร์มอย่างไร ในความเห็นของคุณ ประเด็นใดจะสร้างความเห็นแย้งขนาดใหญ่ที่สุด
3. คุณจะอธิบายความเข้าใจของเราเรื่องความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนกับผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งในคริสตจักรของคุณอย่างไร ให้เขียนหลักคำสอนนี้ออกมาโดยใช้ภาษาของตนเอง สิ่งนี้จะทำให้มั่นใจว่าคุณเข้าใจเรื่องนี้ดีและสามารถถ่ายทอดกับคนอื่นอย่างเรียบง่าย

4. คุณเข้าใจคำว่า “ความอ่อนแอ” อย่างไรและสิ่งนี้เชื่อมโยงกับ “ความบาป” ในศาสนศาสตร์แบบเวสเลียนอย่างไร เพราะเหตุใดการแยกความแตกต่างนี้จึงสำคัญมากต่อความเข้าใจของเราในเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

บทที่ 7

หลักคำสอนเรื่อง ความแน่ใจในความรอด

เราเชื่อว่า

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานให้กับการบังเกิดใหม่และ
ให้กับการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ของผู้เชื่อ

ถ้อยคำของเวสเลย์ที่สะท้อนถึงประสบการณ์ของท่านในการประชุมที่ถนนอัลเตอร์สเกตในลอนดอนเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 1738 เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง: “ข้าพเจ้ารู้สึกไว้วางใจในพระคริสต์ (ในพระคริสต์แต่ผู้เดียว) สำหรับความรอดและข้าพเจ้ามีความแน่ใจว่าพระองค์ทรงรับเอาความบาปของข้าพเจ้าไปแล้ว (แม้แต่บาปของข้าพเจ้าเอง) และทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากกฎแห่งความบาปและความตาย”³⁰ การเป็นพยานของพระวิญญูญาณนี้อ้างอิงมาจากโรม 8:16 และเป็น “รอยประทับภายในจิตวิญญาณ” ที่เป็นพยานยืนยันกับเราว่าบัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว “รอยประทับภายในนี้” อาจทำให้เกิดความรู้สึก แต่ “รอยประทับ” เป็นสิ่งที่รับรองตัวเองอยู่แล้วและไม่สามารถอธิบายให้ชัดเจนได้กับผู้ที่ไม่ได้รับรอยประทับนี้ สิ่งนี้จึงได้รับการยืนยันจากพยานแห่งวิญญูญาณจิตของเราเองผ่านหลักฐานต่างๆ เช่น การกลับใจ การรับรู้ถึงการพ้นจาก “ความตายไปสู่ชีวิต” และความมีสติรับรู้เรื่องการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นผลของพระวิญญูญาณอันเป็นการเชื่อฟังด้วยความยินดีต่อพระบัญญัติของพระเจ้าและเป็น “จิตสำนึกที่ดี” ต่อพระเจ้า แม้เป็นการง่าย

ที่จะเข้าใจผิดว่าความรู้สึกของเราต่อความแน่ใจอย่างแท้จริง (ในความรอด) แต่เราสามารถประยุกต์ใช้การทดสอบของพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อดูว่าคำอ้างสิทธิ์นั้นเป็นจริงหรือไม่ (“ผลของพระวิญญาณ”) ในสิ่งเหล่านี้เราต้องไม่เข้าใจเอาเองโดยอาศัยสิ่งที่เรานึกเอาว่าเป็นคำพยานของพระวิญญาณซึ่งแยกออกจากผลของพระวิญญาณเวสเลย์เชื่อว่าการเป็นพยานของพระวิญญาณเป็นสิทธิพิเศษของบุตรของพระเจ้าทุกคน อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดต่อการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม

สำหรับเวสเลย์การเป็นพยานนี้ครอบคลุมถึงประสบการณ์ทั้งหมดของคริสเตียนทั้งในการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมและการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ใหม่การอ้างอิงถึงการเป็นพยานของพระวิญญาณในโรมและกาลาเทียเป็นการพูดถึงการรับเป็นบุตรบุญธรรม ไม่ใช่การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ความเชื่อมั่นของเวสเลย์ในเรื่องนี้เกิดจากความหมายทั่วไปของพระคัมภีร์และ “ประสบการณ์” ของคริสเตียนจำนวนมาก ท่านเชื่อมั่นว่าเป็นสิทธิพิเศษร่วมกันของคริสเตียนทุกคนที่จะมีประสบการณ์กับการเป็นพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงความจริงเรื่องการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์เช่นเดียวกับเรื่องการบังเกิดใหม่ของพวกเขา เวสเลย์ตักเตือนผู้คนที่ติดตามท่านไม่ให้ไว้ใจความรู้สึกของเขาแต่ให้วางรากฐานความเชื่อมั่นของเขาไว้ในพระคำของพระเจ้า ถ้าไม่เช่นนั้นความไว้วางใจของพวกเขาจะอยู่ในความรู้สึกและไม่ได้อยู่ในพระคริสต์ในทำนองเดียวกัน ความรู้สึกในแง่ลบก็ไม่ใช่หลักฐานของความบาปในตัวของมันเอง ท่านเขียนไว้ว่า “ความตั้งใจที่อุทิศให้กับพระเจ้าอย่างมั่นคงและสม่ำเสมอเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อสถานะของการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ แต่ไม่ใช่ความเหมือนกันของความยินดีหรือสันติสุขหรือความสนิทสนมกับพระเจ้าอย่างมีความสุข”³¹ สิ่งเหล่านี้สามารถขึ้นและลงได้ในระดับความเข้มข้นและได้รับผลกระทบจากร่างกายหรือซาตาน เป็นสิ่งสำคัญที่จะตั้งข้อสังเกตว่าประสบการณ์เรื่องความแน่ใจในความรอดไม่ใช่สิ่งที่รับประกันถึงความรอดครั้งสุดท้าย ชีวิตในพระคริสต์คือความสัมพันธ์แห่งความรักและสิ่งนี้สามารถเฟื่องฟูหรือถดถอยได้ ถ้าเรายังปฏิเสธความรักของพระเจ้าไปเรื่อย ๆ เราก็จะเดินออกห่างจากความสัมพันธ์และถ้าเรายังคงอยู่ในสภาพนั้นเรื่อยไป ความรอดของเราก็สูญหาย

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. ในทางปฏิบัติ หลักคำสอนเรื่องความแน่ใจในความรอดมีความสำคัญอย่างไรในชีวิตของคริสเตียน?
2. คุณจะให้คำปรึกษาอย่างไรกับคริสเตียนที่รู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความรักจากพระคริสต์?

บทที่ 8

หลักคำสอนเรื่องสิ่งสุดท้าย

เราเชื่อว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จกลับมา คนตายจะเป็นขึ้นมา
และการพิพากษาครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้น

“อวสานวิทยา” คือการศึกษาเรื่อง “สิ่งสุดท้าย” และกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่แวดล้อมการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ซึ่งในตอนนั้นระเบียบแบบแผนเก่าจะหมดสิ้นไปและระเบียบแบบแผนใหม่จะถูกทำให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ปัจจุบันนี้เราอาศัยอยู่ในแรงดึงระหว่างสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วและสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น จุดสนใจสำคัญของเหตุการณ์เหล่านี้คือความเป็นบุคคลของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์อวสาน (มาระโก 1:15; วิวรณ 22:13; ยอห์น 13:31; ฮีบรู 1:2; 2 ทิโมธี 1:10) และความเป็นสาวกของพระองค์บนโลกนี้ในเวลานี้ การทรงเรียกก็คือ “จงเชื่อสัตย์จนกระทั่งถึงเวลาที่รอคอย” ยุคสุดท้ายเริ่มต้นกับเหตุการณ์วันเพนเทคอสต์ของพระคริสต์ (กิจการ 2:17; ฮีบรู 1:2) และยุคอนาคตของพระวิญญาณกำลังรุกรานยุคที่ชั่วร้ายในปัจจุบัน (โรม 12:2; กาลาเทีย 1:4; 2 ทิโมธี 1:10; ฮีบรู 6:5) คริสเตียนมีชีวิตอยู่ในแรงดึงของความจริงที่ว่าพวกเขาได้รับชีวิตที่เป็นขึ้นมาของเขาแล้ว แต่กระนั้นพวกเขาก็รอคอยการเป็นขึ้นมาฝ่ายร่างกายหลังจากความตาย (ยอห์น 3:16, 36; 11:25-26; เอเฟซัส 2:6) เราจำเป็นต้องรู้ถึงอันตรายของ “ความต้องการที่จะรู้มากจนเกินไป” เพราะภาษาของพระคัมภีร์เกี่ยวกับอนาคตเป็น

เรื่องของสัญลักษณ์แต่ดั้งเดิม เราได้รับความเข้าใจที่ดีที่สุดเกี่ยวกับการทำงานของพระเจ้าในอนาคตด้วยการมองดูสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้แล้ว

ทัศนะของเวสเลียนเรื่องอวสานวิทยาและความแตกต่างที่เกิดขึ้นจากทัศนะนี้

ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายส่งผลกระทบต่อการกระทำของเราในโลกปัจจุบัน เรากำลังมองหาช่องทางที่จะหลบหนีไปสวรรค์หรือเรากำลังมุ่งหาแนวทางที่จะเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงในขณะที่รอคอยการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่? อวสานวิทยารวบรวมความเชื่อมั่นของเราในเรื่องที่ว่าชัยชนะของพระเจ้าเหนืออำนาจทั้งสิ้นของความชั่วจะเกิดขึ้น “อย่างไร” และ “เวลาไหน” การเชื่อมั่นในคำพยากรณ์มากเกินไปไม่ใช่สิ่งใหม่ พระเยซูทรงตักเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ผู้เผยพระวจนะปลอม” จะตีความหมายสำคัญของช่วงเวลาผิด เขาจะล่อลวงและสร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้เชื่อ (มัทธิว 24:4-25) พระองค์ทรงเรียกร้องให้เหล่าสาวกของพระองค์ตั้งข้อสงสัยอย่างถูกต้องว่า “ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า [เขารู้จักวิธีการตีความหมายสำคัญของวาระสุดท้าย] ก็จงอย่าเชื่อ” (มัทธิว 24:26-27) นำเศรัที่คริสเตียนจำนวนมากเพิกเฉยต่อคำตักเตือนของพระเยซู

จุดยืนอย่างเป็นทางการของคริสตจักรนาซารีนในเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์อยู่ภายในกรอบแนวคิดของคริสเตียนสายหลักทางประวัติศาสตร์อย่างครบถ้วน หลักข้อเชื่อของคริสเตียนทั่วโลกและดั้งเดิมทั้งหมดค่อนข้างจะสั้นรวบรัดและกระชับในเรื่องนี้ แดงการณโดยสรุปในหนังสือคู่มือได้สรุปเอาทุกสิ่งที่เราสามารถกล่าวถึงอย่างครบถ้วนด้วยความมั่นใจเกี่ยวกับอวสานวิทยานบนพื้นฐานของหลักข้อเชื่อของอัครทูตและหลักข้อเชื่อในซีน สำหรับนาซารีน แดงการณโดยสรุปของเราเป็นผลของความเจียมที่เกิดจากการศึกษา ไม่ใช่การอนุญาตให้คาดเดาโดยอิสระ นำเสียดายที่ผู้คนซึ่งเขียนและเทศนาอย่างกว้างขวางที่สุดในเรื่องอวสานวิทยาโดยทั่วไปมักเป็นผู้คนที่สนับสนุนทัศนะที่แปลกประหลาดทัศนะของเวสเลียนเหมาะสมมากกว่าเพราะทัศนะเหล่านี้พึงพิงธรรมเนียมคริสเตียนสมัยโบราณมากกว่าทัศนะใหม่ๆ ที่เพิ่งมีการแนะนำในช่วงศตวรรษที่ 19 เท่านั้น ความแตกต่างทางประวัติศาสตร์ปรากฏให้เห็นในรูปแบบแนวคิดเรื่องยุคพันปีสาม

รูปแบบ ยุคพันปีเป็นช่วงเวลาของความสงบสุข (สันติภาพ) ความยุติธรรม และความเจริญรุ่งเรืองบนโลกนี้ (ดูอิสยาห์) ก่อนการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ (ดูดาเนียล) นับเป็นเวลาหลายศตวรรษที่วิวรณ์ 20 กลายเป็นบทที่มีการโต้เถียงกันมากที่สุดในหนังสือที่มีความเป็นสัญลักษณ์มากที่สุดเล่มนี้ของพระคัมภีร์ เรื่องที่มีการสนับสนุนกันอย่างแพร่หลายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกกันว่า “การครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์” จริง ๆ แล้วมีให้เห็นเพียงเล็กน้อยในวิวรณ์บทที่ 20 กระนั้น นี่เป็นพระคัมภีร์เพียงตอนเดียวที่เอ่ยถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน จุดมุ่งหมายที่ชัดเจนของยอห์นในการนำเสนอเรื่องนี้ไม่ใช่เพื่อให้เป็นข้อมูล (Information) แต่เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจ (Inspiration) เพื่อหนุนใจคริสเตียนในเอเชียให้ซื่อสัตย์ไปจนวันตาย เราจะตีความหนังสือเล่มนี้ผิดอย่างแน่นอนถ้าเราไม่ได้รับเอาคำหนุนใจแบบเดียวกัน วิวรณ์ 20:4-6 แต่ละข้อเอ่ยถึงยุคพันปี บริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่อยู่ระหว่างวิวรณ์ 20:2-3 และ 7 นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าช่วงเวลาแห่งการถูกคุมขังของซาตานกับช่วงเวลาแห่งการครอบครองของพระคริสต์เกิดขึ้นพร้อมกัน ข้อโต้แย้งมีศูนย์กลางอยู่รอบ ๆ ความหมายของการครอบครองหนึ่งพันปีของพระคริสต์ตามที่รายงานไว้ในวิวรณ์ 20:4-6

มีสำนักการตีความเรื่องยุคพันปีหลักอยู่สี่สำนักและคริสเตียนที่มีศรัทธาจำนวนเท่าเทียมกันยึดมั่นอยู่กับสามทัศนะแรกมาตั้งแต่ศตวรรษต้น ๆ ของคริสตจักร

1. **ก่อนยุคพันปี (Premillennialism):** พระคริสต์ต้องเสด็จกลับมาก่อนที่เราจะสามารถมีสันติภาพและความยุติธรรมที่แท้จริง พระองค์จะสถาปนาราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปีก่อนที่ระบียบแบบแผนนิรันดร์จะเริ่มต้น แนวคิดนี้น่าจะเป็นทัศนะที่พบเห็นอยู่ทั่วไปในคริสตจักรยุคแรก ๆ เมื่อครั้งที่คริสตศาสนายังมีขนาดเล็กและถูกข่มเหง โดยพื้นฐานทัศนะนี้มองโลกในแง่ร้ายเกี่ยวกับความแตกต่างที่คริสตจักรจะสามารถสร้างให้เกิดขึ้นในโลก

2. **ไม่มียุคพันปี (Amillennialism):** ไม่มีความจำเป็นสำหรับช่วงเวลาแห่งสันติภาพและความยุติธรรมในอนาคตบนโลกนี้เพราะยุคคริสตจักรได้สว่างถึงถึงการครอบครองของพระเจ้าที่นี้แล้ว แนวคิดนี้เป็นทัศนะที่พบเห็นอยู่ทั่วไปไม่นานหลังจากที่คริสตศาสนากลายเป็นศาสนาประจำจักรวรรดิโรมันในศตวรรษที่ 4

3. **หลังยุคพันปี (Postmillennialism):** พระคริสต์จะเสด็จกลับมาหลังจาก

ที่คริสตจักร (โดยพระวิญญาณ) ได้เผยแพร่วาทะพระกิตติคุณออกไปทั่วโลกและทำให้เกิดช่วงเวลาแห่งสันติภาพและความยุติธรรมแล้วเท่านั้น นี่เป็นทัศนคติที่โดดเด่นมากของผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์ในยุโรปและอเมริกาในปี 1750-1920 และเป็นทัศนคติที่มองโลกในแง่บวกเกี่ยวกับผลกระทบของการประกาศพระกิตติคุณและการปฏิรูปสังคมบนโลก

ทั้งทัศนคติก่อนยุคพันธปีและทัศนคติที่ไม่มียุคพันธปีต่างก็เข้าใจเลข 1,000 ในแง่ของการเปรียบเทียบ คุณสามารถพบตัวอย่างมากมายของทัศนคติก่อนยุคพันธปี ทัศนคติหลังยุคพันธปี และทัศนคติที่ไม่มียุคพันธปีในคริสตจักรเวสเลียนจำนวนมาก ผลกระทบแห่งความน่าสยดสยองของสงครามโลกครั้งที่ 1 และภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression) ทำให้เราเห็นทัศนคติที่สืบทอดเข้ามาในแวดวงของเวสเลียน

4. ยุคเวลานิยมหรือทฤษฎีการแบ่งยุคสมัย (Dispensationalism): ทัศนคตินี้ปรากฏให้เห็นครั้งแรกในช่วงทศวรรษที่ 1830s (1830-1839) และทำให้แพร่หลายโดยเอ็ดเวิร์ด เออร์วิง ทัศนคตินี้แนะนำแนวคิดเรื่อง “การถูกรับขึ้นไป” ซึ่งธรรมิกชนที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาของความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่จะถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์อย่างเป็นความลับ แนวคิดนี้ถูกรับเอามาใช้และทำให้แพร่หลายโดย เจ.เอ็็น. ดาร์บี้และถูกแนะนำให้กับคริสตจักรอิวานเจลิคอลแถบตะวันตกกว้างขวางมากขึ้นผ่านหมายเหตุในพระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงของซี. ไอ. สก็อตฟิลด์ และการเทศนาของนักประกาศข่าวประเสริฐดี.แอล. มูดี เมื่อไม่นานมานี้แนวคิดนี้ได้รับการส่งเสริมจากผู้คนต่างๆ เช่น ฮาล ลินเชย์ เจอร์รี ฟิลเวลล์ แพ็ต โรเบิร์ตสัน ทิโมธีและเบเวอร์ลี ลลาเฮย์ เป็นต้น

ยุคเวลานิยมหรือทฤษฎีการแบ่งยุคสมัยนี้ถือเป็นแนวคิดก่อนยุคพันธปีที่มีลักษณะเฉพาะตัวพร้อมกับทัศนคติใหม่ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนอีกหลายอย่าง บางทีนวัตกรรมอันเป็นที่โต้เถียงกันมากที่สุดของแนวคิดนี้ (ซึ่งแยกแนวคิดนี้ออกจากทฤษฎียุคพันธปีดั้งเดิมทั้งสามทฤษฎี) น่าจะได้แก่การแยกการเสด็จมาครั้งที่สองออกเป็นสองเหตุการณ์ -- การถูกรับขึ้นไปอย่างเป็นความลับที่มีมาก่อนการเปิดเผยต่อสาธารณชนซึ่งยาวนานมากถึงเจ็ดปี

หลักคำสอนเรื่องการถูกรับขึ้นไปอย่างเป็นทางการนี้เป็นของแนวคิดก่อน

ยุคพันปีตามทฤษฎีการแบ่งยุคสมัย (Dispensational premillennialism) พระคัมภีร์ตอนเดียวที่ใกล้เคียงกับการพูดถึงคำว่า “การถูกรับขึ้นไป”(rapture) คือ 1 เธสะโลนิกา 4:16-17 ในพระคัมภีร์ตอนนี้ภาพเหตุการณ์ “การรับผู้เชื่อซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไป” ไม่ได้แตกต่างจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ภาพนี้ผูกติดกับความเป็นจริงของการมีชีวิตอยู่ในจักรวรรดิโรมันอย่างชัดเจนซึ่งมีการเป่าแตรเพื่อประกาศถึงการมาถึงของบุคคลสำคัญ ผู้คนออกไปพบกับบุคคลนั้นเมื่อเขาเดินทางมาถึงและจากนั้นเขาจะเดินทางกลับเข้าไปในเมืองพร้อมกัน นี่เป็นภาพสัญลักษณ์ของจอมกษัตริย์แท้ (พระคริสต์) ที่เสด็จ “ลงมา” เพื่อประทับอยู่กับประชากรของพระองค์อย่างถาวรในนครเยรูซาเล็มใหม่ พระองค์จะได้รับการต้อนรับจากประชากรของพระองค์ (ที่ “ขึ้นไป”) และจากนั้นจะนำขบวนเสด็จกลับเข้าสู่พระนคร (“เสด็จลงมา”) เพื่อประทับอยู่กับคนเหล่านั้นชั่ววันรันดร์

การเสด็จมาครั้งที่สอง

คำว่า “การเสด็จมาครั้งที่สอง” หมายถึงการเสด็จกลับมาตามพระสัญญาของพระเยซูผู้ทรงถูกตรึงและทรงเป็นขึ้นมา (ยอห์น 14:2-3; กิจการ 1:10-11) เพื่อทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มต้นไว้ใน การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์บรรลุถึงความสมบูรณ์ ช่วงเวลาขึ้นอยู่กับพระเจ้าและเป็นสิ่งที่ไม่อาจล่วงรู้ได้สำหรับพวกเรา (มาระโก 13:32-33) การเสด็จกลับมาของพระองค์จะมองเห็นได้ ฉับพลัน ครอบคลุมจักรวาล และเปล่งปลั่งรุ่งเรือง (วิวรณ์ 1:7; มัทธีว 24:27,43; 1 เธสะโลนิกา 5:2; 2 เปโตร 3:10; พิลิปปี 2:10-11) การเสด็จมาครั้งที่สองเป็นสิ่งที่ถูกคาดหวังอย่างชัดเจนของคริสเตียนที่มีความเชื่อทุกคนและไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะต้องกลัว

การเป็นขึ้นมาโดยทั่วไป

หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นมายืนยันถึงความดีของโลกกายภาพที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ความเชื่อทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรคือการเชื่อใน “การเป็นขึ้นมาของร่างกาย” (นี่คือภาษาที่ใช้ในทุกหลักข้อเชื่อ) และไม่ใช่ว่า “ความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ” (1 โครินธ์ 15:44) พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่เป็นองค์อมตะ (1 ทิโมธี 6:16) แต่เรา “สวมสภาพอมตะ” ไว้ในฐานะที่เป็นของประทานแห่งพระคุณ (1 โครินธ์ 15:53-54) ในเชิงพระคัมภีร์และในแง่ประวัติศาสตร์ “จิตวิญญาณ”

คือ “องค์ประกอบสำคัญของชีวิต” ของบุคคลโดยรวมและไม่ใช่ส่วนที่แยกออกจากการดำรงอยู่ของเขา ในการเป็นขึ้นมา เราได้รับ “กายวิญญูณ” ที่ยังเป็นร่างกายอยู่และเป็นการแสดงออกถึงชีวิตในพระคริสต์อย่างสมบูรณ์ มีแรงดึงในเรื่องราวของพระคัมภีร์ระหว่าง 2 โครินธ์ 5:1-7 และฟิลิปปี 1:21-24 (การมีส่วนร่วมอย่างสมบูรณ์ในพระคริสต์และการมีชีวิตอยู่กับพระองค์ในการตาย) ในด้านหนึ่งกับ 1 โครินธ์ 15:23 และฟิลิปปี 3:20-21 (การเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย) ในอีกด้านหนึ่ง หนังสือฟิลิปปีมีไว้ทั้งสอง “ภาพ” ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงไม่มีปัญหากับความขัดแย้งที่ปรากฏให้เห็น ตรงข้ามกับสิ่งนี้เรามีคำยืนยันอันเรียบง่ายของ 1 เธสะโลนิกา 4:13-15 และ 2 โครินธ์ 5:3-10 การเชื่อมต่อการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูเสมอ พระองค์ทรงเป็นผลแรก แต่จะไม่ใช่เพียงผู้เดียวที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมา (ยอห์น 4:25-26; โรม 6:5; 1 โครินธ์ 15:16, 20-23; 1 เปโตร 1:3-4) เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1 โครินธ์ 15:16, 20-23) ทุกคน (ทั้งคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม) จะเป็นขึ้นมาเพียงครั้งเดียว (กิจการ 24:15; โรม 14:10; ยอห์น 5:28-29; วิวรรณ์ 20:11-15; มัทธิว 16:27; โรม 2:15-16; 2 ทิโมธี 4:12) พระคัมภีร์ให้รายละเอียดกับเราเพียงเล็กน้อย แต่เรารู้ว่าคริสเตียนทุกคนจะเป็นเหมือนพระคริสต์ (1 ยอห์น 3:20; ฟิลิปปี 3:21) นิมิตสุดท้ายรวมถึงฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (วิวรรณ์ 21:1) ในเวลาเดียวกันเรามั่นใจว่าความตายไม่สามารถแยกเราไปจากพระเจ้าและความรักของพระองค์ได้ (โรม 8:38-39; 1 โครินธ์ 15:53; สดุดี 23)

การพิพากษา

พระเจ้า (ในฐานะที่ทรงเป็นความรักอันบริสุทธิ์) ทรงตั้งพระทัยไว้ว่าการบังคับไม่สามารถเป็นหัวใจของความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าได้ การเลือกของเรา มีผลลัพธ์ตามมาอย่างแท้จริงและการไม่ยอมรับว่าการลงโทษเป็นผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ อย่างหนึ่งคือการปฏิเสธความเป็นจริงแห่งเสรีภาพของเรา พื้นฐานแห่งการพิพากษาของพระเจ้าคือการตอบสนองของเราต่อความรักของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยกับเราในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:10; มัทธิว 12:36; 25:1-46) นี่เป็นการพิพากษาที่เริ่มต้นขึ้นแล้ว (ยอห์น 3:18; โรม 1:18-32) แต่จะมีการชี้ขาดครั้งสุดท้ายหลัง

จากความตาย (วิวรณ์ 20:11-15) ในทางพระคัมภีร์การพิพากษาไม่ใช่เป็นการลงโทษในเมืองต้น แต่เป็นการสถาปนาระเบียบแบบแผนที่ต้องการของสิ่งต่างๆ แทน (ลูกา 1:46-55) สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นทันทีเมื่อมีการเสียชีวิต (2 โครินธ์ 5:10; ฮีบรู 9:27) หรือเมื่อมีการ “พิพากษาครั้งสุดท้าย” (วิวรณ์ 20:11-15) พระคัมภีร์บอกไว้อย่างชัดเจน (มัทธิว 10:30; 20:16; 25:31-46; ฮีบรู 10:26-31) ว่าพระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจของเราจะทรงพิพากษาอย่างเป็นธรรม

นรก: สถานที่แห่งการถูกแยกออกจากกัน

ความสำคัญของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าควบคุมมากับความรับผิดชอบ (ดาเนียล 12:2) สำหรับทำที่และการกระทำของเราต่อการหยิบบรรยากาศความรอดผ่านทางพระเยซูคริสต์ (มัทธิว 25:41-46; 2 เธสะโลนิกา 1:6-8) และไม่ใช่ความล้มเหลวของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอด (2 เปโตร 3:9; 1 ทิโมธี 2:4) พระเยซูเองคือผู้ที่ตรัสถึง “นรก” อยู่บ่อย ๆ (มาระโก 9:43, 45, 47; มัทธิว 5:22; 8:12; 13:42; 25:30, 46) และพระองค์ทรงอธิบายอย่างชัดเจนว่านรกไม่ได้มีไว้เพื่อให้เป็นที่อาศัยของมนุษย์แต่เป็นที่อาศัยของซาตานและสมุนของมัน (มัทธิว 25:41) สิ่งสำคัญก็คือนรกเป็นสถานที่แห่งการถูกแยกครั้งสุดท้ายจากพระเจ้า จากประชากรของพระองค์ และจากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ของพระองค์ (มัทธิว 12:32; ลูกา 18:30; 2 เธสะโลนิกา 1:9; กาลาเทีย 1:4; โคลโลสี 1:26) ในกรอบความคิดแบบเวสเลียน เราไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรง “ส่ง” ผู้หนึ่งผู้ใดไปนรก แต่การไปนรกเป็นผลลัพธ์ของการเลือกอย่างอิสระของเขาที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นรกเป็นจุดหมายปลายทางที่เราเลือกด้วยตนเอง โดยธรรมเนียม นรกเป็นสิ่งนิรันดร์ (มัทธิว 8:8; 25:41, 46; 2 เธสะโลนิกา 1:9) ต้องยอมรับว่าคำนี้สามารถหมายถึงช่วงเวลาอันยาวนานไร้ที่สิ้นสุด แต่ถ้าเรายอมรับที่ขณะนี้เราต้องยอมรับความหมายของคำว่า “ชีวิตนิรันดร์” ด้วยเช่นกัน ผลลัพธ์นิรันดร์สำหรับความผิดชั่วขณะเป็นสิ่งที่มิได้มีเหตุผลไม่น้อยไปกว่าชีวิตนิรันดร์สำหรับพระคุณชั่วขณะ นักศาสนศาสตร์บางคนได้ปฏิเสธแนวคิดเรื่องการลงโทษอย่างไม่สิ้นสุดและเสนอแนวคิดเรื่องการทำลายล้างคนอธรรมเพื่อเป็นคำตอบบนพื้นฐานของพระคัมภีร์ข้อต่างๆ เช่น มัทธิว 10:28; 2 เธสะโลนิกา 1:9; 2 เปโตร 3:7, 11-13; และวิวรณ์ 20:14 แนวคิดเรื่อง “ความ

เป็นอมตะอย่างมีเงื่อนไข” เป็นทัศนะที่ยึดถือไว้โดยผู้คนจำนวนมาก เช่น จอห์น สตีวอต ฟิลิป ฮิวส์ คลาร์ก ฟินน็อก และอี. สแตนลีย์ โจนส์ เป็นต้น ซึ่งคนเหล่านี้เห็นว่าแนวคิดทวินิยมแบบครอบจักรวาลชั่ววันจันทร์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ในทัศนะของคนเหล่านี้ถือว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงยกชูคนชอบธรรมขึ้น (หรือทรงยกชูทุกคนขึ้นสำหรับการพิพากษา ก่อน จากนั้นจึงทรงทำลายล้างคนอธรรม) คนเหล่านี้เชื่อว่าไฟและความตายบังชี้ถึงการทำลายและ “นิรันดร์” แสดงถึงผลลัพธ์แทนที่จะเป็นการกระทำอย่างต่อเนื่อง บางคนเห็นว่าการไถ่คนทั้งเผ่าพันธุ์ที่เกิดขึ้นในที่สุดคือคำตอບ (อוריเจน สไลน์มาร์เคอร์ บาร์ธ) อย่างไรก็ตาม แนวคิดแบบ “จักรวาลนิยม” ไม่ได้เป็นความเชื่อแบบดั้งเดิม บางทีคำพูดของซี.เอส. ลูอิสอาจถูกต้องที่สุดเมื่อท่านเขียนว่าประตูสู่นรกถูกปิดตายจากภายในและมันเป็นผลลัพธ์ของชีวิตที่ยึดเอาตนเองเป็นศูนย์กลางอย่างสิ้นเชิง³²

สวรรค์: สถานที่แห่งสง่าราศี

ทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ต่างก็ยืนยันว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิเสธโลกดังที่ปรากฏ (ในความเป็นกายภาพของโลก) แต่ “ระบอบของโลกนี้กำลังล่องไป” (1 โครินธ์ 7:31) คำสัญญาของอิสยาห์ 2:4 และ 65:17-25 แสดงให้เห็นถึงการกลับไปสู่ “เอเดน” โดยอธิบายไว้ในรูปของสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ที่เป็นธรรมชาติและดีพร้อมอย่างสมบูรณ์ สิ่งนี้ได้รับการยืนยันอย่างหนักแน่นในโรม 8:19-24 พร้อมกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ (โดยมุ่งความสนใจไปยังแผ่นดินโลกเป็นพิเศษ) ว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับชนที่เป็นขึ้นมา ในวิวรณ์ 21 นครเยรูซาเล็มใหม่ “ลอยลงมา” จากสวรรค์สู่แผ่นดินโลกและให้สภาพแวดล้อมใหม่อย่างสิ้นเชิงกับชนที่พร้อมกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในท่ามกลางคนเหล่านั้น (ดูวิวรณ์ 22:1-5) สิ่งนี้จะเป็นประสบการณ์ฝ่ายร่างกายและจะไม่มีการสูญเสียความเป็นมนุษย์ของแต่ละบุคคลของเราไป แม้ว่าธรรมชาติของ “ร่างกาย” และ “ความเป็นกายภาพ” แห่งสวรรค์จะอยู่เหนือความรู้ของเราในจุดนี้ แต่พระกายของพระเยซูที่เป็นขึ้นมาก็ให้ร่องรอยบางอย่างกับเรา แต่กระนั้นเราก็มารู้ว่าสวรรค์จะเป็นชุมชนที่งดงามรุ่งโรจน์เป็ติดยินดีดำเนินอยู่ในความไพบูรณ์ของความรักและการมีส่วนร่วมโดยปราศจากสิ่งกีดขวางในชีวิตแห่งตรีเอกานุภาพ สวรรค์ดูเหมือนเป็น

สถานที่แห่งรางวัลและภารกิจที่หลากหลาย--ดูคำอุปมาและ 1 โครินธ์ 3:10-15
สวรรค์จะเต็มไปด้วยสิ่งทำทายเป็นต่างๆ และความสำเร็จ สิ่งสารพัดจะอยู่ในความมั่งคั่ง
แห่งความรักอันสมบูรณ์ที่มีต่อพระเจ้าและต่อซึ่งกันและกัน

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. อะไรคืออันตรายของการที่คริสเตียนมุ่งให้ความสนใจกับการพยายามที่จะ
ค้นหาวันเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
2. คุณคิดว่าเหตุใดคริสตจักรนาซารีนจึงไม่กำหนดให้มีความเชื่อที่เจาะจงเกี่ยว
กับวันเวลาและเหตุที่เชื่อมโยงกับการเสด็จมาของพระคริสต์
3. เหตุใดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะยึดมั่นกับความเชื่อเรื่อง “การเป็นขึ้นมาจาก
ร่างกาย” แทนที่จะยึดมั่นกับความเชื่อเรื่อง “ความเป็นอมตะของจิต
วิญญาณ”
4. อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างความรัก เสรีภาพ ผลลัพธ์สำหรับการเลือก
และการดำรงอยู่ของสวรรค์และนรก? เหตุใดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์
นี้จึงสำคัญมาก

บทที่ 9

หลักคำสอนเรื่องคริสตจักร

เราเชื่อ

ในคริสตจักรว่าเป็นชุมชนที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นประชากรแห่งพันธสัญญา
ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยพระคริสต์ เป็นพระกายของพระคริสต์ที่ได้รับการทรงเรียก
ให้มาอยู่ร่วมกัน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางพระวจนะ

แถลงการณ์แห่งความเชื่อที่เห็นพ้องกันแต่ละตอนในคู่มือของคริสตจักร
นาซารีนเริ่มต้นด้วยคำว่า “เราเชื่อ...” นี่คือการกล่าวยอมรับของชุมชนและไม่ใช่
การกล่าวยอมรับของปัจเจกบุคคลที่อยู่โดดเดี่ยว สิ่งนี้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนในหลัก
ข้อเชื่อของเราข้างบน

ธรรมชาติของคริสตจักร: ทัศนะของเวสเลียน

ทอม โนเบิลเตือนเราให้ระลึกว่าคริสตจักรเป็นสถานที่หนึ่งในไม่กี่แห่งที่
เราสามารถถอดถอนความเห็นเรื่องศาสนศาสตร์ของคริสเตียน แม้ที่จริง สำหรับหลาย
คน คริสตจักรเป็นเพียงช่องทางการติดต่อเดียวที่เขามีกับคริสตศาสนา หลายคน
มองคริสตจักรว่าเป็นอาคาร คณะนิกาย สถาบัน หรือองค์กร แต่น่าเสียดายที่หลัก
คำสอนเรื่องคริสตจักรไม่ได้เป็นจุดเน้นหลักของศาสนศาสตร์ตลอดหลายศตวรรษ
อย่างไรก็ตาม หลักคำสอนนี้กำลังได้รับความสนใจมากขึ้นในเวลานี้เนื่องจากความ

เคลื่อนไหวด้านการส่งเสริมความเป็นหนึ่งท่ามกลางคริสตจักรต่างๆ การเพิ่มพูนคริสตจักร และการทำพันธกิจ สิ่งนี้เชื่อมโยงกับการอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของคริสตจักรและพันธกิจของคริสตจักรในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความเชื่อ

ในฐานะที่เป็นคริสตจักรเวสเลียน คริสตจักรนาซารีนมีรากเหง้าของตนมาจากธรรมเนียมของคริสตจักรอังกฤษรวมทั้งจากธรรมเนียมของคริสตจักรอิสระ (หรือที่เรียกว่าคริสตจักรของผู้เชื่อ) ธรรมเนียมสองกระแสนี้มีอิทธิพลต่อคณะของเราและ “การศึกษาเกี่ยวกับคริสตจักร” (ความเข้าใจของเรา เรื่องคริสตจักร) จากธรรมเนียมของคริสตจักรอิสระเราสืบทอดการให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลและการตัดสินใจของเขาที่จะติดตามพระคริสต์ สิ่งนี้ส่งผลให้มีการทำพิธีบัพติศมาให้กับผู้เชื่อเท่านั้นและการมองว่าคริสตจักรเป็นการรวมตัวกันโดยสมัครใจของบุคคลเหล่านั้น ธรรมเนียมนี้เกิดขึ้นจากผู้ที่ตอบโต้กับการเข้มงวดกับพิธีรีตองในการนมัสการโดยให้คุณค่ากับความเป็นธรรมชาติในการนมัสการว่าเป็นหลักฐานของการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณ รากเหง้าแห่งความเป็นคริสตจักรเองกลไกกันของเราเริ่มต้นกับทัศนะแห่งความเป็นหมู่คณะของคริสตจักรและจากเคลื่อนไปสู่ความเป็นส่วนบุคคล นี่เป็นลักษณะของทัศนะของพระคัมภีร์และยังคงเป็นลักษณะของสังคมจำนวนมากในโลกที่ไม่ใช่โลกตะวันตก ธรรมเนียมนี้ให้คุณค่ากับพิธีกรรมสมัยโบราณของคริสตจักรซึ่งเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วมตลอดจนให้ความสำคัญกับพิธีศักดิ์สิทธิ์โดยถือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำของการนมัสการ การยึดถือทัศนะเหล่านี้อย่างสมดุลไม่ใช่ภารกิจที่ง่าย³³

คำจำกัดความของคริสตจักรตามหลักพระคัมภีร์

คริสตจักรคือชุมชนที่สร้างขึ้นโดยพระวิญญาณผ่านทางพระคริสต์เพื่อเป็นทั้งชุมชนแห่งการนมัสการและชุมชนแห่งพันธกิจ การขับเคลื่อนทั้งสองด้านนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเหมือนกับที่ชีวิตจะสามารถดำรงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อเราหายใจเข้าและหายใจออก คำว่า “คริสตจักร” (“เอ็กเคลเซีย” ในภาษากรีก) พบอยู่ในพระกิตติคุณมัทธิว 16:18 และ 18:17 เท่านั้น แต่คำนี้ปรากฏอยู่อย่างแพร่หลายในหนังสือกิจการและจดหมายฝาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจดหมายฝากของเปาโล

พระคัมภีร์เดิมใช้คำภาษาฮีบรูและภาษากรีกที่มีความหมายเทียบเท่ากันเพื่อหมายถึงชุมชนแห่งพันธสัญญาของอิสราเอล ในพระคัมภีร์ใหม่คำนี้อาจหมายถึงการรวมตัวกันของผู้เชื่อในท้องถิ่น (1 โครินธ์ 1:2; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:2; 1 เธสะโลนิกา 1:1) ผู้เชื่อทุกคนที่อยู่ในเมืองหนึ่ง (กิจการ 8:1; 13:1) และผู้เชื่อทุกคนที่อยู่ในพื้นที่กว้างขวาง (กิจการ 9:31; 1 โครินธ์ 16:19) โดยพื้นฐาน “ครัวเรือน” คือสถานที่ที่พันธกิจของพระวิญญาณเกิดขึ้นในชุมชน ไม่ใช่ปัจเจกบุคคลและคริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งคือการสำแดงออกของชุมชนโดยรวมในช่วงเวลาและสถานที่พูดอีกอย่างก็คือ คริสตจักรมีเพียงหนึ่งเดียว (มัทธิว 16:18; เอเฟซัส 1:22-23; 3:10, 21; 4:4; 5:23, 24, 32; 1 โครินธ์ 10:32; 11:22; 12:28; โคลโลสี 1:18, 24) เพราะเช่นนั้นคริสตจักรจึงประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (ฮีบรู 12:23) การสำแดงออกเบื้องต้นของคริสตจักรคือที่ประชุมในท้องถิ่นที่มีการรวมตัวกันอย่างเห็นได้ชัดซึ่งพบปะกันเป็นประจำ

ภาพของคริสตจักรตามหลักพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ใช้ภาพลักษณ์ที่แตกต่างหลากหลายเพื่อกล่าวถึงคริสตจักร:

- **ชนชาติของพระเจ้า** (2 โครินธ์ 6:16): สิ่งนี้เน้นหนักถึงการเริ่มต้นของพระเจ้าในการเลือกและการสร้างชนชาตินี้ (2 เธสะโลนิกา 2:13-14; 1 เธสะโลนิกา 1:4; เทียบกับอพยพ 15:13, 16; กันดารวิถี 14:8; เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9-10; อีสยาห์ 62:4; เยเรมีห์ 12:7-10; โสเซยา 1:9-10; 2:23) นี่เป็นคำอ้างสิทธิ์เฉพาะตัวในฐานะที่เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์โดยไม่ยึดอื่นและด้วยความจงรักภักดีแต่พระองค์แต่ผู้เดียว ทั้งอิสราเอลและคริสตจักรได้รับการทรงเรียกให้ดำรงอยู่โดยพระเจ้าและถูกเลือกไว้สำหรับการรับใช้ ความต่อเนื่องของอิสราเอลและคริสตจักรเป็นเรื่องของศาสนศาสตร์โดยมีต้นกำเนิดในปฐมกาล 12:3 ซึ่งมี “พันธกิจ” เป็นบริบทที่สำคัญ
- **เจ้าสาว:** ภาพนี้บ่งบอกอย่างชัดเจนใน 2 โครินธ์ 11:2; เอเฟซัส 5:27-32; วิวรณ์ 19:7-8 ภาพในพระคัมภีร์เดิมให้ความสนใจไปที่ “การแยก” เข้าสู่ครอบครัวใหม่และ “การแยก” ออกจากพ่อแม่ และดังนั้นคริส

สตจักรจึงถูกแยกเข้าสู่พระคริสต์และออกจากโลก เราได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตอย่างคู่ควรกับ “พิธีหมั้น” ของเราซึ่งมีพิธีบัพติศมาของเราเป็นสัญลักษณ์

- **พระกายของพระคริสต์:** การเปรียบกับร่างกายของมนุษย์และร่างกายของคริสเตียนเป็นภาพที่ถูกใช้อย่างกว้างขวางที่สุด มีการเอ่ยถึงภาพนี้ถึงสิบเก้าครั้งและในจดหมายฝากของเปาโลเพียงอย่างเดียวซึ่งทำให้ภาพนี้เป็นภาพอุปมาที่ใช้บ่อยที่สุดของเปาโล คริสตจักรคือร่างกายและพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะ (โคโลสี 1:18; 2:9-10) ภาพนี้เน้นว่าคริสตจักรเป็นหน่วยหนึ่งที่ทำหน้าที่ทำงานร่วมกันเพื่อความแข็งแรงสมบูรณ์ของทุกคนในความสัมพันธ์ต่างตอบแทนกันของการพึ่งพิงกันและการมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน เปาโลไม่เคยใช้คำว่า “ร่างกายของคริสเตียน” ท่านใช้เพียงคำว่า “พระกายของพระคริสต์” บ้างแจกบุคคลนิยมนำไปสู่การทำงานอย่างผิดปกติของร่างกายเพราะ “ความครบถ้วน” มีความสำคัญต่อ “ความบริสุทธิ์” ร่างกายที่แตกแยกกันคือร่างกายที่เสื่อมสภาพ (ดู 1 โครินธ์ 12 ที่อวัยวะหนึ่งไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ถ้าปราศจากอวัยวะอื่น และ 1 โครินธ์ 11 มีการตักเตือนคริสตจักรที่แตกแยกกันในการเข้าร่วมที่โต๊ะเสวยขององค์พระผู้เป็นเจ้า) คริสตจักรคือส่วนขยายของการรับสภาพเป็นมนุษย์ แต่ไม่ใช่ในรูปแบบของสถาบันอย่างเบ็ดเสร็จ มีขั้นตอนอย่างต่อเนื่องของการเข้าสู่ความสมบูรณ์แบบพร้อมกับความต่อเนื่องที่พบในพระคำและพิธีกรรม ไม่ใช่ในสถาบัน
- **พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์** (1 โครินธ์ 3:16-17; 6:19; 12:13; เอเฟซัส 2:21-22; 1 เปโตร 2:5): พระวิญญาณคือผู้ประทานชีวิต (กาลาเทีย 5:22-) ความบริสุทธิ์และความสะอาด (1 โครินธ์ 6:19-20) นำมาซึ่งฤทธิ์อำนาจสำหรับงานรับใช้และพันธกิจ (กิจการ 1:8; ยอห์น 14:12) และทรงมอบของประทานต่างๆ และพระคุณนานัปการ (1 โครินธ์ 12:11)
- **ครอบครัวของพระเจ้า:** ภาพนี้จะจะเป็นภาพที่โดดเด่นมากในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่แห่งนี้ซึ่งทำให้เรารู้สึกมั่นคง

ปลอดภัย มีข้ออ้างอิงจำนวนมากถึงพระเจ้าที่เป็นพระบิดา พระบุตร บุตรของพระเจ้า คราวเรือน และความเป็นพี่น้องชายหญิงของคริสเตียน (มาระโก 10:28-30; โรม 16; โคลอสสี 4:7; ฟิเลโมน 7, 15-16; พิลิปปี 2:22; 3:1) ภาพนี้สนับสนุนข้อโต้แย้งทั้งสิ้นของหนังสือกาลาเทียและโรม (กาลาเทีย 3:28; โรม 3:21-26; 8:14-17; ดูเช่นกันใน 1 เปโตร 1-2; ยอห์น 1:12; 13:34-35) สิ่งนี้เตือนเราให้ระลึกถึงความจำเป็นที่ต้องมีความคาดหวังที่เป็นจริงและอดทนต่อกันและกัน (กาลาเทีย 5:22; โคลอสสี 3:13; โรม 15:7; 1 เปโตร 3:8-9; โรม 14) และอยู่ที่นั่นเพื่อกันและกัน (กิจการ 2:41-47; 4:32-37; 1 ยอห์น 3:17-18; 1 โครินธ์ 16; 2 โครินธ์ 8)

เครื่องหมายของคริสตจักร

คริสตจักรคือความเป็นจริงของวัฒนธรรมทางสังคมและมีรูปแบบที่ถูกกำหนดโดยประวัติศาสตร์อยู่เสมอ แม้แต่ในหนังสือกิจการ “รูปแบบ” ทั้งหมดของคริสตจักรล้วนถูกยืมมาจากสภาพแวดล้อมของชาวยิวและชาวต่างชาติที่อยู่รอบข้างสำหรับเวสเลียน ไม่มีเหตุผลในความพยายามที่จะรื้อฟื้นรูปแบบการนมัสการ การจัดองค์กร หรือวิธีปฏิบัติซึ่งพบอยู่ในสิ่งที่คาดเดาว่าเป็นรูปแบบ “บริสุทธิ์” ของคริสตจักรยุคพระคัมภีร์ใหม่ เราต้องมุ่งความสนใจไปที่การสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณในรูปแบบปัจจุบันที่กำลังพัฒนาอยู่ มีการกล่าวถึงเครื่องหมายดั้งเดิมสี่อย่างของคริสตจักร (ได้แก่ ความเป็นเอกภาพ ความบริสุทธิ์ ความเป็นสากล และความเป็นอัครทูต) ครั้งแรกในหลักข้อเชื่อแห่งคอนสแตนติโนเปิล (หลักข้อเชื่อในซีน) ในปีคศ. 381 เครื่องหมายเหล่านี้คือความจริงที่ผู้คนมีประสบการณ์ก่อนที่จะมีแถลงการณ์ด้านหลักคำสอน

- **ความเป็นเอกภาพ:** นี่คือจุดสำคัญแห่งคำอธิษฐานของมหาปุโรหิตของพระเยซูในยอห์น 17 ความเป็นเอกภาพพบได้ในพระคริสต์ (เอเฟซัส 4:5; พิลิปปี 2:2-8) และในทุกคนที่ประกาศถึงความเชื่อ “ในพระองค์” (โคลอสสี 2:6-7, 10-11) และมีส่วนร่วมในความเป็นเอกภาพแห่งความเป็นบุคคลของพระองค์ (ยอห์น 15 เกาอูงันกับแขนงซึ่งเป็นความผูกพันแห่งความรัก

ของการเสียสละตนเอง) พื้นฐานของความเป็นเอกภาพคือการทำงาน
ของพระวิญญาณผู้ทรงเป็นวิญญาณของพระคริสต์ “พระคริสต์ทรงอยู่ใน
ข้าพเจ้า” และ “พระคริสต์ทรงอยู่ในท่าน” ไม่สามารถเป็นสิ่งที่ผันแปรได้
(ดูคำว่า “การสามัคคีธรรม” ของกิจการ; 2 โครินธ์ 13:14; ฟิลิปปี 2:1; 1
โครินธ์ 1:9) บัพติศมาคือเครื่องหมายทางพิธีกรรมของความเป็นเอกภาพ
ของคริสเตียน สำหรับเวสเลย์ ความเป็นเอกภาพของคริสตจักรอยู่บนพื้น
ฐานของการสามัคคีธรรมของคริสเตียนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ใช้
ความเป็นเอกภาพเชิงสถาบันตามพิธีรีตอง

- **ความบริสุทธิ์:** ภาพนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเราเป็นประชากรของ
พระเจ้าผู้เป็นพระกายของพระคริสต์และมีพระวิญญาณสถิตอยู่ภายในเรา
เวสเลย์ให้ความเห็นว่าความบริสุทธิ์ของคริสตจักรได้รับการปลูกฝังในการ
ฝึกฝนแห่งพระคุณซึ่งชี้นำและทำให้ชีวิตคริสเตียนเจริญเติบโตจากจุดเริ่ม
ต้นของชีวิตคริสเตียนในพระคุณแห่งการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรมไป
จนถึงความไพบูลย์ของชีวิตคริสเตียนในพระคุณแห่งการได้รับการชำระ
ให้บริสุทธิ์
- **ความเป็นสากล** (หมายถึง ทั่วทั้งโลก): ทังยอห์น 12:32 และฟิลิปปี
2:6-11 ต่างก็ยืนยันถึงขอบเขตที่เป็นสากลของความรอดโดยปราศจาก
การแบ่งแยกอย่างชัดเจนบนพื้นฐานของความแตกต่างของมนุษย์ในเรื่อง
เผ่าพันธุ์ วัฒนธรรม ภาษา สถานะทางสังคม การศึกษา เพศ หรืออายุ (ดู
กาลาเทีย 3:27-28) พระคริสต์ “เพื่อทุกคน” การทรงไถ่มีไว้ “สำหรับ
ทุกคน” (กาลาเทีย 3:28) และ “ทุกคน” ได้รับเชิญมางานเลี้ยงโดยพระ
เยซู สำหรับเวสเลย์ ความเป็นสากลของคริสตจักรหมายถึงการขยายออกไป
ของการทรงไถ่ทั่วสากลและเป็นชุมชนที่สำคัญอย่างยิ่งของผู้เชื่อที่แท้จริงใน
พระคริสต์ สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรฉลองความมั่งคั่งของพระเจ้า
ในการมอบของประทานและพระคุณในความหลากหลายอย่างกลมกลืนที่
งดงาม -- เครื่องหมายตามหลักพระคัมภีร์คือความเป็นเอกภาพ (Unity)
ไม่ใช่ความเป็นเอกรูป (Uniformity) [ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์]

- **ความเป็นอัครทูต:** ภาพนี้มีรากฐานอยู่ในพันธกิจของพระเจ้าต่อโลกนี้ทางพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 1:1+) และของประทานแห่งพระวิญญาณที่มอบให้เป็นพยานกับผู้เชื่อทุกคน (มัทธิว 28:19-20; กิจการ 1:8; ยอห์น 20:21) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับทั้งสองสิ่งคือข่าวสาร (พระกิตติคุณ) และผู้ส่งสาร สำหรับเวสเลย์ ความเป็นอัครทูตของคริสตจักรวัดได้จากการสืบทอดหลักคำสอนของอัครทูตในผู้คนที่เต็มใจด้วยความเชื่อความศรัทธาอย่างซื่อสัตย์ต่อพยานของอัครทูต

ช่องทางแห่งพระคุณและพิธีกรรม

เวสเลย์ยืนยันว่าโดยธรรมชาติเราเป็นคนที่หลงใหลในตนเองและเป็นทาสของสิ่งต่างๆ ของโลกนี้และชีวิตแห่งวินัยเท่านั้นที่จะสามารถทำให้เราหย่าขาดจากการยึดติดอยู่กับฝ่ายโลกของเราและปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระเพื่อพันธกิจของพระเจ้า เรามีพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับการปลดปล่อยให้พ้นจากบาปที่เหลืออยู่ แต่เราจำเป็นต้อง “รอคอย” พระสัญญาอย่างระมัดระวัง เป็นความจริงที่เราได้รับของประทานนี้ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย แต่พระเจ้าจะไม่ทรงมอบความเชื่อให้แก่เราเว้นแต่เราจะแสวงหาความเชื่อด้วยความพากเพียรในแนวทางที่พระองค์ทรงสถาปนาไว้ “ช่องทางแห่งพระคุณ” คือเครื่องหมาย คำพูด หรือการกระทำที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้และทรงตั้งไว้สำหรับจุดประสงค์นี้เพื่อให้เป็นช่องทางธรรมดาที่พระองค์จะทรงส่งพระคุณแห่งการปกป้องคุ้มครอง พระคุณแห่งการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม หรือพระคุณแห่งการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ให้กับเรา³⁴ ช่องทางเหล่านี้ไม่มีฤทธิ์อำนาจอยู่ในตัวเองและช่องทางเหล่านี้จะมีคุณค่าสำหรับเราก็ตอเมื่อเราเห็นว่าพระเจ้าผู้เดียวทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะยกโทษ ชำระให้บริสุทธิ์ และมอบของประทานแห่งพระวิญญาณของพระองค์ให้กับเรา พระเจ้าที่เราไว้วางใจคือผู้ที่ทรงตั้งช่องทางเหล่านี้เอาไว้ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อมอบของประทานของพระองค์ให้กับเรา พระคริสต์ทรงเป็นแหล่งแห่งพระคุณเพียงแหล่งเดียว แต่พระองค์ทรงตั้งช่องทางต่างๆ เอาไว้เพื่อเราจะได้รับพระคุณของพระองค์

เวสเลย์เป็นโปรเตสแตนต์อย่างถ่องแท้และเชื่อว่าพิธีกรรมสองอย่างเท่านั้น (พิธีมหาสนิทและพิธีบัพติศมา) ที่พระเจ้าทรง “สถาปนา” ไว้พร้อมกับ “ช่องทาง”

อื่นๆ อีกจำนวนมากที่มีอยู่โดยผ่านการนมัสการและการปฏิบัติฝ่ายวิญญาณของเรา ความหวังใยของเวสเลย์คือการที่เราก็จะมีประสบการณ์ทั้งกับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเองและฤทธิ์อำนาจของการเปลี่ยนแปลงแห่งพระคุณของพระองค์ที่ตกแต่งคุณลักษณะของเรา พระคุณเพียงอย่างเดียวที่เสริมกำลังให้กับการตอบรับของเราโดยไม่มี การบังคับการตอบรับนั้น ช่องทางแห่งพระคุณต้องช่วยและหนุนใจให้มีความรักและการเติบโตขึ้นของความรักผ่านความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ช่องทางแห่งพระคุณต้องไม่เข้ามาแทนที่ความสัมพันธ์หรือเป็นจุดหมายปลายทางในตัวเอง ช่องทางเหล่านี้ทำให้เกิดการปฏิบัติที่เอื้อให้มีความรู้จักตนเองซึ่งมุ่งที่จะเพิ่มการรู้จักตนเองในเรื่องการล่องลอยที่ซ่อนอยู่ แรงจูงใจที่ไม่สะอาด และเงื่อนไขทางสังคมของเรา ช่องทางแห่งพระคุณหนุนใจให้มีการสร้างสาวก การตรวจสอบตนเอง และการกลับใจภายในชุมชนแห่งการยกโทษและความรัก ช่องทางแห่งพระคุณช่วยในการหลีกเลี่ยงข้อสันนิษฐานด้วยการนำเสนอพระราชกิจแห่งการทรงไถ่และการเป็นผู้กลางของพระคริสต์อย่างต่อเนื่องและส่วนที่ “ยังไม่ได้เกิดขึ้น” ของแผ่นดินของพระเจ้าที่นำมาซึ่งการกลับใจ

ช่องทางแห่งพระคุณที่สำคัญได้แก่สิ่งต่างๆ ที่คงอยู่ในคริสตจักร อย่างเช่น พิธีกรรมและการนมัสการของคริสตจักร การนมัสการร่วมกันไม่ใช่เรื่องของหน้าที่แต่เป็นเรื่องของการบำรุงเลี้ยงและความลุ่มหลงในเรื่องนี้คือการพลาดจากการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณ เวสเลย์เขียนเกี่ยวกับความสำคัญทั้งของการสามัคคีธรรมและวินัยในชุมชนผ่านทางกลุ่มย่อย ท่านชี้ว่าไม่ว่าการกลับใจครั้งแรกจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม ถ้าไม่มีการเข้าสมาคมเป็นประจำ ไม่มีวินัย ไม่มีระเบียบ หรือไม่มีความเชื่อมโยง คริสเตียนใหม่ส่วนใหญ่ก็จะหลงหายไป เวสเลย์มุ่งให้มีการละทิ้งวิถีชีวิตเก่าของเราซึ่งฝังรากอยู่ในค่านิยมของโลกและบ่อนทำลายความเชื่อและการส่งเสริมคริสเตียนให้ดำเนินตามวัฒนธรรมเพื่อให้เป็นเกลียดและความสว่างในโลกแต่ไม่ใช่ของโลก ท่านเน้นบทบาทของการทำพันธกิจเมตตาคือทำให้คริสเตียนจดจ่ออยู่กับการรับใช้ สิ่งนี้ส่งเสริมการเจริญเติบโตเนื่องจากการรักโลกมักจะไม่ส่งเสริมให้มีความสัมพันธ์ร่วมกันและความเมตตาคจะสร้างเสริมให้มีการสำแดงความรักต่อเพื่อนบ้านมากยิ่งขึ้น “กฎเกณฑ์” เป็นช่องทางแห่งพระคุณเสมอและไม่ใช่อุบายปลายทางในตนเอง

ทุกสิ่งต้องอยู่ภายในการปกครองของ “กฎแห่งความรัก” และไม่มีใครจะสามารถรักษา “กฎแห่งวินัย” ได้อย่างถูกต้องโดยไม่มีการทำลายกฎแห่งความรักในบางจุด (ตัวอย่าง “อย่าทำงานในวันสะบาโต” อาจต้องถูกลบล้างด้วยความต้องการในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน) เวสเลย์เน้นหนักกับบทบาทของ *การนมัสการร่วมกัน การอธิษฐานและการอดอาหาร และการค้นคว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์* พระคัมภีร์ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการเพื่อสร้างและตกแต่งชีวิตคริสเตียนของเราบนพื้นฐานและเป็นการตอบสนองต่อคุณลักษณะของพระเจ้าที่เปิดเผยอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีความเชื่อมโยงกันอยู่เสมอของการอธิษฐานและพระคริสตธรรมคัมภีร์

พิธีกรรม

คำว่า “พิธีกรรม” (Sacrament) มีรากศัพท์มาจากคำภาษาละตินที่มักถูกนำมาใช้แปลคำภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่คำว่า “Mysterion” (แปลว่า “Mystery” – ความลึกลับ) โดยทั่วไปมีการอธิบายถึงพิธีกรรมไว้ว่าเป็นเครื่องหมายที่มองเห็นได้จากภายนอกของพระคุณฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายใน ในพิธีกรรมเราได้รับการเตือนให้ระลึกว่าพระเจ้าอาจกระทำให้จุดหมายฝ่ายวิญญาณสำเร็จโดยผ่านช่องทางด้านวัตถุ ซึ่งสามารถเป็นผู้นำส่งพระคุณของพระเจ้า พระคุณไม่ใช่ทั้งสิ่งของหรือสสาร อย่างไรก็ตาม พระคุณอาจได้รับการนำพาไป (แสดง) ด้วยวิธีที่ใช้สิ่งต่างๆ เช่น ขนมปัง น้ำองุ่น น้ำ (เหมือนกับที่ท่อส่งน้ำในสวนสามารถ “นำพา” น้ำที่ให้ชีวิตไปสู่พืชพันธุ์) ไม่มีสรุปของความเข้าใจ สติปัญญา และเหตุผลใดจะสามารถเข้าใจได้อย่างเต็มที่ในทุกสิ่งที่เข้ามาพัวพันด้วยเพราะว่ามีปัจจัยของความลึกลับรวมอยู่ในพระคุณด้วยเสมอ

พิธีบัพติศมา (ช่องทางแห่งพระคุณของการทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม)

ในพระคัมภีร์ใหม่ พิธีบัพติศมาเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงบัญญัติไว้และมีสวนสัมพันธ์กับของประทานแห่งพระวิญญาณ ภาพที่อยู่ในพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เช่น 1 โครินธ์ 12:13 และโรม 6:3 ผูกติดกับการเกิด การชำระล้าง การสวมเสื้อ การตาย และการถูกฝัง พิธีนี้สัมพันธ์กับการเริ่มต้นอยู่เสมอ

- พิธีบัพติศมาเป็นเครื่องหมายของการรวมเข้าไว้ด้วยกันของเราในพันธสัญญาใหม่ที่พระคริสต์ทรงตั้งไว้ เราถูกทำเครื่องหมายให้เป็นประชากรของพระเจ้าผ่านทางพิธีบัพติศมาและความสอดคล้องกับการเข้าสู่หนัดมีให้เห็น

ในพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เช่น โคโลสี 2:11-12 และ 1 เปโตร 3:20-21 ความสัมพันธ์กับการเข้าสุหนัตได้รับการโต้แย้งมากที่สุดโดยแอนนาแบปติสต์ (ซึ่งรวมถึงคณะแบปติสต์) ส่วนใหญ่เป็นเพราะความสัมพันธ์ที่สนับสนุนพิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารก (ซึ่งคนกลุ่มนี้ปฏิเสธ) พิธีบัพติศมาดำเนินการโดยใช้น้ำในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พิธีบัพติศมาของคริสเตียนเป็นสัญลักษณ์ของการเสด็จมาของพระวิญญาณจากพระบิดาในพระนามของพระบุตร ความสัมพันธ์ของบัพติศมาด้วยน้ำกับของประทานแห่งพระวิญญาณแตกต่างกันในหนังสือกิจการ (ซึ่งมาก่อนอยู่ในช่วงระหว่าง และหลังจากพิธีบัพติศมาด้วยน้ำ) นี่เป็นการยืนยันถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:8 เกี่ยวกับ “ความลึกลับ” แห่งการทำงานของพระวิญญาณ

- พิธีบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงตัวของเรากับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ สิ่งนี้ปรากฏอยู่ในโรม 6:1-3 และต้นกำเนิดของเรื่องย้อนกลับที่ยอห์น 19:34-35 ซึ่ง “น้ำและโลหิต” ไหลออกมาจากซี่ข้างของพระคริสต์ พิธีบัพติศมาและกางเขนเชื่อมต่อกันแบบไม่สามารถแยกออกจากกันได้ (ดูมัทธิว 3:14 และมาระโก 1:11 เช่นกันซึ่งเป็นการผสมผสานกันระหว่างสดุดี 2:7 และอิสยาห์ 42:1) พระเยซูทรงรับบัพติศมาเพื่อความบาปของผู้อื่น และดังนั้นพระองค์จึงทรงรับบัพติศมาในมุมมองแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ บัพติศมาด้วยน้ำชี้ไปยังบัพติศมาด้วยพระโลหิต (ลูกา 12:50; ยอห์น 19:30; 1 ยอห์น 5:6) และมีต้นกำเนิดอยู่ในเหตุการณ์ครั้งเดียวเพื่อทุกคนของไม้กางเขน
- พิธีบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ของการมีส่วนร่วมของเราในชีวิตที่เป็นขึ้นมาของพระคริสต์ โรม 6:4 เน้นว่าในพระคัมภีร์คุณไม่สามารถแยกความตายกับการเป็นขึ้นมา (ดูเอเฟซัส 2:6; โคโลสี 3:1) “ชีวิตใหม่” คือ “ชีวิตที่เป็นขึ้น” (โคโลสี 3:1-4; โรม 6:4) แบบแผนของความตาย/การเป็นขึ้นมา การถอดออก/การสวมใส่ (1 เปโตร 2:5) การเสด็จลงมา/การเสด็จขึ้นไป ต้องถูกนำมาเป็นแบบในชีวิตของเรา--ความตายต่อ “ชีวิตเก่า” และ

การเป็นขึ้นมาสู่ “ความใหม่ของชีวิต”

- พิธีบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ของการรับเอาพระวิญญาณของพระคริสต์ของเรา สิ่งนี้ปรากฏให้เห็นในพิธีบัพติศมาของพระเยซู (มัทธิว 3:16 ครั้นพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าดุนกพิราบลงมาสถิตอยู่บนพระองค์; ยอห์น 1:32 และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกพิราบเสด็จลงมาจากรวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์)
- พิธีบัพติศมาเป็นการกระทำซึ่งทำให้เราถูกรวมเข้าไปอยู่ในพระกายของพระคริสต์ การประทานพระวิญญาณซึ่งเป็นผู้ทรงสร้างและผู้ทรงสถาปนาคริสตจักร เราได้รับบัพติศมาเข้าสู่กายเดียวกัน (เอเฟซัส 4:4-6 มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว ...มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่บังพร่ง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในคนทั้งปวง)

พิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารก

ในประวัติศาสตร์ของคริสตศาสนามีธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกต่างกันอยู่สองแบบเกี่ยวกับการประกอบพิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารก เราไม่รู้ว่ามีการให้บัพติศมากับเด็กทารกหรือไม่ในพระคัมภีร์ใหม่ อย่างไรก็ตาม เราได้รับการบอกเล่าในหนังสือกิจการว่าคนทั้งครอบครัวได้รับบัพติศมาในการกลับใจเชื่อของหัวหน้าครอบครัว (กิจการ 16:15; 18:8; 1 โครินธ์ 1:16) นอกจากนี้ เรายังรู้ว่าในช่วงศตวรรษแรกๆ มีการประกอบพิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารกอย่างกว้างขวาง ธรรมเนียมปฏิบัติเมื่อไม่นานมานี้ (แอนนาแบปติสต์มีอิทธิพลมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 16) ยืนยันว่าพิธีบัพติศมามีไว้สำหรับผู้ใหญ่เท่านั้น ในเมื่อผู้ใหญ่เท่านั้นที่สามารถเข้าใจความหมายของพิธีและใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด จากวันเริ่มแรกของเรากิจการคริสตจักรนาซารีนประกอบไปด้วยผู้คนที่มิร่ากเหง้าอยู่ในทั้งสองธรรมเนียมปฏิบัตินี้ ด้วยเหตุนี้ นับจากยุคแรกๆ ของคณะเรา เราจึงอนุญาตให้พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนเลือกเอาว่าเขาจะให้เด็กทารกได้รับบัพติศมาหรือเลือกที่จะให้เป็นการถวายบุตรแทน *คู่มือคริสตจักร* ของเรามี

พิธีกรรมสำหรับแต่ละทางเลือก พิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารกแสดงถึงความเชื่อมั่นว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งมาก่อนการกระทำหรือการตัดสินใจของมนุษย์และเชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นเพียงอันดับรองและเป็นเพียงผลสืบเนื่องจากบัพติศมานั้นซึ่งเป็นคำพยานถึงการตอบสนองของมนุษย์เราต่อพระเจ้า ในพิธีบัพติศมาสำหรับเด็กทารกเราเป็นพยานถึงความจริงข้อนั้น เมื่อเด็กทารกรับบัพติศมา เป็นสิ่งถูกต้องและจำเป็นที่ว่าเมื่อเด็กนั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่เขาต้องประกาศถึงความเชื่อของเขาเองและมันก็เป็นไปได้ว่าเขาจะแพ้ (ไม่สามารถ) ที่จะประกาศถึงความเชื่อนั้น แต่เราไม่สามารถเลี่ยงสิ่งนี้ด้วยการปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาแก่เขา ไม่เช่นนั้นเราก็คงไม่สามารถให้บัพติศมากับผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ด้วยเช่นกัน ดังนั้น สิ่งนี้จึงเป็นความรับผิดชอบของพ่อแม่และของคริสตจักรที่จะอบรมเลี้ยงดูเขา สอนเขา และชี้แนะเขาไปสู่การประกาศถึงความเชื่อส่วนตัวของเขาในที่สุด การถวายบุตรให้ความสำคัญไปที่การกระทำของมนุษย์ไม่ใช่ของพระเจ้า พิธีนี้ชอบที่จะอาศัยความเข้าใจเรื่องความเชื่อเชิงเหตุผลมากกว่าความเห็นเรื่องชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์อัศจรรย์เหนือหลักธรรมชาติ

คำถามเรื่องการรับบัพติศมาใหม่

ในความเห็นของไมเคิล กรีน เรามุ่งที่จะรับบัพติศมาใหม่เพราะเหตุผลหลักสี่ข้อ:

1. มีความเชื่อไม่พอ เพราะเรายังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจ ถ้าเช่นนั้นพันธสัญญาของชาวยิว (การเข้าสู่หนัด) จะว่าอย่างไร? ในพระคัมภีร์ใหม่ความเชื่อไม่ใช่ของประทาน แต่เป็น “มือ” ที่เราใช้จับของประทาน เพราะสำหรับเด็กทารกสิ่งนี้คือความเชื่อของชุมชน
2. ตัวบุคคลมีคำสารภาพไม่พอ แต่กระนั้น คริสตจักร ผู้รับใช้ และพ่อแม่ก็ “สารภาพแล้ว”
3. มีน้ำไม่พอ บางคนเชื่อว่าการจุ่มทั้งตัวคือเครื่องหมายเดียวของการ “ถูกฝังไว้กับพระคริสต์” แต่ธรรมเนียมปฏิบัติหลายแบบเชื่อว่าตัวของน้ำเองคือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ ไม่ใช่ปริมาณของน้ำ
4. มีความรู้สึกไม่พอ สิ่งนี้เป็นแนวคิดที่ยึดเอาความรู้สึกแห่งตนเป็นสำคัญ (อัตวิสัยนิยม) อย่างสิ้นเชิง ความต้องการที่จะ “รู้สึก” ว่าตนได้รับบัพติศมาแล้ว³⁵

เหตุผลเหล่านี้ไม่มีความสำคัญในแง่ศาสนศาสตร์ พระเจ้าทรงกระทำการในพระคุณและเราเป็นผู้ใดที่จะไปปฏิเสธสิ่งนั้น การรับบัพติศมาใหม่เป็นการไม่ยอมรับว่าพิธีกรรมเป็นการกระทำของพระเจ้าและเป็นการมุ่งให้ความสำคัญกับกระทำของมนุษย์ พันธสัญญาคือครั้งเดียวสำหรับทุกคน การล้มเหลวในพันธสัญญาคือความต้องการการกลับใจ ไม่ใช่การทำพันธสัญญาใหม่

พิธีมหาสนิท [หรืออาหารมีองค์พระผู้เป็นเจ้า] (ช่องทางของพระคุณแห่งการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์)

การประกอบพิธีมหาสนิทเริ่มต้นกับพระเยซูเองและอาหารมีองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลปัสกาของชาวยิว เรื่องราวสำคัญของการประกอบพิธีนี้มีอยู่สี่ตอน ได้แก่ มัทธิว 26:26-30; มาระโก 14:22-26; ลูคา 22:14-20; และ 1 โครินธ์ 11:23-26 (โดยมีเหตุการณ์ในอพยพ 24:8-11 เป็นเบื้องหลัง) ถ้อยคำแห่งการประกอบพิธีนี้ “นี่เป็นกายของเรา นี่เป็นโลหิตของเรา” ถูกเข้าใจในสี่แนวทางหลัก:

1. โรมันคาทอลิก—*Transubstantiation* (ความเชื่อว่าเป็นพิธีมหาสนิทขนมปังและเหล้าองุ่นถูกเปลี่ยนเป็นพระกายและพระโลหิตจริงของพระเยซูคริสต์ ทั้งในช่วงที่ประกอบพิธีและตลอดไปในขนมปังและเหล้าองุ่นที่เหลืออยู่—ผู้แปล) ทศวรรษนี้เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 9 แต่ถูกทำให้กระจ่างในการประชุมสภาแล็ตเทอแรนครั้งที่ 4 ในปี 1215 นี่เป็นการตีความคำว่า “คือ” อย่างตรงตัวที่สุด ทศวรรษนี้ยึดว่าลักษณะภายนอกของขนมปังและเหล้าองุ่นยังเหมือนเดิม แต่ธาตุแท้ (ของขนมปังและเหล้าองุ่น) ถูกเปลี่ยนไปเป็นพระกายและพระโลหิตจริงของพระคริสต์ ทศวรรษนี้เน้นความสำคัญของการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์ในขนมปังและเหล้าองุ่นและพิธีนี้เป็น การถวายเครื่องบูชาของพระคริสต์บนแท่นบูชาซ้ำอีก
2. ลูเธอร์—*Consubstantiation* (ความเชื่อของกลุ่มลูเธอรันที่ว่าในพิธีมหาสนิทขนมปังและเหล้าองุ่นมีพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์อยู่จริง—ผู้แปล) ทศวรรษนี้มุ่งที่จะอนุรักษ์การสถิตอยู่ด้วยอย่างแท้จริงเอาไว้แต่ยึดว่าขนมปังและเหล้าองุ่นยังเหมือนเดิมโดยมีพระคริสต์สถิตอยู่ใน อยู่กับ และ

อยู่ใต้ขนมปังและเหล้าองุ่น พระกายและพระโลหิต “มาพร้อมกับ” ขนมปังและเหล้าองุ่น ดังนั้นปัจจัยเหล่านี้จึงเป็นการสถิตอยู่ด้วยในฝ่ายร่างกายอย่างแท้จริงบนพื้นฐานแห่งทัศนะของลูเธอรันในเรื่องการสถิตอยู่ทั่วไปในทุกหนแห่งของพระกายของพระคริสต์

3. รีฟอร์ม/เวสเลียน—*การสถิตอยู่ด้วยฝ่ายวิญญาณ* ทัศนะนี้ยึดถือว่าพิธีกรรมแสดงถึงพระคุณผ่านการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อขนมปังและเหล้าองุ่นถูกรับอย่างเต็มไปด้วยความศรัทธา
4. สวิงลิย์—*ที่ระลึก* ทัศนะนี้มองเห็นพิธีกรรมเป็นเพียงเครื่องหมายภายนอกอย่างหนึ่ง ไม่มีการสื่อถึงพระคุณ ขนมปังและเหล้าองุ่นแสดงถึงพระกายและพระโลหิต แต่ไม่มีการเชื่อมต่อย่างแท้จริงกับความเป็นกายภาพของขนมปังและเหล้าองุ่น พิธีนี้เป็นพยานถึงความเชื่อความศรัทธาและเป็นทีระลึกถึงการวายพระชนม์ของพระคริสต์

ภาพสะท้อนของพิธีมหาสนิท (อาหารมีองค์พระผู้เป็นเจ้า)

บนพื้นฐานของภาษาของพระคัมภีร์ มีภาพสะท้อนอยู่หลากหลายที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงความกว้างของพิธีมหาสนิท

- **การขอบพระคุณพระบิดา:** การเฉลิมฉลอง งานเทศกาล การขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ กำลังกระทำ และจะทรงกระทำ (มัทธิว 26:26-30; มาระโก 14:26-27; ลูคา 22:14-20; 1 โครินธ์ 11:23-26; กิจการ 2:44-46)
- **เป็นที่ระลึกถึงพระคริสต์:** การระลึก การเตือนความทรงจำ การรำลึก “จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” (ลูคา 22:19; 1 โครินธ์ 11:24, เทียบกับข้อ 25) สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงการระลึกทางความคิดเท่านั้น แต่เป็นการเข้าไปสู่เรื่องราวและการกระทำ (การทำซ้ำอีกครั้ง) ทั้งหมด เพราะเหตุนี้สิ่งนี้จึงรวมเอาสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง การทรงไถ่ และการทรงสร้างใหม่เข้าไว้ทั้งหมด
- **การถวายตัวเราเอง:** ภาษาของพระคัมภีร์ให้ความสำคัญกับความจริงอันต่อเนื่องแห่งการทำงานของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตและผู้ทูลอ้อนวอน (ฮีบรู 7:27; 10:12, 14) เรา “ถวาย” พระคริสต์ในฐานะที่เป็นความ

หวังแห่งความรอดเดียวของเราและเราถวายตัวเราเอง (ฮีบรู 13:15-16) เพื่อเป็นการนมัสการ (โรม 6:13; 12:1) ในขั้นตอนนี้เราได้รับพระคุณ

- การสามัคคีธรรมของผู้เชื่อ: การสามัคคีธรรม การมีส่วนร่วม (1 โครินธ์ 10:16,17) นี้เป็นเหตุการณ์ที่ผูกพันเราไว้ด้วยกัน (1 โครินธ์ 10:19, 20-21; 11:27) เราจำเป็นต้องระลึกว่าไม่มีใครในพวกเราที่คู่ควรต่อการมีส่วนร่วม สิ่งนี้เป็นของประทานแห่งพระคุณเสมอ
- การลิ้มรสของสง่าราศี: “จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” (1 โครินธ์ 11:26; เอเฟซัส 1:10) นอกจากจะให้ความสำคัญกับการถวายพระชนม์ของพระคริสต์ และการมีส่วนร่วมแสดงความโศกเศร้า (เพราะความตาย ความบาป การเสียสละราคาแพง) แล้วยังมีการให้ความสำคัญกับวาระสุดท้าย (การเป็นขึ้นมา งานเลี้ยงแห่งความยินดี และการเฉลิมฉลอง) ด้วยเช่นกัน สิ่งนี้เน้นถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์ในฐานะเจ้าภาพของงานฉลอง อนาคต และแผ่นดินของพระเจ้าที่จะมาถึง ดังนั้น จึงเป็นการเฉลิมฉลองในอารมณ์ของงานเทศกาล

สำหรับผู้ที่เป็นเวสเลียน เนื่องจากทัศนคติที่ไม่หยุดนิ่งของเราในเรื่องพระคุณ พิธีมหาสนิท (อาหารมีค่าขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ถือเป็นคำสั่งให้เปลี่ยนแปลง ด้วยเช่นกัน พิธีนี้ไม่ใช่รางวัลสำหรับความคู่ควรเพราะทุกคนที่เข้ามาล้วนต้องการพระคุณ ไม่ใช่เข้ามาด้วยความเหมาะสมเพื่อรับการรับรอง ด้วยเหตุนี้ โต้ะเสวยนี้จึงเปิดกว้างสำหรับทุกคนที่ถูกดึงเข้ามาด้วยพระคุณและเต็มใจรับข้อเสนองขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะให้ชีวิตโดยพระวิญญาณ ทุกคนจึงได้รับการต้อนรับ (ลูกา 14:7-24; 12:33-35) นี้เป็นความสัมพันธ์กับพระเจ้าและการต้อนรับส่วนตัวซึ่งจะกำหนดถึงพระคุณที่ได้รับ เวสเลย์มุ่งให้ความสำคัญมากขึ้นกับการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณในฐานะบุคคลและการตอบสนองของเราต่อการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ทั้งสองก็เพื่อการบำบัดรักษาและเพิ่มการตระหนักรู้ของสิ่งที่ยังคงต้องรับการบำบัดรักษา ความคาดหวังเรื่องงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์เป็นสิ่งที่มีความมากในตัวของเวสเลย์ซึ่งทำให้มีแรงกระตุ้นสำหรับการเดินทางตลอดจนความหวังและความช่วยเหลือสำหรับการเดินทางดังกล่าว

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. “ผมแค่ต้องการพระเยซูและผมสามารถนมัสการพระองค์ที่บ้านหรือในตอน
ที่เดินอยู่บนหาดทรายก็ได้” คุณจะตอบคนที่มีความคิดเห็นเช่นนี้อย่างไร
2. อะไรคือภาพของคริสตจักรในพระคัมภีร์ที่คุณชื่นชอบที่สุดและเพราะอะไร?
3. คุณจะช่วยให้คริสตจักรของคุณเข้าใจความสำคัญของช่องทางแห่งพระคุณ
ในการเสริมสร้างชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างไร
4. “พวกเราไม่ให้บัพติศมาเด็กเพราะนั่นเป็นสิ่งที่โรมันคาทอลิกเขาทำ” คุณ
คิดว่านั่นเป็นจุดยืนทางด้านศาสนศาสตร์ที่ควรยึดถือหรือไม่ เพราะอะไร?
5. คุณคิดว่าความถี่ของการประกอบพิธีศีลมหาสนิทสำคัญหรือไม่ เพราะอะไร

บทที่ 10

สรุป

หัวใจของความเข้าใจแบบเวสเลียนในเรื่องศาสนศาสตร์คือความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและกับเพื่อนบ้านของเรา นี่เป็นความสัมพันธ์แห่งความรักและสิ่งนี้เน้นความสำคัญแห่งความเชื่อของคริสเตียนไปที่จิตใจมากกว่าความคิด ไปที่ความไว้วางใจมากกว่าความเข้าใจทางสติปัญญา และไปที่การรับใช้มากกว่าการเข้ามาน ไม่ใช่ว่าปัจจัยเหล่านี้ไม่สำคัญ แต่สิ่งเหล่านี้สำคัญน้อยกว่าการเพาะปลูกความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้าและกับคนอื่น ๆ สิ่งนี้ทำให้หลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียนยึดเหนี่ยวอย่างมั่นคงในพันธกิจแทนที่จะเป็นการศึกษาเชิงคาดเดาในแง่ปรัชญา สิ่งนี้ทำให้เรามุ่งความสนใจไปที่การให้ความร่วมมือกับคนอื่นแทนที่จะเป็นการแยกตัวออกมาเนื่องจากความแตกต่างด้านหลักคำสอนถ้าคำยืนยันอันเป็นแก่นแท้แห่งหลักข้อเชื่อของคริสตจักรทั่วไปได้รับการยึดถือ หลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียนห่วงใยกับความเป็นองค์รวมและพยายามอยู่เสมอที่จะยึดความเชื่อและการประพฤติ ความเป็นส่วนบุคคลและชุมชน การสำแดงความศรัทธาและการสำแดงความเมตตา พระคำและพิธีกรรมไว้ด้วยกัน ในสิ่งสารพัด เรามุ่งที่จะพัฒนาความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงซึ่งจะส่งผลกระทบอย่างแท้จริงต่อวัฒนธรรมของเราและสรรพสิ่งที่ทรงสร้างอันดั่งงามของพระเจ้า เราเชื่อว่าพระเจ้าคือผู้ที่ทรงริเริ่มในการสร้างความสัมพันธ์เสมอและเชื่อว่าพระคัมภีร์บันทึกเรื่องราวอันยาวนานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของพระองค์กับ

มนุษยชาติ กับอิสราเอลและกับคริสตจักร สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าแห่งความรักทรงจัดเตรียมสิ่งสารพัดที่จำเป็นสำหรับการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเอาไว้ และยิ่งกว่านั้นสำหรับการฟื้นฟูสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลขึ้นมาใหม่

ความรักเช่นนี้ไม่ใช่ความรักที่บังคับใจ แต่เป็นความรักที่โอบน้อมหัวใจและด้วยพระคุณล่วงหน้าที่มีมาถึงมนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงแสวงหาที่จะให้มนุษย์ทุกคนตอบสนองอย่างอิสระต่อคำเชื้อเชิญของพระองค์ พระคุณนี้จะช่วยทุกคนให้ต้อนรับพระคริสต์และเดินอยู่ในทางของพระองค์เพื่อถูกนำเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า ไม่มีใครถูกกันออกไปจากพระเมตตาการุณาของพระเจ้านอกจากโดยการเลือกของเขาสองและการปฏิเสธพระคุณที่มอบให้โดยไม่คิดมูลค่าด้วยตัวเขาเอง เราเชื่อว่าทุกคนที่ตอบสนองต่อความรักของพระเจ้าในทางบวกจะมีความแน่ใจเป็นส่วนตัวในเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับพระองค์ผ่านทางพันธกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ

ความรักนี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยธรรมชาติและจะนำเราไปสู่ความลึกซึ้งแห่งความสัมพันธ์กับพระเจ้าซึ่งความรักของพระองค์นี้จะเติมจิตใจให้เต็มอย่างสมบูรณ์พร้อมกับขับไล่ความบาปทั้งหมดออกไป ชีวิตเช่นนี้เข้ากันได้ดีกับความเป็นจริงของการดำรงอยู่ในปัจจุบันของเราในร่างกายที่ล้มลงในความบาปและในโลกที่ล้มลงในความบาป ในขณะที่ความเข้าใจที่ผิดพลาด การวินิจฉัยที่บกพร่อง และต่อมาคำพูดและการกระทำที่ไม่สมบูรณ์ยังคงเหลืออยู่นกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ถูกเลือกอย่างอิสระหรืออย่างเจตนาและดังนั้นจึงไม่นำมาซึ่งการลงโทษถ้าได้รับการสารภาพอย่างอิสระตามความสมัครใจ

ผลลัพธ์ของสิ่งนี้ก็คือความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ทุกคนรู้จักกับพระเจ้าเหมือนที่เรารู้จักพระเจ้า ชุมชนคริสตจักรไม่เพียงแต่ชุมนุมกันเพื่อการนมัสการและการเสริมสร้างธรรมิกชนเท่านั้น แต่คริสตจักรยังออกไปตามถนนในพื้นที่ชุมชนของตนเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนและเพื่อเชื้อเชิญคนเหล่านั้นให้มีประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าด้วย ภารกิจของการเป็นพยานนี้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับเพื่อนบ้านที่ใกล้เคียงเท่านั้น แต่ยังขยายกว้างออกไปไกลจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน นี่คือนพันธกิจสำหรับทุกคนในคริสตจักร ทั้งฆราวาสและผู้รับใช้เต็มเวลา ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย มันเป็นพันธกิจ

ต่อองค์รวมของบุคคล ต่อทุกด้านของชีวิตและสภาพแวดล้อมของพวกเขา ด้วยการร่วมมือกับการทำงานของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เราตั้งเป้าที่จะสร้างผู้คนและชุมชนที่เต็มไปด้วยความรักและความเชื่อ เพื่อว่าธรรมเนียมปฏิบัตินี้จะได้ถูกส่งมอบไปยังคนรุ่นต่อไปด้วยความเชื่อและศรัทธาอย่างซื่อสัตย์

เจาะลึกหลักทัศนศาสตร์ สายเวสเลียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการอ่านเพิ่มเติม

ผู้อ่านระดับต้น

Abraham, William J. *Wesley for Armchair Theologians*. Louisville: Westminster John Knox, 2005.

LeClerc, Diane. *Discovering Christian Holiness: The Heart of Wesleyan-Holiness Theology*. Kansas City: Beacon Hill Press, 2010.

Thorsen, Don. *An Exploration of Christian Theology*. Peabody: Hendrickson, 2008.

ผู้อ่านระดับกลางถึงระดับสูง

Collins, Kenneth J. *The Theology of John Wesley: Holy Love and the Shape of Grace*. Nashville: Abingdon, 2007.

McEwan, David B. *Wesley as a Pastoral Theologian: Theological Methodology in John Wesley's Doctrine of Christian Perfection*. Milton Keynes: Paternoster, 2011.

Maddox, Randy L. *Responsible Grace: John Wesley's Practical Theology*. Nashville: Kingswood/Abingdon, 1994.

Noble, Thomas A. *Holy Trinity, Holy People: The Theology of Christian Perfecting*. Eugene: Cascade Books, 2013.

Staples, Rob L. *Outward Sign and Inward Grace: The Place of the Sacraments in Wesleyan Spirituality*. Kansas City: Beacon Hill Press, 1991.

เจาะลึกหลักทัศนศาสตร์ สายเวลเลียน

หมายเหตุ (ดรรชนีบน)

- 1 คู่มือคริสตจักรนาซาเร็น ปี 2013-2017: ประวัติศาสตร์ ธรรมเนียม การบริหาร พิธีกรรม (Kansas City: Nazarene Publishing House, 2013), 14-15.
- 2 Randy Maddox, “John Wesley—Practical Theologian?” *Wesleyan Theological Journal* 23 (1988), 123.
- 3 คู่มือ, 37, จุดเน้นของผู้เขียน
- 4 คู่มือ, 37
- 5 John Wesley, *The Bicentennial Edition of the Works of John Wesley* (Nashville: Abingdon, 1984), Vol.11, 310.
- 6 Works 1:225-35, 348-50. See also Works 2:439.
- 7 Works 4:355.
- 8 Works 2:475.
- 9 Works 2:475.
- 10 Works 4:295-96.
- 11 Works 2:476.
- 12 John Wesley, *Explanatory Notes Upon the New Testament*. London: Wesleyan Methodist Book Room, n.d.
- 13 John Wesley, *The Letters of the Rev. John Wesley*. 8 vols., ed. John Telford (London: Epworth Press, 1931), Vol. 5, 322.
- 14 See particularly Thomas A. Noble, *Holy Trinity, Holy People: The Theology of Christian Perfecting*. (Eugene: Cascade Books, 2013), 128-57.
- 15 Works 3:203-04.
- 16 Works 2:490.
- 17 Works 13:258-320 and 526-46.
- 18 See Wesley’s sermon, “The Scripture Way of Salvation,” Works 2:155-69.
- 19 See Wesley, Notes on Romans 8:15-16; Galatians 4:5-7.
- 20 See Wesley’s sermon, “The Great Privilege of Those that are Born of God,” Works 1:431-43.
- 21 Works 2:160.
- 22 Works 1:264.
- 23 See Wesley, “The Repentance of Believers,” Works 1:335-52.
- 24 Letters 3:70.
- 25 Works 3:585.
- 26 Letters 3:167-68.
- 27 Letters 4:213.
- 28 Works 3:422.
- 29 Letters 4:317.
- 30 Works 18:249-50.
- 31 Letters 6:68.
- 32 C.S. Lewis, *The Problem of Pain* (London: MacMillan, 1976).
- 33 Thomas A. Noble, “Reactions on Holiness” Paper delivered at the Church of the Nazarene Global Theology Conference, Guatemala, April 2002.
- 34 Works 1:381.
- 35 Michael Green, *Baptism: Its Purpose, Practice and Power* (Eugene: Oregon: Wipf & Stock, 2010), 113-27.

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์ สายเวลเลียน

อภิธานศัพท์

ก

กลุ่มความเคลื่อนไหวด้านสติปัญญา (Enlightenment) ในศตวรรษที่ 17 และ 18 ที่เห็นเหตุผลและความเป็นปัจเจกบุคคล แทนที่จะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

การกระทำหรือกระบวนการที่ทำให้บางคน กลายเป็นคนบริสุทธิ์ (การได้รับการชำระให้บริสุทธิ์) (sanctification) คำนี้หมายถึง การแยกบางคนหรือบางสิ่งไว้ต่างหากเพื่อจุด ประสงค์พิเศษ

การจัดระบบความเชื่ออย่างมีเหตุผลและเป็น ตรรกะไว้ในหมวดต่างๆ (systematic theology) เพื่อความเชื่อเหล่านี้จะสอดคล้อง กันทั้งหมด

การทำการประกาศหรือการทรงโปรดให้คน บางคนเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของ พระเจ้า (justification) (การทรงโปรดให้ เป็นผู้ชอบธรรม)

การทำให้บางสิ่งบางอย่างมีอำนาจและ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ (canonising)

การนมัสการหรือการเชิดชูพระเจ้าองค์หนึ่ง องค์ใดเป็นพิเศษจากพระเจ้าหลายๆ องค์ (henotheistic)

การเน้นว่าบุคคลแต่ละคนพึ่งตนเอง (individualism) และเป็นอิสระจากชุมชนเมื่อมา ถึงเรื่องที่ต้องตัดสินใจ

การประกาศไว้ล่วงหน้าว่าบางสิ่งบางอย่าง จะเกิดขึ้น (foreordain) (= ทรงจัดตั้งไว้ แล้ว) ดู predestination

การมาถึงของพระเยซูคริสต์ (Advent)

การศึกษาหรือหลักคำสอนเรื่องคริสตจักร (ecclesiology) นั่นก็คือวิธีที่เราเข้าใจ ธรรมชาติของคริสตจักร

การศึกษาหรือหลักคำสอนเรื่องความรอด (soteriology)

การศึกษาหรือหลักคำสอนเรื่องสิ่งสุดท้าย (eschatology; eschatological) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความตาย การพิพากษา จุด หมายปลายทางสุดท้ายของดวงวิญญาณ

การส่งเสริมความเป็นเอกภาพในหมู่คริสต จักร (ecumenical) โดยมุ่งความสนใจไปที่ การมีความเชื่อเหมือนกัน

การแสดงความบริสุทธิ์ของหลักคำสอนอย่าง มีเหตุผล (apologetics)

การแสดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการ ทำงานในชีวิตของผู้คนก่อนที่พวกเขาจะ ตัดสินใจ เกี่ยวกับความรอด (prevenient grace) ดู preventing grace พระคุณที่ คู่คุ้มครองป้องกัน

ค

คริสตจักรที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการใน ประเทศอังกฤษ (Church of England) นี่เป็นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ซึ่ง

เป็นที่รู้จักในชื่อคริสตจักรแองกลิกันภายนอกประเทศอังกฤษ

คริสตจักรลูกที่เป็นอิสระซึ่งแยกออกมาจากคริสตจักรโรมันคาทอลิก (Eastern church; Eastern Orthodox Church) (รู้จักกันในชื่อของ the Western Church คริสตจักรแถบตะวันตก) ในปี ค.ศ. 1054 และยังคงถูกเรียกว่าเป็นคริสตจักรออร์ทอด็อกซ์ (the Orthodox Church)

คริสตจักรหรือคณะนิกายที่แยกออกจากรัฐบาล (Free Church) ปกตินั้นเรื่องเสรีภาพของปัจเจกบุคคลที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อคริสตจักรอังกฤษ (Anglican)—Church of England

ห้าจุดของลัทธิคาลวิน (T.U.L.I.P.) ที่ถูกพัฒนาขึ้นโดยสาวกของจอห์น คาลวินเพื่อต่อต้านคำสอนของยาโคบัส อาร์มิเนียส ถ้อยคำถูกสร้างจากอักษรตัวแรกของแต่ละจุด นั่นคือ Total depravity, Unconditional election, Limited atonement, Irresistible grace, and Preservation of the saints

ความเข้าใจของกลุ่มรีฟอร์มที่ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูมีเพื่อผู้คนที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้วสำหรับความรอดเท่านั้น (Limited atonement) หนึ่งในห้าจุดของลัทธิคาลวินระบุแนวคิดนี้ไว้ด้วยตัวอักษร “L” ใน “T.U.L.I.P.”

ความเข้าใจของกลุ่มรีฟอร์มที่ว่าผู้คนที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แล้วให้เข้าสู่ความรอดไม่สามารถละทิ้งความเชื่อของตนได้

(Perseverance of the saints) หนึ่งในห้าจุดของลัทธิคาลวินระบุแนวคิดนี้ไว้ด้วยตัวอักษร “P” ใน “T.U.L.I.P.”

ความเข้าใจของกลุ่มรีฟอร์มที่ว่าพระเจ้าจะทรงทำการเพื่อช่วยผู้คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้วไว้แล้วให้รอดด้วยการเอาชนะการขัดขืนใดก็ตามที่คนเหล่านั้นอาจมีอยู่ (Irresistible grace) โดยทั่วไปหนึ่งในห้าจุดของลัทธิคาลวินระบุแนวคิดนี้ไว้ด้วยตัวอักษร “P” ใน “T.U.L.I.P.”

ความเข้าใจของกลุ่มรีฟอร์มที่ว่าพระเจ้าทรงเลือก (“ทรงเลือกสรรไว้แล้ว”) ผู้คนที่จะได้รับความรอดเอาไว้ก่อนการสร้างโลก (Unconditional election) หนึ่งในห้าจุดของลัทธิคาลวินระบุแนวคิดนี้ไว้ด้วยตัวอักษร “U” ใน “T.U.L.I.P.”

ความเข้าใจของกลุ่มรีฟอร์มที่ว่ามนุษย์ทุกคนเสื่อมอย่างที่สุดและเต็มไปด้วยความบาป เนื่องจากการล้มลงในความบาป (Total depravity) หนึ่งในห้าจุดของลัทธิคาลวินระบุแนวคิดนี้ไว้ด้วยตัวอักษร “T” ใน “T.U.L.I.P.”

ความเชื่อที่ว่าในที่สุดพระเจ้าจะช่วยทุกคนให้รอด (universalism)

ความเชื่อที่ว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่ดำรงอยู่ (monotheistic)

ความเชื่อเทียมเท็จที่ว่ามีพระเจ้าองค์เดียวซึ่งปรากฏให้เห็นในสองพระภาค (binitarian) โดยปกติได้แก่พระบิดาและพระเยซูซึ่งเป็นการปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดู

ตรีเอกานุภาพและผู้ที่เชื่อว่ามิพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น

ความเป็นสากล (catholicity)

คำสอนเกี่ยวกับอนาคตของมนุษยชาติที่เชื่อมโยงกับการครอบครองหนึ่งพันปีของพระคริสต์ (millennial, millennium, millennialism) ที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 20 และมีสันติภาพที่แท้จริงและความยุติธรรมทั่วแผ่นดินโลกเป็นเครื่องหมาย แนวคิดก่อนยุคพันปีสอนว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในโลกก่อนยุคพันปี แนวคิดหลังยุคพันปีสอนว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในโลกหลังจากที่คริสตจักรประกาศพระกิตติคุณอย่างได้ผลทั่วโลก แนวคิดไม่มียุคพันปีสอนว่ายุคพันปีเป็นสัญลักษณ์และเรากำลังมีชีวิตอยู่ในการครอบครองของพระเจ้าแล้ว ทฤษฎีการแบ่งยุคสมัยคือรูปแบบหนึ่งของแนวคิดก่อนยุคพันปีที่สอนว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในสองขั้นตอนนี้ นั่นคือ การถูกรับขึ้นไป (ซึ่งผู้เชื่อที่ตายแล้วและมีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์) ตามด้วยการเปิดเผยสาธารณะหลายปีในเวลาต่อมา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของยุคพันปี

คำสอนหรือหลักการที่ถูกนำเสนอว่ามีอำนาจและเป็นจริงอย่างสมบูรณ์ (dogma)

ช

เชื่อมโยงกับการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ (Protestant) แห่งศตวรรษที่ 16 หรือกับคริสตจักรต่างๆ ที่เกิดแตกแขนงมาจากการปฏิรูปนี้

เชื่อมโยงกับความเชื่อในความเป็นเอกภาพ

(หนึ่งเดียว) อย่างสมบูรณ์ของพระเจ้าและการปฏิเสธเรื่องตรีเอกานุภาพ (Unitarian)

เชื่อมโยงกับคำสอนของจอห์น เวสเลย์ (Wesleyan; Wesleyanism) สาวกของท่านหรือสาขาต่างๆ ของลัทธิเมธอดิสต์ (กลุ่มความเคลื่อนไหวที่ท่านและคนอื่นๆ ได้ก่อตั้งขึ้นในศตวรรษที่ 18)

เชื่อมโยงกับคำสอนของพาลเลเจียสำนักศาสนศาสตร์ (Pelagian, Pelagianism) แห่งศตวรรษที่ 4 ผู้ซึ่งสอนว่าความบาปดั้งเดิมไม่ได้ทำให้ธรรมชาติของมนุษย์เป็นมลทิน ซึ่งเป็นการพูดว่ามนุษย์สามารถเลือกกระทำความดีและความชั่วโดยไม่ต้องมีความช่วยเหลือจากพระเจ้า ออกัสตินต่อต้านคำสอนนี้และในที่สุดคำสอนนี้ถูกประกาศให้เป็นคำสอนที่ผิดเพี้ยน

เชื่อมโยงกับคำสอนของมาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์แห่งศตวรรษที่ 16 ท่านได้โต้แย้งคำสอนเรื่องความรอดของคริสตจักรโรมันคาทอลิก (Lutheran)

เชื่อมโยงกับคำสอนของอัครทูตเปาโล (Pauline)

เชื่อมโยงกับคำสอนและการปฏิบัติของจอห์น คาลวินและสาวกของท่าน (Reformed)

เชื่อมโยงกับปัจเจกบุคคลที่ได้รับความรอดจากพระเจ้า (elect; election) (ทรงเลือกสรรไว้) ดู predestination

เชื่อมโยงกับวิธีที่สิทธิอำนาจและความแท้จริงของความเชื่อแบบคริสตชนถูกส่งต่อจากบรรดาอัครทูตมาสู่ยุคปัจจุบันของพวกเรา (apostolicity)

เชื่อมโยงกับหลักคำสอนคริสเตียนเรื่องธรรมชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่สอนว่ามีพระเจ้าอยู่องค์เดียวเท่านั้น (Trinity, Trinitarian, Triune, Triadic) ซึ่งปรากฏพระองค์ในสามพระภาคนั้นคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ด

แต่ดั้งเดิมถูกเขียนขึ้นในปี 1646 บทแถลงความเชื่อนี้เป็นบทแถลงมาตรฐานของคริสตจักรโรมัน คริสตจักรคาทอลิกอื่นๆ เคยใช้บทแถลงนี้เป็นพื้นฐานสำหรับคำแถลงการณ์หลักข้อเชื่อของตน (Westminster Confession)

น

นักศาสนศาสตร์และนักปรัชญาคนสำคัญจากอิตาลี Aquinas ซึ่งมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 13 ท่านสอนว่าความเชื่อและเหตุผลเป็นสิ่งที่กลมกลืนกัน

นักศาสนศาสตร์และนักปรัชญาคนสำคัญจากอิตาลี Thomas Aquinas ซึ่งมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 13 ท่านสอนว่าความเชื่อและเหตุผลเป็นสิ่งที่กลมกลืนกัน ดู Aquinas นักศาสนศาสตร์และนักวิชาการของคริสตศาสนาในยุคแรกคนหนึ่ง (Augustine, Augustinian, Augustinianism)

คำสอนของอ็อกซ์ตันมีอิทธิพลอย่างมากต่อคริสตศาสนาดั้งเดิม

นักศาสนศาสตร์สามคนแห่งศตวรรษที่ 4 (Cappadocian Fathers) (เบซิล เดอะเกรท / เกรกอรีแห่งนิสสา และเกรกอรีแห่งนาเซียนซัส) ผู้ที่สอนและพัฒนาหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ที่มีชีวิตระหว่างพระภาคของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

บ

บทแถลงความเชื่อเบื้องต้นของคริสตจักรลูเซอรัน (Augsburg Confession) บทแถลงนี้เป็นส่วนสำคัญของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์แห่งศตวรรษที่ 16 ดู confession บทแถลงความเชื่อ

บทแถลงความเชื่อแห่งเวสต์มินสเตอร์ (Westminster Confession)

บทแถลงความเชื่ออย่างเป็นทางการที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งยึดถือว่าเป็นความจริง (confession) ปกติบทแถลงความเชื่อเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักข้อเชื่อสำคัญในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรหลักข้อเชื่อหนึ่งหรือมากกว่า บทแถลงความเชื่อของคริสตจักรนาซารีนคือ “หลักข้อเชื่อ” ที่พบในคู่มือ ดู Augsburg Confession บทแถลงความเชื่อแห่งอ็อกซ์เบิร์ก

บางคนที่เชื่อว่าความรู้ทั้งหมดต้องอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ผ่านสัมผัสทั้งห้า (empiricist)

บางคนที่พยายามจะอธิบายแนวคิดที่ซับซ้อนบนพื้นฐานของส่วนที่เรียบง่ายที่สุดหรือส่วนที่เป็นรากฐานที่สุด (reductionist)

ป

ปกติจะเชื่อมโยงกับคริสตจักรโรมันคาทอลิกหรือคริสตจักรต่างๆ ที่เกิดจากสมาคมหรือแนวคิดแบบตะวันตก/แบบยุโรป (Western Church; Western Christianity)

ปกติหมายถึงโปรเตสแตนต์คณะหนึ่ง (Methodism, Methodist Church) แต่สิ่งนี้ยังหมายถึงแขนงใดๆ ของกลุ่มความเคลื่อนไหวที่เริ่มต้นโดยจอห์น เวสเลย์และคนอื่นๆ ในศตวรรษที่ 18 ดู Wesleyan เวสเลียน

ม

ไม่มีความเป็นไปได้ในเรื่องความผิดพลาด (infallible)

ว

วลีที่เวสเลย์ใช้ในการพูดถึงการแสดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อนำบุคคลมาสู่การกลับใจ (convincing grace)

วลีที่เวสเลย์ใช้เพื่อพูดถึงการแสดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จุดประกายความหวังขึ้นในจิตใจของมนุษย์เพื่อการปลดปล่อยจากบาปและกลับไปสู่พระเจ้า (preventing grace) ดู prevenient grace พระคุณล่วงหน้าที่มีมาถึงมนุษย์ทุกคน

ศ

ศัพท์ของลัทธิคาลวินที่อธิบายถึงผู้คนที่พระเจ้าไม่ได้เลือกสรรไว้เพื่อความรอด (reprobate)

ศาลสูง (assize) a high court ในประเทศอังกฤษและเวลส์ เพื่อพิจารณาคดีแพ่ง civil and criminal case – courts of assize

ส

สภาพของมนุษย์ที่เป็นผลจากความบาป ความเสื่อมของธรรมชาติของมนุษย์ (depravity)

สมบูรณ์ ทั้งหมด (plenary)

สูตรหรือตำรับที่แนะนำการนมัสการ (liturgy)

ห

หลักข้อเชื่อทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรที่มาจากช่วงห้าศตวรรษแรกหลังการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ (creeds) สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ของการรวมตัวกันของนักวิชาการคริสเตียนเพื่อหาทางออกให้กับคำถามที่ก่อให้เกิดการแตกแยกเกี่ยวกับหลักศาสนา ศาสนศาสตร์ หลักข้อเชื่อหลักมีอยู่ห้าหลักข้อเชื่อ ได้แก่ หลักข้อเชื่อของอัครทูตซึ่งเสร็จสมบูรณ์ในราวปี ค.ศ. 180 หลักข้อเชื่อโนซินซึ่งถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 325 หลักข้อเชื่อไนซีน-คอนสแตนติโนโปลิตันจากปี ค.ศ. 381 หลักข้อเชื่อแห่งซาลซีดอนของปี ค.ศ. 451 และหลักข้อเชื่ออาธานาเซียแห่งปี ค.ศ. 500

หลักคำสอน ทฤษฎี และการปฏิบัติซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปจากคริสเตียนส่วนใหญ่ (orthodox, orthodoxy, orthodox theology) ดู Eastern Church คริสตจักรแถบตะวันออก ด้วยเช่นกัน

หลักคำสอนเกี่ยวกับความหมายของการที่ “พระเยซูทรงช่วยเราให้รอดจากบาป” (atonement) ทฤษฎีการชดเชยแห่งการทรงไถ่ยืนยันว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์และทรงวายพระชนม์ในฐานะตัวแทนสำหรับความบาปของมนุษย์ ฉะนั้นจึงเป็น “การชดเชย” ให้ความยุติธรรมของพระเจ้าที่กำหนดว่ามนุษย์ต้องถูกลงโทษสำหรับความบาปของเขา

หลักคำสอนของโรมันคาทอลิกที่ว่าขนมปังและเหล้าองุ่นเปลี่ยนเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ในระหว่างพิธีศีลมหาสนิท (transubstantiation) แม้ขนมปังและเหล้าองุ่นจะดูไม่เปลี่ยนแปลง

หลักคำสอนของลูเธอรันที่ว่าขนมปังและเหล้าองุ่นมีชีวิตอยู่ร่วมกันกับพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ในสาระสำคัญ (consubstantiation) (แต่ไม่ใช่ในแง่กายภาพ) ในช่วงพิธีศีลมหาสนิท

หลักคำสอนที่ว่าพระเจ้าทรงรู้จักหรือทรงเลือกสรรผู้คนที่จะได้รับ ความรอดไว้ล่วงหน้า (predestination) (ที่เรียกว่า “การทรงเลือกไว้แล้ว”)

เหตุการณ์สุดท้ายแห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ของโลก (Eschaton)

amillennialism—ดู millennialism ยุคพันปี

Apostles’ Creed—ดู creeds หลักข้อเชื่อ

Athanasian Creed ดู creeds หลักข้อเชื่อ

Calvinist—ดู Reformed รีฟอร์ม

Creed of Constantinople—ดู creeds หลักข้อเชื่อ

dispensationalism—ดู millennialism

nal assize—ดู assize ศาลสูง

John Calvin—ดู Reformed กลุ่มรีฟอร์ม

Martin Luther—ดู Lutheran ลูเธอรัน

Nicene Creed—ดู creeds หลักข้อเชื่อ

postmillennialism—ดู millennialism ยุคพันปี

premillennialism—ดู millennialism ยุคพันปี

satisfaction theory of atonement—ดู atonement

กรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส

เกี่ยวกับผู้เรียบเรียง

Rob A. Fringer (Ph.D) อาจารย์และวิทยากรหลักในสาขาวิชา Biblical Studies และ Biblical Language แห่งวิทยาลัยศาสนศาสตร์นาซารีน (NTC) ในเมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย ท่านเป็นผู้รับใช้สถาปนาในคริสตจักรนาซารีนและมีประสบการณ์ในงานอภิบาลด้านการสร้างสาวกกับเยาวชนและผู้ใหญ่และการประกาศกับชุมชนเป็นเวลา 15 ปี ท่านเป็นผู้ร่วมเขียนหนังสือเรื่อง Theology of Luke: Fate, Chaos, and Faith และ The Samaritan Project ซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Beacon Hill Press แห่งเมืองแคนซัสซิตี ท่านสมรสกับคุณเวเนซาพร้อมกับบุตรสาวหนึ่งคน (เชียร์รา) และบุตรชายหนึ่งคน (เบรนเดน)

หนังสือเล่มต่าง ๆ

ที่รวมอยู่ในชุดกรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส

Engaging the Story of God

Rob A. Fringer

Exploring a Wesleyan Theology

David B. McEwan

Embodying a Theology of Ministry and Leadership

Bruce G. Allder

Entering the Mission of God

Richard Giesken

Expressing a Nazarene Identity

Floyd Cunningham

Embracing a Doctrine of Holiness

David B. McEwan and Rob A. Fringer

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์ สายเวลเลียน